丽月
作者

魔鬼公主

第一部分
第一本书

พิมพ์ครั้งที่ ๔, ๒๕๖๕

เล่ห์มาร ครอง แผ่นดิน

ภาค ครองบัลลังก์ เล่มแรก

โดย ลี่เซว่

ภาคครองบัลลังก์ เล่มแรก

ผู้เขียน	丽月(ลี่เยว่)
จำนวนหน้า	๓๖๐ หน้า
ราคาปก	๓๖๙ บาท
พิมพ์ครั้งที่	๔
จัดทำ	กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๖๑ ห้ามลอกเลียนแบบหรือดัดแปลงส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด แสกน บันทึก ถ่ายภาพ ไม่ว่าในรูปแบบหรือวิธีการใด ๆ ในกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร ยกเว้นเพื่อการประชาสัมพันธ์เท่านั้น

ออกแบบปก	เท้ากระต่าย	(cho.tujiao@gmail.com)
จัดรูปเล่ม	丽月(ลี่เยว่)	(liyue.author@gmail.com)
ตรวจสอบอักษร	美静 (เหม่ยจิ้ง)	(oz.y.meijing@gmail.com)
ตีพิมพ์ที่	ฟาสต์บุ๊ค	(fastbookthai@gmail.com)

คำนำ

สวัสดีผู้อ่านทุกท่านที่แวะอ่านหน้านี้ นิยายเรื่องนี้เป็นเพียงจักรวาลเดียวกันกับ “ชายาเฉือนคม” โดยช่วงเวลาที่เกิดเรื่องในนิยายเรื่องนี้จะเกิดขึ้นทีหลังจากเรื่องราวในชายาเฉือนคมจบลงแล้ว แน่นอนว่าอยู่ในจักรวาลเดียวกันย่อมมีความเกี่ยวเนื่องกันบางส่วนอย่างมิอาจเลี่ยงได้ แต่จะเป็นในอีกมุมมองหนึ่งเท่านั้น ท่านไม่จำเป็นต้องอ่านชายาเฉือนคมก่อนก็สามารถสนุกกับเรื่องนี้ได้อย่างแน่นอน

ในส่วนของเนื้อหา **เล่ห์มารครองแผ่นดิน ภาค ครองบัลลังก์** มีเนื้อหาอันประกอบด้วยความรุนแรง การก่ออาชญากรรม พฤติกรรมเอื้ออำนวยต่อกลุ่มผู้กระทำผิดกฎหมายของตัวละคร ฉากฆาตกรรม การใช้อาวุธ การตายของตัวละคร รวมถึงเนื้อหาที่อาจกระทบหรือคัดค้านต่อความเชื่อ ความศรัทธา และแนวปรัญชาบางกลุ่ม

นิยายเรื่องนี้เริมเขียนครั้งแรกในช่วงก่อนที่อเมริกาจะมีการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี ๒๕๕๙ ในตอนนั้นผู้เขียนเริ่มศึกษาแนวคิดของเหล่านักธุรกิจระดับโลกและรู้สึกสนุกสนานกับแนวคิดที่จัดจ้านหากแต่รอบคอบของบุคคลเหล่านั้น (โดยหลักมาจากหนังสือ Secrets of the Millionaire Mind ; T. Harv Eker) ซึ่งค่อนข้างจะขัดกับแนวคิดหลักของระบอบการปกครองในนิยายเรื่องชายาเฉือนคมที่ผู้เขียนกำลังเขียนใกล้จบอยู่ในขณะนั้น จึงเกิดแนวคิดการโยนนักธุรกิจผู้ใช้เงินเป็น

อำนาจลงไปอยู่ในเมืองที่คับแคบ แตกหัก จืดจางและยากจนที่สุดในราชอาณาจักรเฉียนฉิน สถานการณ์ที่ดำเนินในเรื่องนั้นสนุกได้ด้วยตัวละครเป็นส่วนมาก ถือเป็นการเขียนที่ค่อนข้างท้าทายมากทีเดียว

ขอย้ำอีกครั้งถึงเรื่องที่รู้กันดีอยู่แล้วนั่นก็คือ นิยายเรื่องนี้ไม่ได้จัดวางอยู่ในหมวด ‘นิยายรัก’ เนื้อหาเต็มไปด้วยการชิงไหวชิงพริบ เต็มไปด้วยแนวคิดเกี่ยวกับระบอบอำนาจนิยมและทุนนิยมตามหลักสากล

นิยายเล่มนี้จัดทำขึ้นเพื่อความบันเทิงเท่านั้น ผู้เขียนและกลุ่มจัดทำหวังเป็นอย่างยิ่งว่าผู้อ่านทุกท่านจะได้รับความบันเทิงจากนิยายเล่มนี้ไม่มากก็น้อย

ขอให้รักษาสุขภาพเพื่อรออ่านจนจบ

ผู้เขียนเล่ห์มารครองแผ่นดิน

มิถุนายน ๒๕๖๔

แด่ระบบทุนนิยมที่เป็นทั้งผู้สร้างและผู้ทำลาย

บทนำ
‘ควีน’

“ขอเป็นคู่ Pigalle Follies Loubitag กับกระเป๋า Loubiclutch แล้วกัน”

น้ำเสียงนุ่มนวลดังมาจากหญิงสาวที่ยังอยู่ในชุดกีฬายี่ห้อดัง ที่เป็นเพียงเสื้อครอปตัวสั้นกับกางเกงขายาวแนบเนื้อที่เผยให้เห็นสัดส่วนอันสมบูรณ์แบบจากการออกกำลังกายของเจ้าตัวเป็นอย่างดี เหงื่อที่ไหลซึมลงไปตามเส้นกล้ามเนื้อหน้าท้องอันแบนราบนั้น แสดงว่าเจ้าตัวเพิ่งจะออกกำลังกายเสร็จหมาด ๆ

มือเรียวปิดสมุดนัดหมายลงพร้อมกับแฟ้มที่บรรจุรูปของเสื้อผ้า กระเป๋า และรองเท้าของเธอเอาไว้เป็น collections เพื่อให้ง่ายต่อการตัดสินใจเรื่องเครื่องแต่งกายในแต่ละวันให้เหมาะสมกับกาลเทศะ ก่อนจะส่งแฟ้มนั้นให้แม่บ้านนำไปเก็บที่เช่นเดิม

“ก่อนเจ็ดโมงสี่สิบเตรียมรถให้ด้วย” เธอสั่งการต่อในขณะยืดคลายกล้ามเนื้อกับเก้าอี้

“ค่ะ มิสเฉิน” เลขาคนเก่งเอ่ยรับ “อาหารเช้าวันนี้รับแบบเดิม...”

“อ่า...” หญิงสาวเอียงคอ “วันนี้วันพุธสินะ... แต่วันนี้ต้องไปกับเด็ก ๆ ครึ่งวัน เปลี่ยนจากกาแฟธรรมดาเป็น double shots ให้ด้วยแล้วกันคุณเลขาลิ่น”

“รับทราบค่ะมิสเฉิน” เลขาสาวเอ่ยรับทันทีก่อนจะโค้งตัวลง และเดินออกจากห้องไป

หญิงสาวส่องกระจกอีกครั้งเพื่อสำรวจใบหน้าและรูปร่างตัวเองก่อนจะก้มดูอุณหภูมิร่างกายที่เริ่มลดลงจนเป็นตัวเลขสีเขียวจากสายรัดข้อมือเพื่อสุขภาพที่สวมเอาไว้ มือขาวเอื้อมไปหยิบผ้าเช็ดตัวที่พาดเอาไว้ก่อนจะเดินเข้าห้องอาบน้ำไปก่อนที่เธอจะสายไปกว่านี้

‘มิสเฉิน’ เป็นชื่อที่ทุกคนที่ทำงานกับเธอเรียกเธออย่างนั้นมาตั้งแต่แรก ไม่เว้นแม้กระทั่งเลขาคนสนิทหรือแม่บ้านที่เลี้ยงดูเธอมาตั้งแต่เล็ก ที่ร้ายไปกว่านั้นก็คือแม้แต่พี่ชายของเธอเองช่วงหลังมานี้ก็ยังเรียกเธอว่า ‘มิสเฉิน’ ตามคนพวกนั้นไปด้วยเลย

หญิงสาวทิ้งมือเข้าวัดอุณหภูมิน้ำ ก่อนจะเดินเข้าไปในห้องฝักบัวเพื่อชำระเหงื่อไคลอย่างรวดเร็ว เพราะนักธุรกิจอย่างเธอไม่ใช่คนประเภทที่จะชอบเอ้อระเหยลอยชายแช่อ่างอาบน้ำในยามเช้านัก

...เวลามีค่าดั่งทอง...

ในขณะที่อาบน้ำชำระร่างกายนั้น ในหัวของเจ้าตัวก็พลันนึกถึงตารางงานในวันนี้ไปด้วย เธอกำลังทบทวนแผนงาน

ของตัวเองอย่างรวดเร็วในขณะที่มือของเธอก็ทำหน้าที่ทำความสะอาดร่างกายไปด้วย

การหยุดนิ่งใต้สายน้ำอุ่นนั้นทำให้สมองของมนุษย์สามารถเข้าสู่สภาวะพักที่เป็นสภาวะที่เหมาะที่สุดในการจัดระเบียบความคิดของตัวเองและตัดสินใจในเรื่องยาก มันอาจจะฟังดูน่าขำ แต่ว่าเป็นที่ยอมรับจากทั่วโลกว่าการตัดสินใจขณะอยู่ในห้องน้ำนั้นให้ผลที่ดีกว่าการตัดสินใจบนโต๊ะประชุมเป็นตัวเลขที่มีนัยสำคัญ...

กิจวัตรยามเช้าของหญิงสาวเป็นไปตามระบบและตารางที่เธอได้กำหนดไว้ ทุกอย่างจะต้องตรงเวลา ควบคุมได้และไม่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดที่จะกระทบต่องาน ไม่ถึงยี่สิบนาทีต่อมาร่างโปร่งในชุดเสื้อเชิ้ตแขนกุดสีขาวผูกริบบิ้นสีฟ้า little blue boy กับกางเกงเอวสูงขาตรงสีเดียวกับริบบิ้นก็เดินลงมาพร้อมกับกระเป๋าและรองเท้าลายสกรีนที่เธอเลือกเอาไว้

“มิสเฉินคะ...” เลขาลิ่นดูลำบากใจเมื่อเห็นอย่างนั้น

“ทำไมหรือคุณลิ่น หรือว่าสีลิปสติกไม่เข้ากัน” หญิงสาวเจ้าของใบหน้าที่งดงามราวกับตุ๊กตากระเบื้องเคลือบเอ่ยถามเลขาของตัวเองด้วยสีหน้าที่แสดงถึงความแปลกใจ

“ไม่ค่ะมิส” เลขาลิ่นตอบ “สีนี้เหมาะกับงานวันนี้แล้วค่ะ”

‘มิสเฉิน’ พยักหน้ารับก่อนจะนั่งลงที่โต๊ะอาหารเพื่อจัดการอาหารเช้าที่เรียบง่ายของตัวเองในขณะที่รอฟังรายงานของเลขาตัวเองไปด้วย เลขาสาวคนเก่งรอให้เจ้านายของตน

จิบกาแฟไปได้ถึงสามครั้งก่อนจะเริ่มรายงานเพราะเธอรู้ดีว่าเรื่องนี้บอสของเธอจะต้องไม่ชอบใจแน่... อย่างน้อยกาแฟก็ช่วยให้บอสของเธออันตรายน้อยลงบ้าง

“เมื่อครู่มีโทรศัพท์จากคุณผู้หญิงเรื่องดูตัวค่ะ” เลขาสาวรายงานตามที่เพิ่งได้รับการไหว้วานมา

หญิงสาวที่กำลังละเลียดอาหารเช้าเลิกคิ้วน้อย ๆ ก่อนที่สมองของเธอจะเริ่มรวบรวมคลังข้อมูลในหัวที่มีเกี่ยวกับคำว่า ‘ดูตัว’ มาจัดเรียงอีกครั้ง หญิงสาวพยักหน้าเรียบ ๆ ขณะที่ใช้ส้อมจิ้มผลไม้สดในชามเข้าปาก เธอพอจะรู้มาบ้างว่าตอนนี้ทั้งคุณป๋าและมารดาค่อนข้างจะห่วงเรื่องการแต่งงานของเธอเป็นพิเศษ การได้ยินคำว่าดูตัวครั้งนี้น่าจะเป็นครั้งที่สิบสี่ของสัปดาห์นี้แล้ว...

“คุณผู้หญิงบอกว่า รองศาสตราจารย์เว่ยฮุ่ยเฟิงขอนัดเป็นวันนี้ตอนเที่ยงค่ะ” เลขาลิ่นเอยทั้งที่รู้ดีว่านัดนี้ต้องถูกปฏิเสธแน่นอน

...ไม่มีใครนัดมิสเฉินกะทันหันได้ กฎการนัดมิสเฉินต้องนัดล่วงหน้าอย่างน้อยที่สุดหนึ่งสัปดาห์...

“เที่ยงนี้ไม่ว่าง ประชุมเสร็จจะไปที่ Universal Studios กับเด็ก ๆ เลย” หญิงสาวตอบอย่างไม่ใส่ใจนัก

ท่าทางอย่างนั้นทำให้เลขาสาวลำบากใจไม่น้อย เพราะเธอเองก็โดนทางคุณผู้หญิงบังคับมาเช่นกันว่า ‘ให้ทำอย่างไรก็ได้ให้มิสเฉินยอมมาดูตัวครั้งนี้’ เพราะรองศาสตราจารย์เว่ยคนนี้เป็นคนที่คุณผู้หญิงเฉินหมายมั่นปั้นมือมากที่สุด

มิสเฉินที่กำลังลิ้มรสโยเกิร์ตโฮมเมดอยู่ เงยหน้ามองเลขาของตัวเองที่มีท่าทีอึดอัดด้วยสายตาเห็นใจ

“คุณผู้หญิงเร่งมาหรือ” เธอถามด้วยน้ำเสียงอ่อนลง เพียงเท่านั้นก็เห็นแล้วว่าสีหน้ากังวลของเลขาสาวคลายลงไปมาก

“ค่ะ มิสเฉิน” เลขาลิ่นแทบจะก้มลงคำนับฟ้าดินที่ช่วยดลใจให้มิสเฉินเห็นใจเธอในครั้งนี้

“ถ้าอย่างนั้น ลองถามคุณผู้หญิงดูแล้วกันว่าเลื่อนเป็นมื้อค่ำได้หรือไม่” หญิงสาวตอบ

“ถ้าคำตอบคือ yes ก็หาเที่ยวบินฮ่องกง-สิงคโปร์ให้รองศาสตราจารย์คนนั้นด้วย เอาแบบบินตรง business class หมายเหตุกับสายการบินว่าเสิร์ฟแค่เครื่องดื่มกับของว่าง เพราะจะไปทานที่นั่นอยู่แล้ว...”

หญิงสาววรรคไปเล็กน้อยในขณะที่ตักโยเกิร์ตคำสุดท้ายขึ้นมาค้างไว้ ในหัวของเธอกำลังไล่ชื่อร้านอาหารที่พอจะเป็นที่ดูตัวได้ในสิงคโปร์อย่างรวดเร็วก่อนจะออกคำสั่งต่อไปทันที

“อย่างไรก็เช็กโต๊ะที่ LAVO ของโรงแรม Marina Bay Sands เอาไว้ด้วยแล้วกัน ถ้าไม่มีก็ดูที่ The Clifford Pier”

“รับทราบค่ะ”

เลขาลิ่นจดข้อมูลต่าง ๆ ลงในสมุดนัดหมายของตัวเองอย่างรวดเร็ว

“ให้ดิฉันเตรียมชุดให้มิสเปลี่ยนที่นั่นด้วยเลยไหมคะ หรือว่ามิสจะไปซื้อที่นั่น...”

คำถามของสุดยอดเลขานั้น ทำให้ผู้เป็นนายแย้มยิ้มอย่างน่ารัก เลขาลิ่น...สมกับที่ทำงานให้เธอมานาน จะมีใครรู้งานกว่าเลขาลิ่นคนนี้คงไม่มีแล้ว ผู้ถูกเรียกว่ามิสเฉินใช้ผ้าเช็ดปากตัวเองเบา ๆ พร้อมกับลุกขึ้นจากโต๊ะอาหาร ในหัวของเธอกำลังคำนวณบางอย่างอยู่อย่างรวดเร็ว

"อื้ม เอาเป็นว่าถ้าฝ่ายนั้นตอบรับนัดมาก็เตรียมกระเป๋า Rubylou Mini สีขาวกับรองเท้า So Kate สี Latte ไปส่งไว้ที่รถของที่นั่นก็พอ" หญิงสาวเอ่ยเสียงนุ่ม

เธอไม่ใคร่จริงจังขนาดจะเปลี่ยนชุดเพื่อไปเจอผู้ชายหรอกแค่เปลี่ยนกระเป๋ากับรองเท้าให้เข้ากับร้านอาหารก็เท่านั้นเอง ส่วนเรื่องดูตัวอะไรนั่นถ้าตกลงกันได้ด้วย 'เงิน' ก็ดีไป แต่ถ้าไม่ได้ก็ค่อยหาวิธีอื่นเอาทีหลังแล้วกัน

"รับทราบค่ะ" เลขาลิ่นตอบรับก่อนจะก้มลงมองนาฬิกาอีกครั้ง

"มิสคะ เจ็ดโมงสามสิบแปดแล้วค่ะ"

"ขอบใจมากคุณเลขาลิ่น แล้วก็ช่วยส่งประวัติของรองศาสตราจารย์คนนั้นมาให้ด้วยแล้วกัน"

...แต่งงานอย่างงั้นรึ...

ร่างโปร่งคิดในขณะที่รถคันหรูของเธอเคลื่อนไปตามถนนในฮ่องกงไปอย่างรวดเร็ว เอกสารการประชุมวันนี้ถูกใช้มือคั่นเอาไว้เพราะความคิดของเธอนั้นก็กำลังถูกกั้นเอาไว้ไม่ต่างกัน

นักธุรกิจอย่างเธอเกลียดสิ่งที่ไม่สมบูรณ์แบบที่สุด หากการแต่งงานยังมีกฎหมายการหย่าร้างรองรับก็แสดงว่าการแต่งงานนั้นไม่ใช่ผลผลิตที่เกิดขึ้นแล้วจะนับเป็นความสำเร็จร้อยเปอร์เซ็นต์แสดงว่าเบื้องหลังคำว่าชีวิตคู่ยังมีข้อผิดพลาดอยู่ ยิ่งสามปีให้หลังมานี้อัตราการหย่าร้างเพิ่งขึ้นสูงจนน่าตกใจ นั่นย่อมแปลว่าสภาพสังคมปัจจุบันอาจจะมีผลต่อชีวิตแต่งงาน ที่ทำให้เกิดความล้มเหลวได้ง่ายขึ้น

จากเปอร์เซ็นต์ที่เพิ่มขึ้นปีละ 0.45 เปอร์เซ็นต์อย่างมีนัยสำคัญ ก็แสดงว่าหากเธอดูตัววันนี้แล้วแต่งงานในอีกสามเดือนหรืออีกหนึ่งปีต่อมา เธอก็จะมีเปอร์เซ็นต์หย่าร้างเท่ากับ 15.90 เปอร์เซ็นต์ คิดเป็นตัวเลขง่าย ๆ ในหนึ่งปีจะมีเวลาประมาณหกสิบวันที่เธอจะมีความคิดแวบเข้ามาในหัวว่า ‘อยากจะหย่า’ กับตัวเลขขนาดนี้ สองในสิบสองเดือนที่คิดจะหย่าคงจะมีแต่คนโง่เท่านั้นที่คิดจะแต่งงาน

“มิสเฉิน เราจะถึงบริษัทในอีกห้านาทีครับ” เสียงคนขับรถเอ่ยเตือน

“ขอบคุณมากคุณเจิ้ง” หญิงสาวตอบรับก่อนจะรวบแฟ้มเอกสารต่าง ๆ ที่จะใช้วันนี้รวมกันไว้ในมือพลางหันออกไปมองนอกหน้าต่างรถอีกครั้ง หญิงสาวขมวดคิ้วเมื่อเห็นบางสิ่งบางอย่างที่แปลกไปในอีกฟากฝั่งของถนน

“นั่นประท้วงอะไรกัน” หญิงสาวที่นั่งอยู่เบาะหลังเอ่ยถาม

“ประท้วงเรื่องน้ำเสียของโรงงานแบตเตอรี่ครับ” ชายคนขับรถตอบก่อนจะตีไฟชิดเข้าซ้ายเตรียมจะเลี้ยวเข้าสู่บริษัท

"โรงงานนั้นไม่ได้ตั้งอยู่ในที่ดินของเราใช่ไหม?" มิสเฉินเอ่ยถามย้ำอีกครั้งเพื่อความแน่ใจว่าไม่มีสิ่งใดตกหล่น

เธอไม่ค่อยจะติดตามข่าวสารเท่าไหร่ ยิ่งข่าวสังคมข่าวดราม่าตามหน้าโทรทัศน์ที่คนทั่วไปรู้แล้วเธอมักจะไม่รู้เรื่องพวกนี้ เพราะเธอใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการเรียนรู้เรื่องที่คนอื่นไม่ค่อยรู้กันเสียเท่าไหร่มากกว่า เพราะฉะนั้นต่อให้ข่าวเรื่องโรงงานแบตเตอรี่นี้ดังมาแล้วสามวัน หากไม่มีเอกสารมาส่งฟ้องว่าเป็นตึกอสังหาริมทรัพย์ของเธอแล้วเธอก็จะไม่รู้ข่าวนี้

"ไม่ครับ" คนขับรถตอบในขณะที่รถแล่นผ่านป้ายน้ำพุหน้าบริษัท

"ดี" ผู้ที่เป็นนายตอบรับด้วยสีหน้าพึงพอใจ

M.J. Property บริษัทอสังหาริมทรัพย์และที่ดินที่นับว่ามีมูลค่าสินทรัพย์สูงติดอันดับโลกมาแล้วถึงสี่ปีซ้อนโดยมีเปอร์เซ็นต์การเติบโตไม่ต่ำกว่า 15.47 เปอร์เซ็นต์ต่อปีติดต่อกันมากว่าเจ็ดปีแล้วนับตั้งแต่ตั้งบริษัท

รถ BMW สีขาวคันโตจอดเทียบหน้าบันไดทางขึ้นบริษัทโดยไม่ต้องรอให้ใครเปิดประตูให้ ร่างโปร่งบางของคนที่นั่งอยู่ด้านหลังก็เปิดประตูลงมาก่อน ก็อย่างที่บอกเธอไม่ชอบเสียเวลากับการรอใคร มือของเธอเองก็ไม่ได้พิการ เธอไม่เข้าใจเลยว่าจะต้องรอให้คนมาเปิดประตูทำไม

เฉินมี่จวนบุตรสาวคนเล็กของนายเฉินฉู่ ชายผู้มีอำนาจอย่างกว้างขวางในเขตบริหารพิเศษฮ่องกง หรือหลายคนจะรู้จักเธอในชื่อของเจ้าแม่แห่งอสังหาริมทรัพย์ทั้งในแผ่น

ดินใหญ่และฮ่องกง ไม่มีที่ในมณฑลใดในจีนแผ่นดินใหญ่ที่จะไม่มีชื่อการครอบครองของเฉินมี่จวน ไม่ว่าจะเป็นหมู่บ้านจัดสรร คอนโดมิเนียม อพาร์ตเมนต์ หอพักใหญ่ ย่านการค้าหรือแม้กระทั่งห้างสรรพสินค้า ก็ล้วนแล้วแต่ขึ้นอยู่ในการครอบครองของเธอและ M.J. Property ทั้งสิ้น

ใบหน้าสะสวยที่เรียกได้ว่างามพร้อมของเธอมาพร้อมกับรูปร่างที่งดงามราวกับภาพวาดของศิลปินใหญ่ รวมถึงปริมาณเม็ดเงินที่สูงเสียดฟ้าในแต่ละปีที่เธอทำได้ ส่งให้เธอขึ้นเป็นสตรีผู้มีอิทธิพลของจีนและฮ่องกงได้ในเวลาไม่นาน แต่ก็ดูเหมือนตำแหน่งและคำเยินยอพวกนั้นจะไม่ได้ส่งสัญญาณให้เธอตระหนักว่าเธอถึงจุดประสบความสำเร็จที่ควรวางมือนักมิสเฉินยังคงขยายธุรกิจของเธอต่อไปโดยไม่มีท่าทีจะหยุดยั้งแต่อย่างใด

หากมองจากฝั่งวงการธุรกิจแล้วนับว่าเฉินมี่จวนเป็นสตรีที่ประสบความสำเร็จจนน่าหมั่นไส้ไม่น้อย แต่ทุกครั้งที่เธอได้ขึ้นหน้าหนังสือพิมพ์ก็ไม่เคยมีข่าวฉาวทำนองเดียวกับข่าวที่พวกเซเลบริตี้ชอบทำกันจนเป็นกระแส แต่มักจะเห็นเธอใช้เงินที่ตัวเองหามาอย่างหนักไปกับการช่วยเหลือการศึกษาพัฒนาเด็กในชุมชนและสนับสนุนโครงการขององค์กรที่ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์มากกว่าเพราะฉะนั้นฉายา ‘นางฟ้า’ ของเธอนั้นจึงไม่มีข้อกังขาในสังคม

...ไม่มีใครสนหรอกว่าทำไมเธอถึงทำเช่นนั้น คนส่วนใหญ่มักจะสนแต่ผลประโยชน์ของตัวเองทั้งนั้น...

“มิสเฉินสวัสดีค่ะ”

เสียงทำความเคารพเธอดังเซ็งแซ่ในบริษัท เธอไม่ชอบภาพลักษณ์ราชินีจอมหยิ่งที่จะเดินเชิดใส่ทุกคนในบริษัทสักเท่าไหร่ เพราะฉะนั้นไม่ว่าใครก็ตามที่ทักทายเธอจะได้รับการตอบรับอย่างนุ่มนวลด้วยการเรียกชื่อของทุกคนเช่นกัน ในบริษัทที่มีเจ้านายใหญ่ใส่ใจลูกน้องดีอย่างทั่วถึงอย่างนี้มีหรือจะไม่เป็นที่ชื่นชอบ และเพราะอย่างนี้บริษัทของเธอถึงได้ขึ้นเป็นหนึ่งในห้าบริษัทที่คนอยากเข้าทำงานมากที่สุด

“มิสเฉินคะ ห้องประชุมพร้อมแล้วค่ะ” สตรีคนหนึ่งกล่าวรายงานเธอทันทีเมื่อเธอเดินออกจากลิฟต์ในชั้นที่ต้องการแล้ว

“ขอบคุณมากคุณผู้ประสานงานอู่” แม้กระทั่งตำแหน่งส่งข่าวประสานงานพนักงานในแผนกเล็ก ๆ ก็ยังได้รับการจดจำจากผู้เป็นนายเพราะอย่างนี้คนพวกนี้เลยยอมทำงานให้เธออย่างสู้ตายถวายหัวเสมอ

ประตูกระจกที่ทำไว้เป็นสีฝ้าขุ่นถูกเปิดออก ในขณะที่ร่างโปร่งบางเดินเข้าไปในห้องนั้นทันที เธอเกลียดเรื่องการเสียเวลาอย่างเช่นการทักทายเล็กน้อยหรือการสอบถามดินฟ้าอากาศ คนที่เสียเวลากับเรื่องอย่างนั้นไม่มีทางรู้เลยว่าเวลาการทักทายประมาณสามถึงห้านาทีต่อครั้งนั้น ทำให้หนึ่งปีเสียเวลาทำงานไปเกือบเจ็ดร้อยแปดสิบถึงหนึ่งพันสามร้อยนาทีต่อปี ซึ่งเวลาพวกนั้นเป็นระยะเวลาการทำงานเกือบ 65 เปอร์เซ็นต์ ของหนึ่งสัปดาห์

บรรยากาศสบาย ๆ ของคนที่อยู่รวมกันในห้องประชุมอยู่ก่อนนั้นเปลี่ยนเป็นบรรยากาศจริงจังขึ้นมาทันทีที่

เจ้านายของพวกเขาก้าวเข้ามา มิสเฉินไม่ใช่คนที่ดุหรือร้ายกับลูกน้องอย่างที่เจ้านายในบริษัทใหญ่ชอบเขียนมาดของตัวเองให้เป็นเช่นนั้น หากแต่มิสเฉินคือคนที่เอาจริงเอาจังและเข้มงวดเรื่องงานกับเวลามาก จนเรียกได้ว่าเป็นพวก ‘Perfectionist’ เพราะฉะนั้นหากทำงานกับมิสเฉินแล้วก็จำเป็นจะต้องเตรียมตัวให้พร้อมอยู่เสมอ

“สวัสดีมิสเฉิน” ทุกคนที่ยืนอยู่ก่อนแล้วเอ่ยทักทายเจ้านายของตัวเองอย่างพร้อมเพรียง

“สวัสดี มาเริ่มกันเลย” เฉินมี่จวนเอ่ยโดยไม่ทันจะนั่งลงด้วยซ้ำ

“ครับ/ค่ะ”

ภายในห้องประชุมขนาดย่อมที่ตบแต่งด้วยเครื่องใช้สีขาวล้วนตามรสนิยมของเจ้าของบริษัทที่ไม่ชอบสิ่งรกหูรกตานัก ห้องนี้จัดเป็นสถานที่หรูหราสวยงามและให้บรรยากาศเยือกเย็นสมกับเป็นสถานที่ประชุมของบริษัทอสังหาริมทรัพย์ขนาดใหญ่ ทั้งที่เครื่องปรับอากาศถูกตั้งอุณหภูมิเท่ากันในทุกห้องแท้ ๆ ไม่รู้ทำไมพอเข้ามาในห้องนี้ทีไรต้องรู้สึกหนาวกว่าที่อื่นทุกที

...ไม่แน่ว่ามันอาจจะเป็นเพราะหญิงสาวที่เพิ่งนั่งลงก็ได้...

เหล่าบุรุษและสตรีที่รายล้อมโต๊ะประชุมขนาดกลางเพื่อรอรายงานสถานการณ์ปัญหาสำคัญนั้นต่างก็มองหน้ากันเป็นเชิงปรึกษา ในขณะที่คนที่เป็นนายของพวกเธอกำลังพลิกหน้าเอกสารที่เพิ่งวางเสนอวันนี้อย่างรวดเร็ว วันนี้มีอย่างน้อย

สี่โครงการใหญ่ที่ต้องจัดการ มันอาจจะดูเยอะสำหรับบางคน แต่เชื่อเถอะถ้าเป็นมิสเฉินแล้วมันเสร็จทันเวลาแน่

“คุณผู้จัดการเสิ่น” ชื่อแรกที่ออกจากปากของเธอทำให้ชายหนุ่มที่อยู่ตรงริมขวาสุดหันมารับคำ

“ครับมิสเฉิน”

“ที่ดินเขตฉานตงมีปัญหาเรื่องต้นไม้อีกแล้วหรือ?” แม้จะเอ่ยอย่างนั้นแต่สีหน้าของคนพูดดูแล้วไม่ได้มองมันเป็นปัญหาใหญ่มากนัก

“ครับมิสเฉิน ชาวบ้านแถวนั้นอยากให้เราตัดต้นก้านหลานฉู่สองต้นใหญ่ออก บางคนก็บอกว่าเป็นเรื่องอัปมงคล บางคนก็บอกว่าฝนตกลมแรงจะล้มมาทับบ้านเรือนเขาครับ” ชายหนุ่มเอ่ยรายงาน

“แล้ว... คุณผู้จัดการเสิ่นส่งคำตอบไปว่าอย่างไรบ้างล่ะ”

หญิงสาวปิดแฟ้มฉับก่อนจะเงยหน้ามองคู่สนทนาด้วยความสนใจ ผู้จัดการเสิ่นเป็นคนเก่ง เขาไม่ทำให้เธอผิดหวังแน่ ๆ เธอชอบทุกครั้งที่เขาออกไอเดียในการแก้ปัญหากับเรื่องพวกนี้ เชื่อเธอได้เลยว่าไม่มีผู้จัดการคนไหนทำได้ดีเท่าคนของเธอแน่

“ผมบอกไปว่าต้นไม้สองต้นนี้มีอยู่ก่อนที่พวกเขาจะมาสร้างบ้านครับ ต้นไม้ไม่ได้รบกวนใครตั้งแต่แรก ตอนเขามาสร้างบ้านก็น่าจะได้เห็นต้นไม้นั่นอยู่แล้วก่อนมาสร้างบ้านครับ”

คำตอบนั้นเรียกรอยยิ้มจากหญิงสาวเจ้าของบริษัทได้เป็นอย่างดี เธอหัวเราะน้อย ๆ ก่อนจะหันไปหาสตรีอีกคนที่ยืนอยู่ถัดไป หญิงสาวหน้าตาสะสวยรูปร่างสูงโปร่งผมซอยสั้นสวมแว่นตากรอบสีเงินดูจริงจังยืดตัวขึ้นก่อนจะรายงานทันทีโดยไม่ต้องให้สั่งการ

“แต่คนพวกนั้นไปแจ้งกับทนายความเรื่องกฎหมายการอยู่อาศัยค่ะมิสเฉิน ทนายความจึงยื่นเรื่องมาที่บริษัทขอให้จัดการเรื่องตัดต้นไม้ภายในสองอาทิตย์ หากไม่ทำแล้ววันหนึ่งเกิดเหตุอันเป็นอันตรายแก่บ้านเรือนเหล่านั้นทางทนายจะยื่นฟ้องเรียกค่าเสียหายค่ะ” นิติกรสาวรีบรายงานนายของตัวเองอย่างรวดเร็ว

“...พวกทนาย” หญิงสาวถอนหายใจด้วยความเหนื่อยหน่าย

ทนายความที่ทำงานให้กับพวกชาวบ้านนั้นก็เหมือนพวกองค์กรสิทธิมนุษยชนบ้าบอที่ชอบเข้ามายุ่งเรื่องของคนอื่นโดยที่ตัวเองไม่ได้รู้เรื่องราวความเป็นมาของคนอื่นเขาตั้งแต่แรกด้วยซ้ำ แต่ก็ชอบฟังตรงกลางเรื่องแล้วไปมโนเอาตอนต้นเรื่องกับท้ายเรื่องอย่างที่ตัวเองพอใจเอาเองอยู่เรื่อยไป ก็อย่างว่าคนพวกนี้ส่วนใหญ่ทำงานฟรี... การทำงานฟรีนั้นจะให้ไปใส่ใจหาความจริงเท่ากับการทำงานเพื่อเงินงั้นหรือ อย่าหวังเลยจะดีกว่า...

...แต่ก็ไม่แน่เสมอไป คนพวกนี้อาจจะมีคนจ้างอยู่ก็ได้...

“ถ้าหากว่าเราไม่ตัดต้นไม้สองต้นนั้นแล้วเกิดเหตุต้นไม้ล้มจริง เราจะเสียค่าปรับเท่าราคาบ้านบวกกับค่าเสียหายและค่าทำขวัญเป็นรายเดือน นับตั้งแต่เดือนที่มีหมายแจ้งไปจนถึงเดือนที่ต้นไม้ล้มค่ะบอส”

“ให้ตายสิ เป็นเพื่อนบ้านที่ไม่น่ารักเลยนะ” ผู้ที่ถูกเรียกว่ามิสบ่นเพียงแผ่วเบาเท่านั้น

เขี้ยวขาวขบริมฝีปากล่างดูแล้วยั่วยวนสายตาเป็นอย่างมาก แต่สำหรับคนที่ทำงานกับเธอมานานย่อมรู้ว่านี่คือท่าทางปกติของเจ้านายสาวเวลาใช้ความคิดเท่านั้น ดวงตาคมผิดกับคนจีนทั่วไปฉายแววไม่สบอารมณ์อย่างชัดเจนแม้ว่าท่าทางอื่น ๆ จะยังเหมือนเดิมก็ตาม จู่ ๆ บรรดาคนที่นั่งอยู่ที่โต๊ะประชุมก็พลันรู้สึกหนาวเยือกไปจนถึงสันหลังขึ้นมา

“คุณผู้จัดการเสิ่น” หญิงสาวเรียกผู้จัดการคู่ใจของตัวเองก่อน

“ครับมิส” นายเสิ่นเอ่ยรับคำ

“ไปจัดการสืบมาทีว่ามีใครอยากได้ไม้ก้านหลานฉู่บ้างเริ่มจากพวกกลุ่มเศรษฐีที่บ้าบ้านไม้โบราณนะ แล้วไปดูว่าคนพวกนั้นมีคนไหนติดต่อกับชาวบ้านแถวนั้นอยู่บ้าง...”

ไม่มีทางที่พวกชาวบ้านจะคิดเองอยู่แล้ว ก็อย่างที่ผู้จัดการเสิ่นบอกว่าต้นไม้สองต้นนั้นมีมาก่อนที่คนพวกนี้จะสร้างบ้าน เพราะฉะนั้นหากว่าจะมีคนคิดจะตัดมันแล้วก็คงไม่พ้นพวกคนมีอิทธิพล พวกที่อยากได้ไม้ก้านหลานฉู่แล้วมายุยงชาวบ้านให้มาทักท้วงเรื่องพวกนี้กับเธอ หรือไม่หากร้ายไปกว่า

นั้นก็อาจจะจ่ายเงินให้ชาวบ้านเป็นค่าหัวค่าไม้หากว่าตัดได้ด้วยก็ได้

“ครับมิส แล้วให้ผมจัดคนไปขู่คนซื้อเลยมั้ยครับ” ผู้จัดการเสิ่นเอ่ยถามต่อ เขารู้ได้ทันทีว่ามิสเฉินกำลังคิดอะไรอยู่

“ยังก่อนคุณเสิ่น... คุณจะเจอคนพวกนั้นแน่ แต่เราจะยังไม่คุยกับเขาหรอก” หญิงสาวยกยิ้มก่อนจะหันไปหาอีกคน

“คุณผู้ช่วยเหอ”

“ครับมิส”

“ช่วยไปบอกฝ่ายจัดซื้อให้ไปซื้อต้นไม้ใหญ่จากกุ้ยหยางสักแปดสิบต้นไม่จำกัดชนิดแต่ขอเป็นต้นที่มีรากแก้วและสูงเกินห้าเมตรทุกต้น จะเป็นไม้หนาหรือไม้เนื้อเบาก็ได้คละกันมา สั่งให้ข้ามเรือมาในห้าวัน แล้วก็เตรียมคนงานเอาไว้ด้วย เราจะเอาต้นไม้พวกนั้นไปปลูกเพิ่มที่ที่ดินฉางตง” หญิงสาวออกคำสั่ง

“ครับมิสเฉิน”

แม้จะเป็นคำสั่งที่น่ากลัวแต่เขาก็รู้ว่าหากไม่รับคำแล้วนั้นเรื่องน่ากลัวยิ่งกว่าจะเกิดขึ้นแน่นอน เจ้านายของเขาไม่ใช่คนที่จะใจเย็นกับเรื่องแบบนี้สักเท่าไหร่ ‘ใจดีและงดงามดุจนางฟ้า’ งั้นหรือ... ปิศาจเสียมากกว่า เฉินมี่จวนไม่ใช่ผู้หญิงที่จะยอมให้ใครมาลูบคมง่าย ๆ หรอก ไม่อย่างนั้นก็ไม่มีทางที่ผู้หญิงอายุเพิ่งเข้าเลขสองมาไม่นานอย่างเธอจะขึ้นเป็นรายชื่อต้น ๆ ของลิสต์เรื่องอสังหาริมทรัพย์ได้หรอก

วงการอสังหาริมทรัพย์หากจะเปรียบเทียบในตลาดเศรษฐกิจแล้วก็เทียบได้กับฝูงหมาป่าล่าเนื้อ ไม่รวมพวกอยู่ใน

สารบบไม่ขึ้นเป็นเจ้าป่า แต่ก็ไม่ด้อยไปกว่าเสือและสิงโตเสียเท่าไหร่ การที่หญิงสาวอย่างมิสเฉินสามารถขึ้นมายืนด้วยขาของตัวเองในวงการนี้อย่างมั่นคงได้แล้ว หากชาวบ้านพวกนั้นยั้งคิดสักนิดก็คงไม่ลงมือทำตามคำยุยงเพื่อเศษเงินเหล่านั้นแน่ หญิงสาวที่นั่งอยู่ที่โต๊ะหยิบปากกาด้ามสีโรสโกลด์ทันสมัยประดับคริสตัลออกมาจากกระเป๋าก่อนจะเขียนบางอย่างส่งให้เขา

"นี่ชื่อไร่สองสามแห่งที่มีต้นสนสวย ๆ เยอะ" มือเรียวขาวกรีดพับกระดาษก่อนจะยื่นส่งมันให้กับชายหนุ่มด้วยท่าทีนุ่มนวล

"ครับมิส" เขาทำได้เพียงแต่รับคำเท่านั้น

"คุณนิติกรซือ ส่งจดหมายรับทราบกลับไปให้ทนายความคนนั้นด้วย" หญิงสาวยังคงเอ่ยสั่งต่อในขณะที่ในมือกำลังเขียนบางอย่างอยู่

"ยังไม่ต้องไปขู่เขาล่ะ ดิฉันไม่ชอบวิธีของพี่หลวนคุนเลยเดี๋ยวก็ขู่เดี๋ยวก็ซ้อมมันดูไม่มีสมอง"

หญิงสาวจีบปากจีบคอพูดด้วยท่าทีน่าโมโหหากแต่ก็ไม่มีใครกล้าโมโหเธออยู่ดี เธอเขียนบางอย่างลงสมุดนัดหมายของตัวเองสองสามตัวก่อนจะหยิบนามบัตรที่อยู่ในกล่องส่งให้กับผู้จัดการคนเก่งของตนพร้อมกับกระดาษรายชื่อของที่ตนเองต้องการ มันเป็นของที่เธอคิดว่าคนที่อยากได้ต้นก้านหลานฉู่ของเธอจะต้องสนใจแน่

"ช่วยจัดหาของให้ตามนี้ด้วยคุณผู้จัดการเสิ่น"

"ครับมิสเฉิน"

"แล้วก็คุณผู้ช่วยเหอ..." หญิงสาวเอ่ยเรียกอีกคนที่ดูยังมีเวลาพอจะจัดการเรื่องนี้ให้เธอ

"คุณประชาสัมพันธ์คนใหม่ที่เพิ่งจะรับเข้ามาหน้าตาน่ารักดีชื่ออะไรนะ... มิสซิสหวังลี่จ้ง" หญิงสาวหรี่ตาก่อนจะพยักหน้ากับตัวเองเมื่อมั่นใจว่าชื่อที่ออกมานั้นถูกต้อง

"อย่างไรก็ช่วยบอกให้คุณประชาสัมพันธ์หวังให้ไปคุยกับเพื่อนบ้านของดิฉันที ว่าดิฉันกำลังมีโครงการจะปลูกต้นไม้เพื่อเพิ่มพื้นที่สีเขียวในบริเวณนั้น ...จะมีต้นไม้ใหญ่ร่วมร้อยต้นไปลงที่นั่นในอาทิตย์นี้ ถ้าเกิดเขากังวลว่าต้นไม้พวกนั้นจะล้มมาใส่บ้านเขาจริง เรายินดีจะรับซื้อที่ดินของเขาต่อในราคาที่ดิน ไม่นับรวมราคาบ้านรสนิยมแย่ ๆ พวกนั้น..."

"ครับมิสเฉิน" ผู้ช่วยเหอทำได้เพียงตอบรับเท่านั้น

"อ่อ... แต่เรายินดีจ่ายค่าทุบบ้านให้ฟรีนะ"

ผู้เป็นนายเอ่ยพร้อมรอยยิ้มราวกับว่าสิ่งที่เธอพูดไปนั้นเป็นโปรโมชั่นชั้นดีที่ไม่อาจจะหาที่ไหนได้อีกในโลก ทั้งที่มันเป็นการขู่ไล่ที่คนอื่นเขาแท้ ๆ หญิงสาวที่บอกว่าไม่ชอบวิธีการป่าเถื่อนของพี่ชายตัวเองที่คอยไประรานคนอื่นนั้นกำลังเอ่ยปากสั่งไล่ที่ชาวบ้านพวกนั้นหน้าตาเฉย แถมยังมีความเชื่อผิด ๆ อีกว่าตัวเองกำลังเสนอข้อเสนอที่ดีให้กับคนนั้น

เธอไม่ได้แก้เพียงปัญหาเรื่องข้อพิพาทต้นไม้เท่านั้นเธอคิดจะพลิกปัญหานี้ให้เป็นโอกาสหาแหล่งทรัพย์เพิ่มชัด ๆ

"เอ่อ... มิสครับ ถ้าเกิดว่าเขาไม่มีที่อยู่อื่น..."

เมื่อได้ยินคำทักท้วงอย่างนั้นหญิงสาวก็ยกนิ้วที่ปลายเล็บเคลือบด้วยยาทาเล็บสีขาวเพนต์ลายสีทองดูหรูหราขึ้น

แตะริมฝีปากตัวเองเบา ๆ ใบหน้าสะสวยของมิสเฉินฉายแวว ครุ่นคิดเพียงครู่ก่อนจะเอ่ยสิ่งที่น่ากลัวต่อไป

“ก็ถ้าเขาอยากทำการเกษตรเรามีที่แถวเหลยซานให้เช่าอยู่นะ แต่ถ้าอยากจะอยู่บ้านในเมืองด้วยรายได้เท่านั้น...” หญิงสาวขมวดคิ้ว

“อ๊ะ! หมู่บ้านจัดสรรแถวไคหยางแล้วกัน ราคากันเอง”

ไม่มีความคิดแม้แต่ครึ่งเสี้ยวที่จะยกที่ตรงนั้นกลับคืนให้ เธอไม่ใช่นักบุญที่จะมาคอยโปรดชาวบ้านที่คิดหาเศษเงินเล็กน้อยจากการตัดต้นไม้ในที่ของเธอแน่ แค่อนุโลมให้แอบเข้ามาปลูกพืชล้มลุกโดยทำเป็นแกล้งหลับหูหลับตาก็นับว่าบุญหัวแล้ว

แต่คนพวกนั้นเป็นพวกไม่มีอันจะกินเสียจนหูหนวกตาบอดเกินเยียวยา กับแค่เศษเงินพวกนั้นก็กล้ารับปากเรื่องตัดไม้ในที่ของคนอื่น แต่ก็ยังถือว่าดีที่คนพวกนั้นไม่คิดจะตัดไปก่อนแล้วค่อยมาแจ้งเธอว่าต้นไม้ล้ม ไม่เช่นนั้นแล้วเธอคงได้ใช้บริการลูกน้องของพี่ชายของเธอแน่

จะว่าไปเธอก็ใจดีไม่น้อยนอกจากจะรับซื้อที่ดินคนพวกนั้นแล้วเธอก็ยังอนุญาตให้เขาต้องมาเช่าที่เธอต่ออีก เงินที่เธอให้คนพวกนั้นไปเป็นค่าที่สุดท้ายก็ต้องวนกลับมาในมือเธออยู่ดี... คนใจดีอย่างเธอเนี่ยหาได้ง่าย ๆ เสียเมื่อไหร่กัน

...หาเรื่องผิดคนแล้ว...

หญิงสาวยังคงเปิดแฟ้มข้อมูลเอกสารเรื่องอสังหาริมทรัพย์ในการดูแลและธุรกิจต่าง ๆ ของตัวเองต่อไป

โดยที่มีเหล่าผู้ช่วยคอยรายล้อมเก็บข้อมูลรับคำสั่งอย่างรวดเร็ว ในพื้นที่ที่ต้องจัดการร่วมแสนไร่ต่อวันนั้นถือว่าฝีมือของบอสคนนี้ไม่ธรรมดาทีเดียว

เพราะว่ามิสเฉินสามารถอ่านเกมธุรกิจได้ขาดกว่าใคร จนกระทั่งเงินทองของเธอนั้นไปไกลกว่าคำว่าพอมีพอกินจนไปแตะขั้นพอเหลือพอแจกอย่างง่ายดาย ในสายตาของพนักงานแล้วแม้ว่าเบื้องหลังธุรกิจจะโหดร้ายใจดำเพียงใดแต่การได้ทำงานที่ M.J. Property นั้นก็นับเป็นเรื่องที่ดีไม่น้อยทีเดียว

“วันนี้พอแค่นี้”

หญิงสาวเอ่ยเมื่อพบว่าถึงเวลาที่ต้องไปแล้ว เธอส่งยิ้มให้กับบรรดาผู้ช่วยและเลขา ก่อนจะหันไปมองแฟ้มอีกสองสามแฟ้มที่เธอจะเก็บมันไว้จัดการวันพรุ่งนี้เพราะเธอต้องรอข้อมูลบางอย่างอีก หญิงสาวนึกทบทวนคำสั่งทั้งหมดของเธออีกครั้งเพื่อให้แน่ใจดีแล้วว่าไม่มีอะไรผิดพลาดก่อนจะเอ่ยอนุญาตให้เหล่าผู้ช่วยคนสำคัญของเธอไปทำงานต่อได้

“เจิ้งหู่ นายไปตามคุ้มครองคุณนิติกรซือที่จะไปเจรจากับฝ่ายนั้นด้วย”

หญิงสาวหันไปสั่งการบอดี้การ์ดของตนในขณะที่กดเปิดโทรศัพท์ของตัวเองที่ปิดเอาไว้เวลาประชุมเพื่อเช็กข้อความทั้งหมดที่ส่งมาในช่วงนั้น เธอไม่ชอบเปิดเครื่องมือสื่อสารเวลาประชุม บางคนก็บอกว่านี่เป็นข้อเสียของเธอเพราะไม่มีทางรู้ว่าเกิดอะไรสำคัญขึ้นบ้างในระหว่างที่เธอปิดเครื่อง แต่เธอไม่คิดเช่นนั้นการไม่ติดต่อสื่อสารกับใครในช่วงเวลาหนึ่งจะทำให้สามารถโฟกัสกับสิ่งที่อยู่ตรงหน้าได้ดีขึ้น

แล้วหากว่ามีใครตายจริง ๆ ขึ้นมาแล้วเรื่องนั้นก็จะวิ่งมาหาเธอเองนั่นแหละ...

“แต่นายท่านให้ผมตามคุณหนู” เจิ้งหู่เอ่ยค้าน

เขาไม่อยากห่างจากคุณหนูเสียเท่าไหร่แม้ว่าเธอจะไม่ค่อยทำเรื่องอะไรที่เสี่ยงก็ตาม แต่ว่าหากว่าเขาละสายตาแล้วล่ะก็ ถ้านายใหญ่รู้มีหวังได้จับเขาโยนลงไปเป็นอาหารปลาในทะเลแน่ มิสเฉินเงยหน้าขึ้นมองบอดี้การ์ดของตัวเองที่กำลังลำบากใจ ก่อนจะถอนหายใจยาวอีกครั้ง...

“ตามคุณนิติกรซือไปเถอะ นิติกรที่ดีหายากกว่าผู้บริหารที่เก่งเยอะ” หญิงสาวปัดไม้ปัดมือไล่ออกไป

อย่างที่บอกไปโลกใบนี้จนปัจจุบันก็ยังมีสามสิ่งที่หายากอยู่ หนึ่งคือนิติกรที่ทำงานได้ดีซื่อสัตย์และมีความกล้าหาญ สองคือช่างรับเหมาที่ตั้งใจทำงานให้เสร็จไวและไม่ทิ้งงาน สามก็คือสามีที่ดูแลใส่ใจดีไม่มีเรื่องสตรีนอกบ้าน หากมีหนึ่งในสามอย่างนี้แล้วต้องรักษาเอาไว้ให้ดี

“ไปเถอะเจิ้งหู่ ที่นี่ยังมีเจิ้งเจี๋ยดิฉันไม่เป็นอะไรหรอก” มิสเฉินเอ่ยถึงบอดี้การ์ดฝาแฝดของเขาที่จะอยู่กับเธอวันนี้

แม้จะไม่อยากทำตามคำสั่งนัก แต่ในเมื่อนายหญิงน้อยของเขาคงไม่ยอมปล่อยนิติกรคนนั้นไปเผชิญหน้ากับชาวบ้านพวกนั้นตัวคนเดียวแน่ เขาก็จำใจต้องตามนิติกรสาวออกไปอย่างช่วยไม่ได้ เขาทำความเคารพหญิงสาวที่อายุน้อยกว่าเขาเกือบรอบก่อนจะรีบสาวเท้าตามออกไป

หญิงสาวเจ้าของสินทรัพย์อันมหาศาลของบริษัทมองเครื่องมือสื่อสารรุ่นเก่าของตัวเองที่กำลังรีบูทเครื่องใหม่ทุก

ครั้งที่เปิดด้วยความรำคาญใจ แต่ถึงแม้ว่าเธอจะรำคาญใจอย่างไรแต่เธอก็ยังไม่มีความคิดจะเปลี่ยนมัน เพราะเธอไม่ชอบเสียเงินโดยเปล่าประโยชน์กับของพวกนี้เสียเท่าไหร่ มันก็แค่ช้ายังไม่ถือว่าเสีย จะว่าไปถ้าเทียบเธอกับพนักงานทั้งบริษัท M.J. Property ของเธอ คิดว่าโทรศัพท์ของเธอน่าจะเป็นรุ่นเก่าสุดด้วยซ้ำ

“มิสเฉิน ทำไมไม่ซื้อใหม่ครับคุณท่านก็อุตส่าห์ให้บัตรมาแล้ว” เจิ้งเจี๋ยบอดี้การ์ดอีกคนที่ยังอยู่ในห้องเอ่ยถามด้วยความอ่อนใจ

เขาทำหน้าที่ตามนายหญิงคนนี้มานานแล้ว ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อว่าโทรศัพท์ของนายหญิงเขาทำได้แค่บลูทูธบางอย่างและโทรเข้าโทรออกเท่านั้น

มันคือโทรศัพท์ฝาพับปุ่มกดรุ่นที่หากบอกว่าไว้เพื่อใช้ในการกดระเบิดก็เชื่อได้ไม่ยากนัก ทั้งที่มิสเฉินของพวกเขานั้นมีเงินมากพอจะซื้อบริษัทโทรศัพท์ด้วยซ้ำ แต่ก็ดูเหมือนว่าเธอจะพอใจกับการที่ได้ใช้แค่โทรศัพท์รุ่นอนุรักษ์มากกว่า หรือไม่ก็อาจจะกำลังเก็งกำไรโทรศัพท์รุ่นโบราณไว้ขายเข้าพิพิธภัณฑ์...

“ก็มันยังไม่เสีย” หญิงสาวถอนหายใจ

“เปิดเครื่องทีครึ่งชั่วโมง อั๊วว่าเสียแล้วล่ะ” เสียงหนึ่งดังขึ้นดึงความสนใจจากเจ้าของห้องได้เป็นอย่างดี

“พี่หลวนคุนไม่มีนัดนี่คะ...” เธอเอ่ยทั้งที่ยังไม่เงยหน้าจากเครื่องมือสื่อสารของเธอที่เพิ่งจะขึ้น logo ของเครื่องด้วยซ้ำ

“อั๊วเป็นพี่ลื้อ ต้องนัดก่อนด้วยรึไง” น้ำเสียงนั้นติดจะไม่พอใจจนคนเป็นเจ้าของห้องต้องเงยหน้ามองทันที

“ก็เวลางาน...” แต่เมื่อเธอเห็นอีกคนที่มากับพี่ชายของตัวเองเธอก็ค้อมหัวลงทันที “คุณฟ่านยินดีที่ได้พบค่ะ”

ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งในชุดสูทสีดำสนิทรวมถึงเชิ้ตและเน็กไทสีดำอย่างดีดูสูงสง่าน่าเกรงขาม เขาไว้ผมรองทรงที่บัดนี้ยาวพอจะให้มัดเอาไว้ข้างหลังได้แล้ว แม้ว่าตอนนี้จะมีหนวดเคราอยู่บ้างแต่ก็ไม่ถือว่าทำให้ความหล่อเหลาของเขาลดลงนัก เขาเดินมาพร้อมกับพี่ชายของเธอที่รูปร่างใหญ่โตเสียจนทำให้ตัวเขาดูเล็กลงไปถนัดตา

เฉินมี่จวนขมวดคิ้วน้อย ๆ เธอไม่คิดว่าจะเจอกับชายคนนี้ที่นี่เวลานี้เพราะครั้งล่าสุดที่เธอเจอเขาก็คือที่งานพิธีศพของน้องสาวเขาที่เพิ่งจะจัดไปไม่นาน แล้วต่อให้มองลงมาจาก M. Tower 2 ก็ดูออกว่าชายคนนี้แอบชอบน้องสาวนอกไส้ของตัวเองอยู่

เพราะฉะนั้นการจากไปของน้องสาวคนนั้นของเขาย่อมทำให้เขายังอยู่ในอารมณ์เศร้าแน่นอนอยู่แล้ว และคนที่ยังเศร้าอยู่อย่างนั้นคงไม่ได้คิดจะมาติดต่อธุรกิจอะไรบนตึกแห่งนี้หรอกจริงมั้ย?

“มีอะไรให้ดิฉันช่วยเหลือหรือคะ...”

เฉินมี่จวนเอ่ยถามด้วยความแปลกใจในขณะที่เริ่มก้าวเดินออกจากโต๊ะประชุมเมื่อเห็นนาฬิกาของตัวเองที่เข็มยาวเลื่อนใกล้เลขสิบทุกที

“ถ้าอย่างไรเดินไปคุยไปสะดวกมั้ยคะ พอดีวันนี้ดิฉันมีนัดกับส่วนลดหย่อนภาษีค่ะ”

นักธุรกิจสาวเอ่ยในขณะที่เริ่มเดินนำคนทั้งคู่ไปโดยไม่รอคำตอบ สองหนุ่มหันมองหน้ากันก่อนจะเดินตามไปอย่างง่ายดายเพราะเรื่องที่พวกเขาจะพูดกับเธอนั้นก็ไม่ได้มีอะไรมากมายนักหรอก

“แค่จะมาเตือนเรื่องที่ช่วงนี้มีคนตามสืบเรื่องเธออยู่น่ะ”

ตอนที่ ๑
คำเตือนจากคนใกล้ตัว

“แค่จะมาเตือนเรื่องที่ช่วงนี้มีคนตามสืบเรื่องเธออยู่น่ะ”

คำเตือนจากนายหัวใหญ่คนใหม่แห่งคาสิโนมาเก๊าทำให้นักธุรกิจสาวที่กำลังเดินนำไปที่ลิฟต์ชะงักเท้าลง เธอหันไปมองนายฟ่านลู่หรงพลางขมวดคิ้ว ใบหน้าของหญิงสาวเจือความประหลาดใจเอาไว้ไม่น้อย ที่จริงมันก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรหากจะมีคนมาคอยสืบเรื่องราวในบริษัทของเธอหรือแม้แต่เรื่องส่วนตัวของเธอ

...พวกคนรายได้น้อยมีเวลาว่างเสมอนั่นแหละ...

คนที่คอยแต่สนใจใส่ใจเรื่องคนอื่นในโลกนี้ช่างมีมากจนนับไม่ถ้วน ไม่เช่นนั้นพวกหนังสือกอสสิปดาราเซเลบริตี้คงจะไม่ขายดีจนขึ้นอันดับเป็นนิตยสารที่มียอดขายดีเยี่ยมตลอดเวลา ทั้ง ๆ ที่เนื้อหาในนั้นแทบจะไม่มีอะไรเลยนอกจากเรื่องที่ไม่เป็นความจริง 10 เปอร์เซ็นต์ และถ้อยคำเสียดสีอีก

90 เปอร์เซ็นต์ แต่หนังสือพวกนี้ก็ยังคอยตีพิมพ์ออกมาเพื่อทำลายสมองคนอยู่เรื่อย ๆ อยู่อย่างนั้นเอง...

“สืบ?” เฉินมี่จวนทวนคำด้วยความไม่แน่ใจนัก

หากมันเป็นคำบอกเล่าจากคนอื่นทั่วไปก็คงจะไม่ทำให้เธอสนใจนักหรอก แต่มันดันเป็นคำบอกเล่าจากคุณฟ่านลู่หรงผู้เป็นถึงเจ้าของคาสิโนลอยน้ำแห่งมาเก๊าและธุรกิจสีเทาข้ามชาติ ก็อย่างที่รู้กันว่าคนพวกนี้ไม่ใช่พวกที่จะเสียเวลาอ่านนิตยสารที่คอยเมาท์ว่าวันนี้ดาราคนนั้นทำเล็บสีอะไรอยู่แล้ว การที่เขามาเตือนอย่างนี้ย่อมเป็นเรื่องที่ไม่ปกติแน่นอน

“เมื่ออาทิตย์ที่แล้ว มีคนลอบเข้ามาหาข้อมูลที่บ้านพักริมฝั่งแม่น้ำที่พี่ซื้อต่อเธอมา” นายหัวฟ่านเอ่ยเพิ่มเติม

ที่จริงมันคือการเข้ามารื้อค้นบริเวณที่วางเซฟเก่าของบ้านพักหลังนั้น การลอบเข้ามานั้นบอกได้จากสายตาว่าเป็นฝีมือของพวกมืออาชีพที่ตั้งใจเข้ามาเอาของบางอย่างแน่นอน เพราะร่องรอยงัดแงะน้อยมากแถมยังดูเหมือนว่าจะรู้แผนผังในบ้านเป็นอย่างดีเสียด้วย แม้จะไม่มีอะไรหายไปก็ตามเถอะ แต่เรื่องแบบนี้ไม่ใช่เรื่องปกติที่จะเบาใจได้มากนักหรอก

...ยิ่งกับพวกมีค่าหัวแล้วด้วย...

“ที่ซือเตียนเป่าซานน่ะหรือคะ...”

มิสเฉินเอ่ยทวนถึงบ้านพักตากอากาศริมทะเลสาบที่เธอขายให้กับนายหัวฟ่านในราคาถูกอย่างน่าเหลือเชื่อ เพื่อให้เขาเอาของใช้ของน้องสาวที่เสียชีวิตไปแล้วของเขาไปเก็บเอาไว้

“ใช่ ลูกน้องพี่ไปเจอว่ามันพยายามเปิดเซฟบ้านหลังนั้น พวกมืออาชีพ” นายหัวใหญ่เอ่ยด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนัก

หญิงสาวหรี่ตาลงฟันขาวขบริมฝีปากตัวเองเบา ๆ ก่อนจะเอียงคอในขณะที่รอลิฟต์ขึ้นมารับ ฟ่านลู่หรงเป็นคนสุดท้ายในโลกที่จะหลอกเธอ ความน่าไว้ใจของเขาอยู่ระดับเดียวกับพี่หลวนคุน เพราะสำหรับเขาแล้วเธอก็เหมือนน้องสาวเขาอีกคนหนึ่ง

ที่จริงเขาดูเหมือนพี่ชายเธอมากกว่าหลวนคุนพี่ชายแท้ ๆ ของเธอเสียอีก อย่างน้อยตอนนี้เขาก็เป็นคนเดียวที่เรียกเธอว่าน้องในขณะที่พี่ชายมาเฟียของเธอนั้นเรียกเธอว่ามิสเฉินเหมือนคนอื่นไปแล้ว การที่เขามาเตือนเธออย่างนี้ก็เป็นไปได้สูงว่าอาจจะมีเรื่องที่มากกว่าที่เขาบอก

...บ้านพักริมทะเลสาบซือเตียนเป่าซาน...

ข้อมูลเกี่ยวกับบ้านพักแห่งนั้นถูกเรียบเรียงขึ้นมาในหัวอย่างรวดเร็ว มันเป็นบ้านพักตากอากาศแห่งแรกที่เธอซื้อไว้เพื่อพักผ่อนในช่วงที่ไม่อยากรับรู้เรื่องวุ่นวายในตัวเมืองเท่าไหร่

ภาพของบ้านพักที่ทำจากไม้ทาสีขาวทั่วทั้งหลัง จากระเบียงบ้านสามารถมองเห็นวิวทะเลสาบและพระอาทิตย์ตกสะท้อนพื้นน้ำนั้นกลับเข้ามาในหัวของเธออย่างรวดเร็ว เธอให้ฟ่าน ลู่หรงไปเพื่อให้เขาเก็บทั้งข้าวของและความทรงจำของน้องสาวเขาไว้ แต่ก่อนหน้านั้นที่ตรงนั้น...

หญิงสาวเม้มปากเข้าหากันสีหน้าเครียดขึ้นทันทีเมื่อนึงถึงเรื่องก่อนจะเริ่มปลูกบ้านแห่งนั้น

ก่อนหน้านั้นที่ตรงนั้นเป็นสถานที่ที่เธอซื้อไว้เพื่อเก็งกำไรแต่ก็ดันมีกรณีพิพาทเรื่องที่ดินปรปักษ์เกิดขึ้น ทำให้เธอต้องเข้าไปจัดการตามกฎหมาย แล้วก็สร้างบ้านพักหลังนั้นป้องกันเอาไว้ไม่ให้เกิดเรื่องซ้ำสองอีก แต่เรื่องมันนานเกือบห้าปีแล้ว

อันที่จริงมันเป็นคดีที่เธอเกือบจะเอาสินทรัพย์ตรงนั้นของเธอกลับมาไม่ได้ด้วยซ้ำ เพราะหากว่าเธอเห็นที่ดินนั้นช้าไปอีกเพียงสามวันมันจะตกเป็นของคู่กรณีที่ตั้งใจจะฮุบที่ของเธอโดยไม่ลงทุนอะไรเลยสักนิด

"คุณฟ่านจะขายคืนให้ดิฉันรึเปล่าคะ..."

เธอถามด้วยความกังวลเมื่อนึกได้ว่ามันเคยเกิดปัญหามาก่อน เธอก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะเป็นชาวบ้านแถวนั้นที่คิดจะเอาที่ตรงนั้นคืน แล้วเข้าไปข่มขู่เขาหรือไม่...

ปกติแล้วก่อนที่เธอจะขายที่ดินหรืออสังหาริมทรัพย์ออกไป เธอจะตรวจสอบอย่างละเอียดก่อนทุกครั้งเพื่อไม่ให้เกิดปัญหา แต่ครั้งนี้ที่ตรงนั้นเป็นปัญหาที่จบไปตั้งนานแล้ว หากว่าเธอเริ่มปลูกต้นยางทันทีหลังจากคดีจบ บัดนี้เธอก็น่าจะกรีดยางขายได้เป็นพันตันแล้วมั้ง แล้วในครั้งนั้นคู่กรณีก็ไม่ได้คิดเอาความอะไรเพิ่มเติมด้วยเธอจึงวางใจว่ามันอาจจะไม่เกิดอะไรขึ้นแล้ว

อีกอย่างหนึ่งคู่ค้าของเธอก็เป็นถึงเจ้าของคาสิโนกลางน้ำผู้มีอิทธิพลเหนือน่านน้ำทะเลมาเก๊า ถ้าคิดว่าจะหาใครสักคนที่โหดได้น้อง ๆ พี่ชายเธอแล้วก็คงจะเป็นฟ่านลู่หรงคนนี้นี่แหละ

แต่หากอีกฝ่ายมาบอกเธออย่างนี้แล้วก็แสดงว่าสินค้าที่เธอคิดว่าไม่มีปัญหาที่จริงแล้วมันมีปัญหาอยู่ และเธอก็ไม่ควรจะมองข้ามปัญหานั้นไปเสียด้วย...

“ไม่ใช่” นายหัวฟ่านสั่นศีรษะ “พี่มาเตือนให้เธอระวังตัวไม่ได้จะมาขายที่คืน”

เขาเอ่ยด้วยสีหน้าและน้ำเสียงระอา ใบหน้าที่ยังติดจะอิดโรยด้วยความเศร้าโศกนั้นยังแสดงออกถึงความกังวลอยู่ไม่น้อย พอเป็นเช่นนั้นแล้วเธอก็เริ่มเข้าใจบางอย่างขึ้นมาบ้าง เธอเหลือบตาไปมองพี่ชายแท้ ๆ ของเธอที่กำลังมองมาที่เธอด้วยสีหน้านิ่งเฉยไม่ต่างกับยักษ์มารด้วยความอ่อนใจ

...ก็คงห่วงเหมือนกันสินะถึงได้พานายหัวฟ่านมา...

ปกติแล้วเฉินหลวนคุนย่อมรู้ดีว่าเธอไม่ใช่คนที่จะว่างมาเสวนาเรื่องที่ยังไม่มีมูลเหตุให้เชื่อว่าอันตรายอย่างนี้มากนัก แล้วตัวเธอเองก็ถูกปองร้ายเป็นประจำจนแทบจะเป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว การที่เขากล้าที่จะพานายหัวฟ่านข้ามฝั่งมาจากมาเก๊าเพื่อมาบอกเรื่องนี้กับเธอก็ย่อมเป็นเพราะว่ามันเป็นเรื่องใหญ่จริง ๆ

“ถ้าอย่างนั้นต้องขอบคุณคุณฟ่านมากที่อุตส่าห์ลำบากมาเตือนดิฉัน” เฉินมี่จวนยิ้มก่อนจะก้มโค้งตัวลงอย่างสุภาพ

ติ๊ง!

ประตูลิฟต์ที่ทั้งสี่ลงมานั้นเปิดออกที่ชั้นประตูทางออกหน้าสุดพอดี ทั้งสามเดินออกจากลิฟต์ด้วยความเข้าใจที่ไม่ต่างกันว่าบทสนทนานี้ควรจะจบลงได้แล้ว หากแต่คนเป็นพี่ชาย

นั้นยังไม่แน่ใจนักว่าน้องสาวของเขาเข้าใจสถานการณ์จริง ๆ เฉินหลวนคุนขมวดคิ้วมองหน้าน้องสาวที่กำลังกดปุ่ม hold ค้างไว้ให้พวกเขาออกไปก่อน

“ดิฉันจะระวังตัวเองและบริษัทอย่างดี อย่างไรก็ต้องขออภัยนายหัวฟ่านด้วยที่ทำให้ไม่สบายใจ”

มิสเฉินเอ่ยด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนัก เธอไม่ชอบเวลาที่ตัวเองทำการค้าแล้วผลหลังการขายเกิดปัญหาอย่างนี้ แม้ว่ามันจะไม่ใช่ปัญหาที่เธอก่อก็ตาม แต่อย่างไรส่วนหนึ่งของเหตุปัญหาก็มาจากเรื่องส่วนตัวของเธอด้วย นักธุรกิจสาวได้แต่คำนึงในใจว่าเธอควรจะระวังเรื่องการสร้างความไม่พอใจให้มากกว่านี้อีกสักนิด เพราะมันเริ่มจะกระทบเรื่องหลังการขายเข้าแล้ว

“ถ้าอย่างไรดิฉันจะตามตัวคนทำมาให้ได้เพื่อที่เขาจะได้ไม่ต้องไปก่อกวนที่พักของคุณหนูฟ่านหยางสืออีก...” เฉินมี่จวนเอ่ยพร้อมทั้งให้สัญญา

ฟ่านลู่หรงหันไปมองเพื่อนของตัวเองด้วยสีหน้าเชิงปรึกษา เมื่อดูแล้วเหมือนว่าคำเตือนของเขาจะไม่เข้าหัวของมิสเฉินเลยสักนิด เมื่อมิสเฉินยังคงเอ่ยเหมือนมันเป็นเรื่องธุรกิจอยู่อย่างนั้น ทั้งที่เขามาเตือนก็เพื่อให้เธอระวังตัวให้มากขึ้นต่างหาก เมื่อเห็นสีหน้าเช่นนั้นของเพื่อนตนเอง ผู้เป็นพี่ชายแท้ ๆ จึงตัดสินใจพูดบางอย่างออกไปบ้าง

“มิสเฉิน อั๊วว่าลื้อระวังตัวตามที่อาฟ่านบอกเถอะ ลื้อก็รู้ดีว่ามันไม่ใช่แค่เรื่องทั่วไป” คำกล่าวเตือนด้วยน้ำเสียงแข็ง ๆ แบบมะนาวไม่มีน้ำนั่นถือเป็นปกติแล้วของเฉินหลวนคุน

เขาเป็นพี่ชายแท้ ๆ ของเธอที่ไม่เคยจะพูดอะไรกับเธอให้ดีอย่างที่ครอบครัวอื่นยึดถือปฏิบัติกัน แต่อย่างนี้ก็ถือว่าเป็นปกติแล้วหากวันใดหลวนคุณมาพูดจาพาทีกับเธอด้วยภาษาดอกไม้คงจะขนลุกไม่น้อย แต่เธอรู้ดีว่าเบื้องหลังคำพูดคำจาแข็ง ๆ นั่น ตัวของเฉินหลวนคุณเองก็ห่วงเธอไม่น้อยไปกว่าคนที่มาเตือนเท่าไหร่

แล้วเธอเองก็รู้ดีด้วยว่าเรื่องนั้นเป็นเรื่องใหญ่จริงและคงจะมีอะไรมากกว่านี้ที่สองคนนี้ยังไม่ได้บอกเธอ เพราะถ้ามันเป็นเรื่องเล็กเขาย่อมรู้ดีว่าไม่ควรจะเข้ามาหาเธอ...

“รู้แล้วน่า” เฉินมี่จวนย่นจมูกเล็กน้อย

“เจิ้งเจี๋ย กลับไปตรวจสอบดูที่คอนโดดิฉันให้หน่อยค่ะ ในนั้นมีของสำคัญอยู่ หากมีร่องรอยงัดแงะสักนิดเดียวก็ให้โทรมาแจ้งเลขาลิ่นทันที เธอรู้ดีว่าควรทำอย่างไร” หญิงสาวหันไปแจกแจงสั่งกับบอดี้การ์ดอีกคนที่ยังเหลืออยู่ของเธอ

ที่จริงทั้งคู่ฝาแฝดเจิ้งเจี๋ยและเจิ้งหู่ เป็นคนของเฉินหลวนคุณ ด้วยความที่พี่ชายของเธอมีความคิดแบบ mass ว่าผู้หญิงอย่างเธอไม่สามารถจะจัดการต่อภัยอันตรายรอบตัวได้ เขาเลยเลือกที่จะส่งบุคลากรชั้นเยี่ยมที่สามารถฆ่าคนได้ด้วยมือเปล่ามาเพื่อดูแลผู้หญิงที่วัน ๆ ไม่ได้ออกไปไหนไกลมากมายนอกจากบริษัทกับคอนโดที่ห่างกันแค่ระยะเวลาเดินทางสิบนาที

“แล้วเจิ้งหู่ไปไหน” พี่ชายของเธอถามเสียงแข็งขึ้นทันทีที่ไม่เห็นบอดี้การ์ดอีกคนของเธอ

“ไปช่วยงานอีกที่ค่ะ พี่ไม่มีอะไรแล้วใช่มั้ย วันนี้ดิฉันต้องไปธุระที่สิงคโปร์” หญิงสาวเอ่ยด้วยสีหน้านิ่งสนิทด้วยไม่อยากจะยุ่งยากวุ่นวายนัก

“เออ” เฉินหลวนคุนแยกเขี้ยวใส่น้องสาวตัวแสบของเขาที่กล้าตัดบทกันดื้อ ๆ

ไม่รู้ว่าตั้งแต่เมื่อไหร่ที่เขากับน้องสาวคุยกันไม่รู้เรื่องอย่างนี้ เขาก็ไม่แน่ใจว่ามันเริ่มจากที่เขาเริ่มฆ่าคนครั้งแรก หรือเริ่มตอนที่น้องของเขาเริ่มทำธุรกิจกันแน่

เฉินหลวนคุณมองน้องสาวของเขาที่กำลังหันไปสั่งงานเลขาคนสนิทของตัวเองที่ดูเหมือนจะเพิ่งเดินทางมาถึงกับบอดี้การ์ดที่เขาส่งมาคุ้มครองด้วยสายตาเป็นห่วงและกังวล ไม่รู้ว่าเพราะอะไรแต่ในใจของเขาตอนนี้กลับนึกกังวลอย่างบอกไม่ถูก

“ลี่มี่ ลื้อแน่ใจนะว่าลื้อไม่มีศัตรูที่ไหนที่ยังไม่ได้บอกกับอั๊ว” เฉินหลวนคุนถามย้ำอีกครั้ง

เมื่อได้ยินคำถามนั้นมิสเฉินก็แย้มยิ้มก่อนจะสั่นศีรษะเบา ๆ เป็นเชิงไม่ใส่ใจมันนัก ในโลกของเธอนั้นไม่มีหรอกทั้งมิตรและศัตรู ไม่มีใครจะจริงใจกับนักธุรกิจระดับ billionaires ได้สนิทใจจนกล้าเรียกว่ามิตร แล้วก็ไม่มีใครกล้าคิดจะเป็นปรปักษ์กับเธอทั้งหมดจนกล้าตั้งตัวเป็นศัตรูเช่นกัน

“ไม่มีมิตรแท้หรือศัตรูถาวรในโลกธุรกิจหรอก”

เฉินมี่จวนเอ่ยเพียงเท่านั้นก่อนที่เธอโค้งศีรษะให้กับชายหนุ่มทั้งคู่เป็นการบอกลาก่อนจะเดินจากทั้งคู่ไปที่ล็อบบี้อย่างรวดเร็วด้วยกลัวจะไม่ทันเวลาที่นัดกับพวกเด็ก ๆ เอาไว้

ทั้งเฉินหลวนคุนและฟ่านลู่หรงต่างมองร่างระหงที่เดินจากไปด้วยสายตากังวล สำหรับคนที่เคยเสียน้องสาวมาแล้วครั้งหนึ่งอย่างนายหัวฟ่านย่อมไม่อยากให้เรื่องแย่ ๆ เกิดขึ้นกับเพื่อนของเขาแน่นอน แม้ว่าจะไม่ใช่น้องเขาเองก็ตามที

“อาเฉินลื้อจะไม่ตามอีไปรึ?” ฟ่านลู่หรงถามขณะมองตามหลังของเฉินมี่จวนไป

“ไม่หรอก ลี่มี่มันดูแลตัวเองได้ ถ้ามันบอกว่าไม่มีศัตรูก็คือไม่มี” แม้จะกังวลแต่ถึงอย่างนั้นเขามั่นใจในคำพูดของน้องสาวของเขาเป็นที่สุด

อย่างที่บอกว่าเฉินมี่จวนไม่ใช่คนโง่เธอย่อมรู้ดีว่าอะไรปลอดภัยหรือไม่ปลอดภัย เธอสามารถรับประกันคำพูดตัวเองและสัญญาบริษัทได้มาตั้งนานแล้ว

หากว่าเธอบอกว่าไม่มีก็ไม่มีหากเธอบอกว่าปลอดภัยก็คือปลอดภัยไม่มีคำว่าประมาทสำหรับเฉินมี่จวน ทั้งที่รู้อย่างนั้นแต่ว่าครั้งนี้ไม่รู้ทำไมทั้งที่อยากจะเชื่อคำพูดน้องตัวเองเหมือนที่ผ่านมา **แต่มือของเขากลับจิกเข้าเนื้อแน่นราวกับมีบางอย่างไม่ถูกต้องอยู่...**

“มิสเฉิน เด็ก ๆ พร้อมแล้วค่ะ”

เมื่อเธอย่างเท้ามาถึงล็อบบี้ เลขาคนเก่งของเธอก็รายงานทันที หญิงสาวร่างโปร่งในชุดสีฟ้าขาวผู้ถือกระเป๋าน่ารักและสวมรองเท้าดีไซน์กราฟฟิกมองไปที่เด็กน้อยสามคนด้วยสายตาที่อ่อนลง เด็ก ๆ พวกนั้นพอเห็นเธอเข้าก็รีบวิ่งมา

ทักทายอย่างยินดี ด้วยท่าทางอย่างที่หากเป็นลูกน้องคนอื่น ๆ แล้วก็คงไม่กล้าทำ

...รับเลี้ยงเด็กเพื่อการลดหย่อนภาษี...

ก็อย่างที่รู้กันว่ามิสเฉินไม่ใช่คนที่ทำอะไรไร้สาระอย่างการสร้างภาพว่าเป็นนางงามรักเด็กมีเมตตารับเด็กมาเลี้ยงด้วยสัญชาตญาณความเป็นแม่ แน่นอนอยู่แล้ว เธอเลี้ยงเด็กพวกนี้ก็เพราะเด็กหนึ่งคนเธอจะได้ลดหย่อนภาษีหักตามค่าเลี้ยงดูจริงในระดับราคาที่หักสามเท่าจากเงินที่ใช้จ่ายพึงประเมินของเด็กต่อหัว แล้วนำเงินที่เหลือจากยอดที่หักไปคิดภาษีอีกที เพราะฉะนั้นการเลี้ยงเด็กสามคนนี้ทำให้เธอสามารถลดภาษีต่อปีได้ถึงเกือบ 8 เปอร์เซ็นต์ของจำนวนเงินภาษีที่ต้องจ่ายจริงด้วยซ้ำ

"มิสเฉินคะ หนูสอบได้ที่หนึ่งของชั้นด้วยค่ะ"

เด็กน้อยคนแรกวิ่งมาหาเธอ ทุกคนอยู่ในชุดเสื้อเอี๊ยมสีน้ำเงินสั่งตัดอย่างดีที่เธอสรรหามาให้เหมาะกับการไปเที่ยว Universal Studios สิงคโปร์เป็นอย่างยิ่ง

"เก่งมากเลยไป๋เตี๋ย" มิสเฉินชมคนที่ตามกฎหมายแล้วถือว่าเป็นบุตรของเธอด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

"มิสเฉินครับนี่ใบประกาศเขียนพู่กันจีนครับ"

เด็กชายเพียงคนเดียวในกลุ่มหยิบใบประกาศที่ม้วนไว้อย่างดีส่งให้เธอดู มันเป็นใบประกาศที่แสดงผลการแข่งขันการประกวดเขียนพู่กันจีนระดับภูมิภาค เธอมองมันด้วยสายตาภาคภูมิใจ ปกติเธอไม่นิยมเลี้ยงเด็กผู้ชายนักแต่เด็กคนนี้นับ

เป็นข้อยกเว้นเพราะไป๋เจี้ยนเป็นเด็กที่จัดว่าเป็นอัจฉริยะเลยทีเดียว

“เก่งมากไป๋เจี้ยน พอถึงวันแข่งระดับประเทศแล้วส่งข่าวบอกดิฉันด้วยนะ” มิสเฉินเอ่ยด้วยน้ำเสียงชื่นชม

“ครับผม” เด็กชายวัยเจ็ดขวบตอบรับด้วยสีหน้ายินดีที่ได้ยินเช่นนั้น ไม่มีอะไรน่าดีใจไปกว่าผู้ปกครองไปร่วมชื่นชมความสำเร็จในการแข่งขันครั้งใหญ่หรอก

“มิสเฉินคะนี่เหรียญทองแข่งว่ายน้ำของหนูค่ะ แล้วนี่หนูฝึกทำขนมเปี๊ยะมาด้วยนะคะ” เด็กผู้หญิงที่โตที่สุดในกลุ่มเอ่ยขึ้น

“เก่งมาก แล้วนี่ก็น่าทานมากเลยจ๊ะไป๋ฮวา” มิสเฉินเปิดกล่องขนมที่ส่งกลิ่นหอมออกมาชื่นชม

เด็ก ๆ ทั้งสามต่างก็พากันมารุมล้อมเธอเพื่ออวดผลงานที่ตัวเองได้ทำมา ในส่วนหนึ่งของใจสำหรับคนที่ส่งเรียนแล้ว แม้ว่าจะทำไปเพื่อลดหย่อนภาษีก็ตาม แต่พอได้เห็นการประสบความสำเร็จของเด็ก ๆ มันก็อดที่จะดีใจไปด้วยไม่ได้เหมือนกับการลงทุนของเธอกำลังเกิดผลที่ดีอย่างไรอย่างนั้น

มิสเฉินที่เป็นดังนางพญาในบริษัทแย้มยิ้มที่ดูสดใสออกมาในขณะที่เอ่ยชื่นชมผลงานเหล่านั้น นับเป็นภาพที่หาดูได้ยากระดับประวัติศาสตร์ของพนักงานบริษัทกันเลยทีเดียว... มีพนักงานหลายคนที่ขยี้ตาตัวเองอีกครั้งด้วยไม่อยากเชื่อสายตาตัวเองว่าคนอย่างมิสเฉินกำลังยิ้มและพูดคุยกับเด็ก ๆ อยู่ เพราะถึงมิสเฉินจะไม่ได้โหดร้ายแต่เธอก็ไม่ใช่คนที่จะยิ้ม

บ่อยนัก แล้วยิ้มของเธอส่วนใหญ่ก็มักจะเป็นยิ้มเพื่อธุรกิจเสียด้วย

“เก่งมาก ๆ ทุกคนเก่งมากเลยเอาล่ะไป๋เตี๋ย ไป๋เจี้ยนเดี๋ยวเราจะกินขนมของไป๋ฮวากันบนเครื่องบินดีมั้ย”

รอยยิ้มภูมิใจของผู้เป็นนายนั้นไม่อาจจะหลอกสายตาของเลขาที่ทำงานมานานอย่างเธอได้ เธอทำงานกับมิสเฉินมานานจนรู้แล้วว่าสีหน้าแบบไหนจริงสีหน้าอย่างไรคือเสแสร้ง เพราะฉะนั้นการที่มิสเฉินยิ้มไปกับเด็ก ๆ อย่างนี้แม้ว่าตัวของมิสเฉินเองจะชอบบอกว่าเป็นเด็กที่เลี้ยงไว้เพื่อลดภาษีก็ตาม แต่ด้วยสัญชาตญาณความเป็นแม่ของสตรีแล้ว ก็ไม่แปลกที่จะเห็นรอยยิ้มที่จริงใจอย่างนั้นจากเฉิน
มี่จวนแต่อย่างไร

“มิสเฉินคะ” เลขาลิ่นเอ่ยขัดเพื่อแจ้งให้นายของตนรู้เรื่องนี้เอาไว้เสียก่อนที่คนพวกนี้จะเดินทางไปสู่ดินแดนแห่งจินตนาการของเด็ก ๆ กัน

“ว่าอย่างไรคุณเลขาลิ่น” มิสเฉินเงยหน้าขึ้นมาถาม

“เรื่องของรองศาสตราจารย์เว่ยฮุ่ยเฟิงค่ะมิสเฉิน”

เลขาลิ่นเลือกที่จะเลี่ยงคำว่าดูตัวเพื่อไม่ให้เด็ก ๆ ได้รับรู้เรื่องพวกนั้นเร็วนัก อย่างน้อยก็ไม่ใช่ตอนนี้ เฉินมี่จวนพยักหน้ารับก่อนจะลุกขึ้นเธอหันไปสั่งให้พี่เลี้ยงเด็กพาเด็ก ๆ ไปที่ลานจอดเครื่องบินก่อนแล้วเธอจะตามไป ก่อนจะหันไปเพื่อฟังการรายงานจากเลขาของตัวเองทันที

“ว่าอย่างไร” มิสเฉินถาม

ในใจของเธอคิดว่าเขาจะต้องปฏิเสธแน่นอนกับข้อเสนอที่ดูหมิ่นเกียรติของผู้ชายเช่นนั้น ทั้งออกปากว่าจะจองโต๊ะอาหารให้ทั้งออกเรื่องตั๋วเครื่องบินให้ หากไม่ปฏิเสธแล้วก็คงจะเป็นพวกที่เห็นแก่เงินเพราะฉะนั้นหากเธอเสนอเงินที่มากหน่อยเพื่อให้เขาปฏิเสธการแต่งงานครั้งนี้ก็ย่อมไม่ยาก เลขาลิ่นอมยิ้มน้อย ๆ ก่อนจะเล่าเรื่องที่ตนเองได้ไปเจรจามา

"รองศาตราจารย์เว่ยตอบตกลงค่ะ" เพียงเท่านั้นสีหน้าของนายเธอก็แปรไปเพียงเล็กน้อย

"ถ้าอย่างนั้น... มีรายงานรายได้พึงประเมินของคุณเว่ยคนนี้หรือเปล่า" เฉินมี่จวนถามขึ้นทันที

ในหัวของเธอเริ่มประเมินรายได้พึงประเมินก่อนจะคิดระดับการเสนอราคาในใจ ถ้าราคาอยู่ในระดับห้าถึงเจ็ดเท่าของรายได้พึงประเมินต่อปีแถมด้วยอสังหาริมทรัพย์แบบให้ขาดสักที่ ก็น่าจะเพียงพอแล้วกับการซื้อความมั่นคงในการใช้ชีวิตโสดต่อไปของเธอ

"มีในรายงานค่ะ แต่..." เลขาลิ่นเริ่มจากการให้คำตอบก่อนจะบอกข้อมูลที่ไม่คิดว่าจะเจอมาให้กับนายของตน

"พอดิฉันบอกคุณเว่ยว่าจะจองร้านอาหาร LAVO ให้พร้อมกับตั๋วเครื่องบิน เขาก็รีบปฏิเสธ แล้วบอกว่าเขาได้จองภัตตาคาร The Clifford Pier ไว้แล้วที่สิงคโปร์ตั้งแต่เห็นการเลื่อนนัดค่ะ"

คำตอบนั้นทำให้เฉินมี่จวนเบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจ เขาน่าจะเป็นคนแรก ๆ ของโลกที่ทำนัดให้เธอก่อนที่เธอจะเป็นคนจัดการทั้งหมดเอง แม้กระทั่งนักธุรกิจด้วย

กันยังไม่เคยทำอย่างนี้ด้วยซ้ำ รอยยิ้มพึงใจปรากฏขึ้นเพียงวูบเดียวเท่านั้นบนใบหน้าก่อนจะเลือนหายไปโดยไม่ทันให้ใครได้สังเกตเห็น

"แล้วตั๋วเครื่อง..."

"รองศาตราจารย์เว่ยบอกว่าจัดการจองเองแล้วค่ะ"

เลขาลิ่นรายงานก่อนจะส่งแฟ้มบาง ๆ แฟ้มหนึ่งให้กับนายตัวเอง แฟ้มข้อมูลที่เธอแน่ใจว่าเฉินมี่จวนจะต้องอยากรู้แน่นอน เพราะในตอนนี้เธอเองยังอยากจะเห็นตัวจริงของรองศาสตราจารย์คนนี้ที่สามารถดักทางเจ้านายของเธอได้เสียอยู่หมัดเลย

"ประวัติรองศาตราจารย์เว่ยฮุ่ยเฟิงค่ะ"

"ขอบคุณมากคุณเลขาลิ่น" มิสเฉินตอบรับด้วยสีหน้าประหลาดใจ

"แล้วอีกอย่างหนึ่งค่ะมิส..." เลขาลิ่นเอ่ยอีกอย่างที่นายของตนควรรู้เอาไว้ด้วย

"รองศาสตราจารย์เว่ยอาสาจะไปรับมิสเฉินจากที่ Universal Studios แล้วก็บอกว่าจองที่นั่งสำหรับเด็ก ๆ ไว้ให้แล้วด้วยค่ะ"

"Unpredictable..." เฉินมี่จวนเอ่ยชม

เอาเข้าจริงหากพูดกันแบบไม่ลำเอียงแล้วน่าจะต้องใช้คำว่า Impressive (น่าประทับใจ) มากกว่า แต่เธอไม่ใช่คนที่จะให้ความประทับใจกับอะไรง่ายนัก เพราะฉะนั้นสำหรับคนที่ยังไม่รู้จักกันแต่สามารถทำได้ขนาดนี้แล้ว... ไม่แน่ว่าคำว่า Impressive อาจจะเป็นคำแรกที่เธอคิดในเวลาที่เจอเขาก็ได้

แต่ยังไม่ทันที่จะได้คุยอะไรกันต่อ รถบรรทุกคันใหญ่ก็เลื่อนเข้ามาจอดหน้าบริษัททันที เป็นเรื่องแปลกที่มีรถคันอื่นนอกจากรถส่งกระดาษและเครื่องใช้สำนักงานขับเข้ามาตรงนี้ จากตรงที่ยืนอยู่นั้นผู้เป็นพี่ชายที่เตรียมจะกลับไปท่าเรือก็เดินกลับมาอย่างรวดเร็วเมื่อสัมผัสได้ถึงความผิดปกติ นายใหญ่ผู้มีอิทธิพลทั้งสองใช้มือประกบกระบอกปืนข้างตัวทันทีในขณะที่เดินเข้ามา

เจ้าหน้าที่คนหนึ่งของรถส่งของกระโดดลงจากด้านหน้ารถก่อนจะเดินดุ่มเข้ามาอย่างน่ากลัว ท่าทางเช่นนั้นจึงทำให้หลายคนที่อยู่ในบริเวณนั้นเริ่มรู้สึกถึงสิ่งผิดปกติ ชายทั้งสองที่เพิ่งได้ข่าวไม่ดีมาก็รีบเดินเข้าไปประกบหญิงสาวเจ้าของบริษัททันที บรรยากาศรอบข้างเต็มไปด้วยความตึงเครียดของทั้งคู่ทำให้คนรอบข้างพากันตึงเครียดไปด้วยทันที

ยามทั้งสองคนที่เปิดประตูปล่อยให้พนักงานคนนั้นเดินเข้ามา เขาถือมาเพียงแค่ชาร์ตที่เอาไว้เซ็นรับของเท่านั้น ชายคนนั้นเดินไปที่โต๊ะประชาสัมพันธ์เขาคุยกับแผนกนั้นเพียงสองสามคำ ก่อนที่ประชาสัมพันธ์จะผายมือมาทางเธอ เป็นเฉินหลวนคุนที่เข้ามาขวางหน้าเอาไว้ก่อน ในขณะที่นายหัวฟ่านยังยืนประกบข้างกายเธอไม่ห่าง วัตถุอันตรายของทั้งคู่เตรียมแผลงฤทธิ์ทันทีหากว่ามีอะไรผิดปกติเกิดขึ้น

“พวกพี่ใจเย็นก่อนได้มั้ย แค่คนส่งของ” เฉินมี่จวนกลอกตาอย่างเหนื่อยหน่าย

พนักงานส่งของคนนั้นเดินมาหาเธอด้วยท่าทีกล้า ๆ กลัว ๆ ก็ลองมีผู้ชายหน้าตาถมึงทึงยืนประกบเธออยู่สิ ใครกัน

จะอาจหาญเดินเข้ามาแบบไม่คิดได้บ้าง เฉินมี่จวนเลือกที่จะเดินออกไปหาพนักงานส่งของคนนั้นเอง มันเป็นวัสดุขนาดใหญ่ที่ส่งมาถึงเธอ เธอเซ็นรับโดยไม่ได้คิดอะไรมาก ก่อนจะหันไปมองเลขาของเธอเพื่อสั่งให้เลขาลิ่นเตรียมรถของคอนโดไว้

“มิสเฉิน ของอะไร” คนเป็นพี่ถามเสียงเข้ม

“ไม่รู้ค่ะ” เฉินมี่จวนเบ้หน้า เธอกดโทรศัพท์บอกเจ้าหน้าที่ที่ลานจอดเครื่องบินให้รอเวลาเธออีกนิดเพราะดูท่าว่าวันนี้จะเสียเวลากับเรื่องตรงนี้อีกไม่น้อย

มันเป็นห่อของขนาดประมาณ 1.5 เมตร x 0.8 เมตร x 1.0 เมตรได้ คะเนจากสายตาสำหรับคนที่ทำงานเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์อย่างเธอแล้วมีความเป็นไปได้สูงว่าอาจจะเป็นสินค้าทดลองสำหรับลูกค้าพรีเมียมจากพวกบริษัทเฟอร์นิเจอร์ที่เธอผูกสัญญาระยะยาวเอาไว้ เพราะส่วนใหญ่แล้วบริษัทพวกนี้มักจะส่งสินค้าใหม่มาเสมออยู่แล้ว แต่ไม่เคยจะมีครั้งไหนที่ส่งมาในชื่อของเธอเลยสักครั้งเพราะทุก ๆ ครั้งมันมักจะส่งมาในชื่อของบริษัทมากกว่า

...บริษัทไหนทำเสียเวลาเนี่ย...

นักธุรกิจสาวได้แต่บ่นในใจในขณะที่รอให้บริษัทขนส่งวางของลงถัดจากล็อบบี้ไปไม่ไกล เจ้าหน้าที่ตัดเปิดกล่องเพื่อเช็กสินค้า โชคยังดีที่เจ้าหน้าที่เหล่านั้นทำงานค่อนข้างไว เพราะหากมีใครชักช้าอีก เธอน่าจะได้หัวร้อนกว่านี้อีกมากเลยทีเดียว

“เชิญตรวจสอบของครับ” เจ้าหน้าที่คนแรกเอ่ยกับเธอ

“ขอบคุณค่ะ” แม้จะพูดขอบคุณแต่เฉินมี่จวนก็ไม่ได้แสดง ท่าทียินดียินร้ายอะไรมากนัก

ให้ตรวจสอบของงั้นหรือแล้วเธอจะไปตรัสรู้ได้อย่างไรว่าสภาพก่อนนี้มันเป็นอย่างไร จะให้เธอบอกว่ามันสมบูรณ์พร้อมทุก อย่างก็ไม่ได้เสียด้วย หญิงสาวเดินเข้าไปอย่างเสียไม่ได้ท่ามกลางสายตาสนใจของคนอื่นในบริษัทและเมื่อเห็นวัตถุนั้นชัด ๆ เธอก็เบิกตากว้างด้วยความตกใจกับมัน

มันคือโต๊ะเครื่องแป้งแบบโบราณขนาดไม่สูงมาก ทำจากไม้เนื้อแข็งสลักเป็นลายงดงามประดับด้วยไม้แกะที่เป็นรูปหมู่มวลดอกไม้ห้อมล้อมกระจกอยู่ มันเป็นของที่งดงามมากแต่ติดอยู่ที่บานกระจกนั้นไม่ใช่บานกระจกธรรมดาทั่วไปอย่างที่เธอเคยเห็นมาก่อน มันเป็นกระจกที่ค่อนข้างมัว คล้ายกับว่าเป็นอลูมิเนียมอย่างหนามากกว่า...

“กระจกโบราณหรือ” เป็นเฉินหลวนคุนที่เดินเข้ามาก่อน

“ตรวจดูระเบิดหรือยัง...”

เมื่อคำว่าระเบิดออกมาจากปากชายหน้าตาดุก็ทำให้ทุกคนในบริเวณนั้นสะดุ้งไปตาม ๆ กัน มิสเฉินหันไปแยกเขี้ยวให้กับพี่ชายของตัวเองทันที ในขณะที่เฉินหลวนคุณไม่ได้สนใจท่าทีดุดันของน้องสาวตัวเองนัก

ชายร่างใหญ่ยื่นมือเข้าไปที่โต๊ะนั้นเพื่อตรวจระเบิดอย่างรวดเร็ว ก็น้องเขาถูกปองร้ายอยู่แล้วจู่ ๆ ก็มีของแปลก ๆ ส่งมาให้จะไม่ให้สงสัยได้อย่างไร...

"อย่าแตะ" หญิงสาวยกมือห้ามพี่ชายของตัวเองทันที "มันเป็นของโบราณ"

เฉินมี่จวนตอบก่อนจะมองมันด้วยสายตาหลงใหล มือของหญิงสาวเอื้อมไปหยิบผ้าเช็ดหน้าของตัวเองในกระเป๋าก่อนใช้มือของตัวเองที่จับผ้าเช็ดหน้าเอาไว้เปิดตัวลิ้นชักออกมาด้วยความเบามือ เธอหลงใหลของเก่าพวกนี้อย่างกับอะไรดี

แล้วโต๊ะนี้ถึงแม้จะเห็นว่ามันผ่านการบูรณะซ่อมแซมมาแล้วก็ตาม แต่มันก็เป็นงานบูรณะที่ค่อนข้างสมบูรณ์แบบจนใกล้เคียงของเดิมมากเลยทีเดียว แสดงให้เห็นว่าคนที่ทำนั้นค่อนข้างจะเป็นคนประณีตและน่าจะมีความรู้ในเรื่องการบูรณะงานศิลป์และประวัติศาสตร์ไม่เบาเลยทีเดียว...

เมื่อเปิดลิ้นชักออกเธอก็พบกับปิ่นปักผมโบราณอันหนึ่งพร้อมกับการ์ดที่เขียนด้วยลายมืออ่านง่ายใบหนึ่ง หญิงสาวรีบฉวยมันขึ้นมาทันที ปิ่นนั้นเป็นปิ่นที่ทำจากทองคำแบบโบราณแม้จะอันเล็กแต่ก็งดงามและประณีตไม่น้อย

ทั้งตัวกลีบดอกไม้ที่ทำจากหยกขาวกลึงเป็นกลีบดอกเหมย ฮวางดงาม เกสรที่ทำจากหยกสีแดงประดับด้วยทองล้อมรอบด้วยตัวผีเสื้อตัวน้อย ๆ ที่ทำจากทองคำ สายพู่ห้อยสีทองที่ปลายพู่ถูกตีเป็นทรงของกลีบดอกเหมยฮวา ไม่ว่าอย่างไรมันก็ดูเป็นของที่มีค่าเกินกว่าที่จะมาอยู่อย่างนี้เฉย ๆ แน่นอน

แล้วการ์ดใบน้อยที่ทำจากกระดาษหอมในยุคบัจจุบันก็ทำให้เธอหายคลางแคลงใจกับที่มาของมันทันที

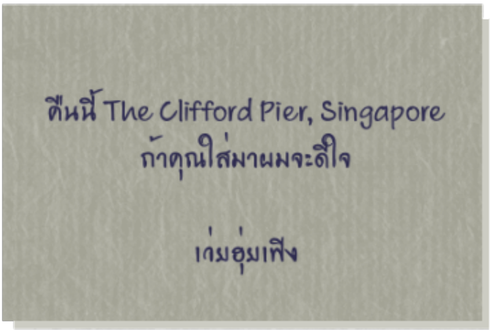

“Impressive”

หญิงสาวอุทานก่อนจะหยิบปิ่นอันน้อยออกมา แล้วหันไปเซ็นชื่อตัวเองลงชาร์ตรับของที่พนักงานส่งของยื่นให้ทันทีโดยไม่รออธิบายให้พี่ชายเธอฟัง

“เดี๋ยวมิสเฉิน นั่นอะไร? ของใคร?”

มาเฟียใหญ่แห่งเกาะฮ่องกงขมวดคิ้วเมื่อเห็นสีหน้าชื่นมื่นของน้องสาวตัวเอง ให้ตายเถอะตั้งแต่เกิดมาเขาได้เห็นยัยตัวแสบ ทำหน้าอย่างนั้นครั้งล่าสุดก็ตอนที่เธอได้เค้กช็อกโกแลตปอนด์ใหญ่ตอนสี่ขวบเท่านั้นเอง แล้วนี่อะไรกันมัน มีอะไรที่เขาไม่รู้อีกหรือไร

“ว่าที่น้องเขยของพี่ล่ะมั้ง...”

เธอตอบก่อนจะรวบแฟ้มในมือแล้วเดินจากไป ทิ้งพี่ชายของเธอเอาไว้กับความงุนงงตรงนั้น มาเฟียหนุ่มใหญ่ขมวด

คิ้วมองตามไป ก่อนจะหันไปคาดคั้นเอาคำตอบจากเลขาส่วนตัวของเธอที่ยังยืนหน้าแป้นแล้นยิ้มไม่หุบอยู่ตรงนั้นแทน

“คุณลิ่น หมายความว่าอย่างไงว่าที่น้องเขย?” เฉินหลวนคุนถาม

“เอ่อ... เป็นคนที่คุณผู้หญิงส่งมาดูตัวกับมิสเฉินค่ะ” เลขาลิ่นตอบด้วยท่าทีกริ่งเกรง ไม่ว่าจะครั้งไหนเธอก็ยังไม่ชินกับความน่ากลัวของเฉินหลวนคุนเลยสักครั้งจริง ๆ

“ดูตัว?”

วู้ม!

เมื่อเครื่องบินส่วนตัวของเธอทะยานตัวขึ้นแล้วเธอก็ปล่อยให้เด็ก ๆ สนุกสนานกับการ์ตูนบนเครื่องไป ในขณะที่เธอเปิดแฟ้มที่เพิ่งได้มาอ่านประวัติของคนที่อาจหาญส่งกระจกโบราณพร้อมกับปิ่นปักผมมาให้เธอด้วยความสนใจ สีหน้าท่าทางของเธอที่กำลังอ่านประวัติของคู่ดูตัวนั้นไม่ใช่สีหน้าของคนที่คิดจะไปเอาเงินฟาดหัวอย่างที่คิดไว้ครั้งแรกมันต่างไปโดยสิ้นเชิงทีเดียว

“มิสเฉินอ่านอะไรอยู่หรือคะ” เด็กน้อยไป๋ฮวาที่โตที่สุดวิ่งเข้ามาถามพร้อมกับส่งขนมเปี๊ยะของตัวเองให้กับคนที่อุปการะเธอกับน้อง ๆ

“ประวัติคนที่น่าสนใจค่ะไป๋ฮวา” เฉินมี่จวนตอบด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม

"น้องคนใหม่หรือคะ" ไป๋ฮวาถามขึ้นพลางเบิกตาโต

เป็นปกติที่มิสเฉินจะรับเลี้ยงน้องคนใหม่ ๆ จากการอ่านประวัติของน้อง ๆ ในสถานรับเลี้ยงเด็ก เพราะว่ามิสเฉินเป็นคนใจดีแล้วก็ดูแลพวกเธอได้อย่างดีมาเสมอ จนแม้กระทั่งพวกเด็กคนอื่นที่มีพ่อแม่ครบก็ยังอิจฉาพวกเธอเลยด้วยซ้ำ การที่มิสเฉินเลือกจะช่วยน้อง ๆ ผู้น่าสงสารมาอีกสักคนก็นับเป็นเรื่องน่ายินดี

"อื้ม..." มิสเฉินทำหน้าคิดนิด ๆ ก่อนจะสั่นหัว เธอยังคิดคำอธิบายเรื่องการดูตัวให้เด็กอายุสิบเอ็ดขวบฟังแล้วเข้าใจไม่ออกสักนิด

"คนที่จะเลี้ยงอาหารพวกเธอเย็นนี้ค่ะ" มิสเฉินเลือกตอบในสิ่งที่เธอพอจะมีข้อมูลทันที

"จริงหรือคะ?" เด็ก ๆ เบิกตากว้างอย่างตกใจ เธอไม่คิดว่าจะมีคนอื่นมาเลี้ยงอาหารพวกเธออีกนอกจากมิสเฉิน

"จริงสิ" เฉินมี่จวนพยักหน้ารับ "เอาล่ะ ทีนี้ไปเตือนน้อง ๆ ทีนะว่าเรื่องมารยาทบนโต๊ะอาหารวันนี้ต้องเรียบร้อยหน่อย"

"ค่ะ" ไป๋ฮวารับคำแล้วรีบวิ่งไปหาน้อง ๆ ที่เหลือทันที

เฉินมี่จวนยิ้มรับก่อนจะก้มหน้าลงอ่านประวัติของคนที่มีรายได้ต่อปีแค่ระดับเดียวกับค่าเช่าห้องสูทบนตึก M. Tower 3 แต่กลับคิดจะมาเลี้ยงอาหารภัตตาคารหรูเจ้าของอสังหาริมทรัพย์อย่างเธอแทน เฉินมี่จวนพิจารณารูปถ่ายทั้งแบบหน้าตรงในใบประวัติกับรูปถ่ายที่เขาถ่ายคู่กับนักเรียนที่

โบราณสถานอีกครั้งด้วยสายตาครุ่นคิดก่อนจะแย้มยิ้มพอใจขึ้นมา

...บางทีแม่ก็คิดอะไรเข้าท่าเหมือนกัน...

กึ๊ง!!!

ปึ้ง!! ปึ้ง!! เปรี้ยง!! เพล้ง!!!!

ตอนที่ ๒
ปลายทาง

ปึ้ง!! ปึ้ง!! เปรี้ยง!! เพล้ง!!!!

เสียงดังจากภายนอกทำให้คนที่นั่งอยู่ข้างในเครื่องหันรีหันขวางกันด้วยความตระหนก เด็ก ๆ หันมองรอบตัวก่อนจะรีบวิ่งกรูกันมาหาผู้ที่พวกเขานับถือเป็นเหมือนมารดาทันที เฉินมี่จวนมองออกไปข้างนอกหน้าต่างเครื่องบินขนาดกลางของตน ก่อนจะเห็นว่ามีสายบางอย่างกำลังโยงมารัดรอบเครื่องบินของตัวเองเอาไว้ ดูจากตรงนี้แม้จะไม่มั่นใจนักแต่สายที่จะรับน้ำหนักเครื่องบินได้น่าจะเป็นสายเคเบิ้ลขนาดใหญ่พอตัว

...ไฮแจ็ก?...

เครื่องบินส่วนตัวที่กำลังบินด้วยความเร็วสูงอยู่เหนือน่านฟ้าในระยะหนึ่งหมื่นสามพันฟุตจากระดับน้ำทะเลด้วยความเร็วระดับสองร้อยห้าสิบถึงสามร้อยแปดสิบนอตโดยที่มีการเคลียร์น่านฟ้ากับทางศูนย์ปฏิบัติการทางการบินแล้ว สตรี

ที่เป็นเจ้าของทรัพย์สินที่กำลังลอยลำอยู่บนอากาศขมวดคิ้วทันที ไม่มีทางที่จะเกิดการไฮแจ็ก กันกลางอากาศมันเป็นเรื่องบ้า ๆ เท่านั้น

ปึ้ง!! ปึ้ง!!! เปรี้ยง!!! เคร้ง!!!

เสียงนั้นดังอีกครั้ง คล้ายกับว่ามีการยิงสายสลิงขนาดใหญ่มาจากอีกฝั่งเข้ามาพันตัวเครื่องเอาไว้และบางอย่างที่ถ่วงน้ำหนักเอาไว้ที่ปลายสายก็กระแทกเข้ากับหลังตัวเครื่องเต็ม ๆ การยิงอย่างแม่นยำขนาดนี้ในระดับความสูงและความเร็วของเครื่องเท่านี้หากไม่ใช่พวกมืออาชีพแล้วก็คิดเป็นอื่นไม่ได้เลย เฉินมี่จวนมองลอดหน้าต่างออกไปทันที ในตอนนี้ทั้งสองข้างของเครื่องบินพาณิชย์ระดับกลางของเธอมีเครื่องบินขนาดเล็กสีกรมท่ากำลังบินประกบอยู่ และจากมุมนี้เธอเห็นได้ชัดเลยว่าสายสลิงนั้นยิงมาจากเครื่องบินที่ประกบอยู่

...บ้าไปแล้ว...

ตามหลักการแล้วความเร็วที่เครื่องบินกำลังบินไปข้างหน้านั้นจะเกิดความเร็วลมรอบตัวเครื่องอยู่แล้ว ทำให้ไม่อาจจะมีวัตถุใดเข้าใกล้เครื่องในระยะที่ก่ออันตรายได้ เพราะเมื่อวัตถุนั้นพุ่งเข้ามาก็จะถูกความเร็วลมที่หมุนจากมวลอากาศร้อนและมวลอากาศเย็นพัดออกไปจนหมด อีกทั้งความเร็วเครื่องบินที่บินด้วยความเร็วเกินกว่า สองร้อยนอตนั้นก็เท่ากับการยิงกระสุนเข้าชนกระสุน

ไม่มีทางที่จะมีใครทำการปล้นกันบนฟ้าถ้าไม่ใช่แฝงตัวอยู่บนเครื่องตั้งแต่แรก หรือไม่ก็พวกยิงขีปนาวุธตามวิถีเท่านั้น... มันเป็นเรื่องที่ใหญ่เกินกว่าที่เธอคาดไว้ ใช่! มันคือ

0.0001 เปอร์เซ็นต์ ของความเป็นไปได้ที่จะเกิดเรื่องบ้า ๆ อย่างนี้ขึ้น ว่ากันไปแล้วแทบจะหนึ่งในล้านด้วยซ้ำ...

ถ้าไม่ใช่เอฟเฟกต์ในหนังแอคชั่นแล้วก็ไม่น่าเชื่อว่าจะเกิดขึ้นได้จริงเพราะการยึดเครื่องด้วยการกระทำเช่นนี้ต่อให้เป็นในหนัง แอคชั่นเขายังถ่ายทำกันในสตูดิโอโดยใช้กรีนสกรีนเลย

นี่มันเรื่องบ้า ๆ ที่จะมีคนคิดทำอย่างนี้จริง ๆ แต่ด้วยสัญชาตญาณแล้ว แม้ว่าจะรู้สึกว่าเป็นเรื่องบ้าบอแต่เธอก็กดหัวเด็กน้อยทั้งสามคนให้หมอบลงอย่างรวดเร็ว

...ช่วงนี้มีคนตามสืบเรื่องของลื้ออยู่...

เสียงเตือนของใครบางคนดังเข้ามาในหัวทำให้สตรีที่ถูกนับว่าเป็น Business Queen ยิ่งสับสนเข้าไปใหญ่ ใบหน้าของเฉินมี่จวนแสดงความตึงเครียดออกมาอย่างชัดเจน ในหัวของเธอกำลังไล่เรียงชื่อของพวกขี้แพ้ชวนตีที่คิดจะทำเรื่องโง่ ๆ แบบนี้อย่างรวดเร็ว ในขณะที่ดันตัวเด็กน้อยให้หมอบคลานไปตามทางเดินฉุกเฉินไปด้วย

“เด็ก ๆ ตั้งสตินะ” มิสเฉินกระซิบกับเด็กทั้งสามอย่างแผ่วเบา

เพราะเธอรู้ดีว่าหากสลิงที่พวกนั้นวางแผนไว้พันครบทุกเส้นแล้วจะเกิดอะไรขึ้นต่อ ไม่ใช่การพลีชีพหรือการก่อการร้ายเพราะหากเป็นอย่างนั้นการยิงอาวุธนำวิถีกับเครื่องของเธอเพื่อให้เครื่องตกกลางทะเลนั้นง่ายยิ่งกว่าง่าย คนพวกนี้ไม่ได้ต้องการเธอที่ตายแล้ว แต่ต้องการเธอที่ยังเป็น ๆ อยู่ต่างหาก...

เปรี้ยง!! บึ้ม!!!

เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวจากเครื่องทางฝั่งซ้ายทำให้ตัวห้องโดยสารด้านในโคลงเคลงทันที เฉินมี่จวนรีบคว้าตัวของไป๋เตี๋ยเด็กสาวคนเล็กวัยเจ็ดขวบเอาไว้อย่างรวดเร็วก่อนที่เด็กน้อยจะกระเด็นไปไกล ไป๋เตี๋ยเริ่มร้องไห้ทันทีเมื่อได้ยินเสียงดังแต่ยังไม่ทันที่จะตั้งตัวได้เสียงนั้นก็ดังอีกครั้ง

เปรี้ยง!! บึ้ม!!!

คราวนี้เด็ก ๆ ทั้งสามยกมือขึ้นปิดหูพร้อม ๆ กัน ไฟในห้องโดยสารตอนนี้กลายเป็นไฟสีแดงฉุกเฉินแล้ว ไป๋ฮวากอดไป๋เจี้ยนที่เปรียบเสมือนน้องชายตัวเองเอาไว้แน่น เด็กหญิงตัวน้อยวัยเพียงสิบเอ็ดขวบพยายามตั้งสติให้ได้มากที่สุดแต่เธอก็ไม่สามารถจะหยุดอาการตื่นกลัวของตัวเองได้เลย

“ทุกคน ค่อย ๆ คลานไปที่ห้องนักบิน...” เฉินมี่จวนสั่งเสียงเครียด

จากประกายไฟที่ข้างหน้าต่างไม่ต้องเดาก็พอจะรู้ว่าคนพวกนั้นยิงทำลายส่วนเครื่องยนต์ใต้ปีกเครื่องไปแล้วทั้งสองข้าง เพื่อทำให้เครื่องบินลำนี้ไม่อาจจะหนีไปไหนได้อีก เธอสงสัยว่าคนที่ทำเนี่ยจะรู้บ้างมั้ยว่าของพวกนี้มันราคาเท่าไหร่

“ใส่นี่ไว้” เฉินมี่จวนยื่นเสื้อชูชีพให้กับเด็กในการอุปการะของเธอ

เลือดทั้งตัวของเฉินมี่จวนพลุ่งพล่านไปหมด หัวใจของเธอเต้นแรงจนน่าตกใจ หูของเธอเริ่มอื้อจากความตื่นเต้น เธอช่วยเด็กน้อยใส่เสื้อชูชีพให้ไวที่สุดเพราะอย่างไรก็ตามหากว่ามันมาตามล่าเธอแล้วเด็กพวกนี้ก็ไม่เกี่ยว เธอต้องให้เด็ก ๆ

ออกไปจากเรื่องนี้ก่อน แม้ว่าการออกจากเรื่องนี้จะเป็นการกระโดดลงทะเลจากความสูงหนึ่งหมื่นสามพันฟุตก็ตาม...

"บ้าจริง" เฉินมี่จวนขมวดคิ้ว

ไม่มีทางที่เธอจะให้เด็ก ๆ กระโดดออกจากเครื่องบินในความสูงเท่านี้ได้ ต่อให้เป็นผู้ใหญ่ก็ยังต้องใช้เวลาฝึกตั้งนานกว่าจะทำได้ ความกดอากาศที่มาก ปริมาณอากาศที่น้อยกว่าปกติจะทำให้พวกเด็กหมดสติก่อนจะถึงพื้นด้วยซ้ำ เธอต้องหาทางเอาเครื่องลงให้ต่ำกว่านี้ แต่จะทำได้อย่างไรในเมื่อคนที่ไม่หวังดีพันธนาการเครื่องของเธอเอาไว้อย่างนี้ แถมคนพวกนั้นยังยิงเครื่องยนต์ทิ้งอีก ต่อให้คิดจะร่อนเครื่องลงก็ไม่แน่ใจว่าตอนนี้ flat ของปีกจะพังหรือยัง...

"ไป๋เจี้ยน..." เฉินมี่จวนใช้มือของตัวเองลูบศีรษะเด็กชายเบา ๆ เมื่อเด็กชายตัวน้อยเข้ามากอดเธอไว้แน่น

ไป๋เจี้ยนเป็นเด็กที่เธอสนิทด้วยมากที่สุด เธอหมายถึงเขามักจะแกล้งป่วยเพื่อมานอนที่คอนโดเธออยู่เสมอ เมื่อเด็กชายตัวน้อยเริ่มร้องไห้ฟูมฟายไม่นานนักไป๋เตี๋ยตัวน้อยก็ร้องไห้จ้าดังขึ้นกว่าเดิม เฉินมี่จวนเริ่มปลอบเด็ก ๆ ด้วยความร้อนรนทันที ในตอนนี้หากจะให้เด็ก ๆ กระโดดก็ทำไม่ได้ หากไม่กระโดดก็เป็นไปได้ว่าคนพวกนั้นอาจจะฆ่าเด็กพวกนี้ทิ้ง นักธุรกิจสาวคนเก่งพยายามอย่างยิ่งที่จะคิดหาทางออกให้กับปัญหาที่แทบจะเป็นไปไม่ได้ตอนนี้

...ไม่มีอะไรที่แก้ไม่ได้หรอก...

เปรี้ยง!! ปึ้ง ๆ ๆ

เสียงเหมือนมีบางอย่างมาเกาะที่ประตูเครื่องเอาไว้ก่อนจะเริ่มเห็นการกระชากออกของประตูห้องโดยสารจากข้างนอก เสียงเครื่องยนต์ที่ดังไม่ห่างนั้นแสดงให้เห็นว่ามีบางคนกำลังพยายามจะดึงประตูขึ้นลงหลักของเครื่องออก คนพวกนี้ต้องบ้าหรือไม่ก็เสียสติไปแล้วแน่ ๆ ที่จะทำการบุกเข้ามาบนเครื่องในตอนที่เครื่องกำลังบินอยู่อย่างนี้ ต่อให้กระโดดเข้ามาก็ต้องโดนแรงกดอากาศทำลายอยู่ดีนอกจาก...

...คนพวกนั้นต้องมี personal oxygen mask...

เฉินมี่จวนยกยิ้มร้ายกาจทันที เธอดันหลังเด็ก ๆ ให้วิ่งไปที่คอนโซลหน้าใกล้ห้องนักบินมากที่สุดทันทีอย่างทุลักทุเล เพราะในตอนนี้ไป๋เตี๋ยที่ร้องไห้ไม่หยุดเริ่มงอแงไม่ยอมเดินตามแล้ว ในขณะที่ไป๋ฮวาที่พยายามช่วยปลอบน้องชายที่กำลังขวัญเสียก็เริ่มจะสติแตกเช่นกัน

ครืน!!!

เครื่องบินขนาดกลางเซไปข้างขวาทันที เด็ก ๆ เริ่มร้องไห้โยเยกันทุกคนแล้ว ในตอนนี้นักธุรกิจสาวต้องแปรสภาพตัวเองจากควีนแห่งอสังหาริมทรัพย์เป็นคุณแม่ลูกสามที่กำลังพาลูกหนีการก่อการร้ายแทน หญิงสาวตัดสินใจยกตัวเด็กน้อยทั้งสองคนที่ไม่ยอมเดินต่อขึ้นมา ก่อนจะลากไป๋ฮวาที่ยังร้องไห้วิ่งตามมาอย่างรวดเร็วเธอได้แต่นึกขอบคุณการเล่นเวทแขนของตัวเองขึ้นมาทันที...

หญิงสาวพาตัวเองวิ่งไปที่ห้องคนขับทันทีโดยที่เครื่องยังเซไปมาอยู่ พร้อมทั้งประกายไฟที่เริ่มจุดติดตามเครื่องนั้นทำให้พวกเธอล้มลงไปหลายครั้ง เฉินมี่จวนพยายามเอาตัวเอง

กันเด็ก ๆ ไว้ไม่ให้ไปกระแทกสายไฟหรือผนังหรือเก้าอี้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

โครม!!!

ประตูเครื่องบินบานที่ถูกกระชากนั้นถูกพัดออกไปแล้วพร้อมกับลมที่พัดเข้ามา ข้าวของในเครื่องเริ่มกระจัดกระจาย เสียงลมหวีดหวิวแข่งกับเสียงเด็กสามคนที่กำลังกรีดร้อง เฉินมี่จวนรีบดันหลังเด็ก ๆ ให้เดินไปข้างหน้าจนกระทั่งถึงประตูห้องนักบิน แขนเล็กที่แข็งแกร่งกว่าภาพลักษณ์ภายนอกวางเด็กน้อยทั้งสองคนลงก่อนจะกระชากประตูห้องนักบินนั้นอย่างแรง แต่ก็ยากเหลือเกินยิ่งในสถานการณ์ที่เครื่องบินทำงานไม่ปกติอย่างนี้ ประตูที่ควรจะเปิดง่ายก็กลับกลายเป็นล็อกไปเสียอย่างนั้น

วี้ด~~ วี้ด~~

เสียงการโล้เชือกดังติดกันจากฝั่งข้างหลัง เฉินมี่จวนเหลือบตาไปมองเพียงครู่เดียวเท่านั้น พอหางตาเห็นคนขึ้นมาบนเครื่องเธอก็ออกแรงกระชากประตูห้องนักบินเต็มแรงจนกระทั่งประตูห้องกัปตันที่ล็อกอยู่เปิด เป็นไปตามที่คิดไว้คนพวกนี้เก็บนักบินของเธอแล้ว เธอไม่มีเวลาพิจารณาสภาพศพว่าบรรดานักบินตายนานแค่ไหนแล้ว แต่ถ้าให้เดาก็อาจจะตายตั้งแต่เริ่มขึ้นบินได้ไม่นาน

...วางแผนไว้ก่อน...

หญิงสาวเร่งดันตัวเด็ก ๆ เข้าไปในห้องนักบินอย่างรวดเร็วก่อนจะเริ่มกดบางปุ่มบนแผงควบคุมเพื่อเปิดบางอย่างทันทีที่กดลงไปประตูฉุกเฉินท้ายเครื่องก็ดีดตัวออกจากเครื่อง

ทันที อากาศจากภายนอกพัดเข้ามาด้านในอย่างรวดเร็วแรงดันภายนอกไหลเข้ามาข้างในตัวเครื่องทำให้คนที่เพิ่งจะโหนเชือกเข้ามาถึงห้องโดยสารสองคนแรกปลิวออกไปอีกทางอย่างรวดเร็ว

...You messed with the wrong bitch...

หากคิดว่าเธอเป็นนักธุรกิจที่ฉลาดเรื่องบนกระดานหุ้นและที่ดินอย่างเดียวแล้วก็ถือว่าผิดถนัดเลย อย่างไรเสียเธอก็เป็นน้องสาวของมาเฟียแห่งเกาะฮ่องกง แม้ว่าเธอจะไม่นิยมเอาชีวิตคนอื่นเป็นกิจวัตรอย่างพี่ชายของเธอแต่ก็ไม่ได้แปลว่าเธอจะเป็นพวกที่ปล่อยให้คนอื่นมาตอแยง่าย ๆ เช่นกัน

“พวกเธอหลบอยู่ในนี้ก่อน” เฉินมี่จวนสั่งเด็ก ๆ เอาไว้

หญิงสาวคว้าร่มชูชีพใต้เบาะของนักบินทั้งสองออกมาก่อนจะส่งมันให้กับไป๋ฮวาและไป๋เจี้ยน หญิงสาวคว้าตัวเด็กทั้งสามคนมากอดเอาไว้ทันทีเธอไม่อยากให้เด็กพวกนี้ต้องเป็นอันตรายเพราะเธอ แต่ในสถานการณ์อย่างนี้เธอไม่อาจจะจัดการให้มันกลับไปเป็นความปลอดภัย 100 เปอร์เซ็นต์ได้ แต่เธอสามารถทำให้มันเป็นการรอดตาย 100 เปอร์เซ็นต์สำหรับพวกเด็ก ๆ ได้เท่านั้น

“ไป๋ฮวาดูแลน้อง ๆ อย่าให้ออกไปไหน” เฉินมี่จวนสั่งเสียงเข้ม “นั่งหมอบอยู่ตรงนี้จนกว่าฉันจะมารับ”

“แล้วมิสจะไปไหนคะ” ไป๋ฮวาถามอย่างตกใจ

อย่างไรเสียไป๋ฮวาก็เป็นเพียงเด็กสิบเอ็ดขวบเท่านั้นแม้ว่าเธอจะดูนิ่งกว่าน้องทั้งสองที่เริ่มร้องไห้กระจองอแงกันดัง

ขึ้นเรื่อย ๆ แต่เธอก็ไม่อาจจะวางใจได้หากไม่มีมิสเฉินอยู่ด้วยกัน ผู้ที่เป็นดั่งมารดาและบิดาในคนเดียวกัน สำหรับไป๋ฮวาและน้องทั้งสองแล้วมิสเฉินคือโลกทั้งใบของพวกเขา

“ไปคุยธุระ” เฉินมี่จวนตอบด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลง

แม้ว่าเธอจะโมโหที่ทุกอย่างไม่เป็นไปตามแผนที่วางไว้ แต่เธอก็ไม่อาจจะดุเด็กน้อยที่กำลังตื่นกลัวได้ หากในตอนนี้เป็นเธอเพียงคนเดียวที่อยู่บนเครื่องนี้คงจะรู้ดำรู้แดงกันไปแล้ว แต่เพราะว่ามีเด็กพวกนี้อยู่ด้วยไม่ว่าอย่างไรเด็กที่ไม่รู้อะไรพวกนี้ก็ไม่ควรจะต้องมาโดนหางเลขไปด้วย...

“มิสคะ...” ไป๋เตี๋ยเริ่มร้องไห้จ้าเมื่อคิดว่ามิสเฉินของเธอกำลังจะหนีไป

“อย่าไปนะครับ” ไป๋เจี้ยนเองก็ร้องบ้างแต่เด็กชายเข้าใจมากกว่าว่ามิสหม่าม้าของพวกเขากำลังจะไปทำเรื่องอันตรายอยู่

“เตี๋ยเอ๋อร์ เจี้ยนถาน อย่าทำให้หม่าม้าลำบากใจ” ไป๋ฮวาพี่สาวคนโตร้องบอกน้อง ๆ ทั้งที่ตัวเองก็ยังสะอื้นไห้อยู่

เธอไม่รู้ว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นสิ่งที่กำลังดำเนินอยู่นั้นมันเกินปัญญาของเด็กอายุสิบเอ็ดขวบอย่างเธอจะประมวลผลได้ แต่เธอเชื่อใจในมิสเฉินยิ่งกว่าใคร ๆ เธอรู้ดีว่ามิสเฉินไม่มีทางปล่อยให้พวกเธอตายอยู่แล้ว และถ้ามิสเฉินบอกว่าจะกลับมามิสก็จะกลับมา ความเชื่อใจอันใสซื่อของเด็กหญิงนั้นแรงกล้ากว่าความกลัวในสถานการณ์ ที่กำลังเกิดขึ้นรอบกายเสียอีก

วี้ด~~ วี้ด~~

เสียงการโหนเชือกครั้งใหม่เริ่มขึ้นอีกครั้ง เฉินมี่จวนหันไปเห็นคนอีกสองคนกำลังโล้ตัวผ่านเชือกมาจากเครื่องบินเล็กที่อยู่ห่าง ออกไปพอสมควร พวกเขาสวมชุดสีดำใส่หมวกป้องกันอย่างดีในขณะที่ซิปตัวลงมาตามสายสลิงเพื่อเข้าสู่ห้องโดยสารของเครื่องเธอ

“ไป๋ฮวาคนเก่ง ดูแลน้อง ๆ ด้วย หมอบเอาไว้ให้ต่ำไม่ว่าจะมีเสียงอะไรอย่าลุกขึ้นมามอง” มิสเฉินกำชับกับเด็กทั้งสาม

“ไป๋ฮวา ไป๋เจี้ยน ไป๋เตี๋ย...”

เฉินมี่จวนเอ่ยอย่างยากลำบาก ในตอนนี้เธอได้ยินเสียงกระซิบอีกสองครั้ง คาดว่าคนพวกนั้นตอนนี้ต้องอยู่ในห้องโดยสารประมาณสี่คนแล้วและเธอไม่มีเวลามากนัก

“เชื่อใจดิฉัน เดี๋ยวดิฉันจะกลับมาพาพวกเธอออกไป” เฉิน มี่จวนเอ่ยก่อนจะลุกขึ้นทันที

“มิสต้องกลับมานะคะ” ไป๋ฮวากลั้นใจพูดให้จบประโยคเป็นครั้งแรกแม้ว่าน้ำตาจะเลอะเต็มหน้าก็ตาม แต่เธอต้องการให้หม่าม้าของเธอสัญญาเพราะหม่าม้ารักษาสัญญาเสมอ

“สัญญา” เฉินมี่จวนเอ่ยรับสั้น ๆ หากแต่ให้ความหมายกับมันไม่น้อยไปกว่าครั้งใด ๆ

หากว่าเอ่ยสัญญาก็คือต้องทำให้ได้ไม่มีคำว่าไม่ได้หากว่าเธอให้สัญญาไปแล้ว เฉินมี่จวนเดินออกจากห้องนักบินก่อนจะกระชากประตูนั้นปิดอย่างรวดเร็วเพื่อไม่ให้อากาศที่

เหลือน้อยในห้องโดยสารดูดอากาศจากภายในห้องนักบินไปด้วย

เธอไม่มีเวลาจะคุยหรือปลอบใจเด็กน้อยมากไปกว่านี้ แม้ว่าจะอยากทำเท่าไหร่ก็ตาม เพราะตอนนี้พวกชั่วที่คิดจะลองดีกับมิสเฉินเข้ามาอยู่ที่ห้องโดยสารเรียบร้อยแล้ว เฉินมี่จวนเหลือบตาออกไปข้างนอกเล็กน้อยเพื่อให้มั่นใจว่าไม่มีพวกไหนที่ยังเหลืออยู่ข้างนอกอีก

...ใคร? ทหารรับจ้าง มาเฟีย ผู้ก่อการร้าย...

เธอให้น้ำหนักไปทางทหารรับจ้างมากกว่ามาเฟียหรือผู้ก่อการร้ายเพราะดูจากฝีมือแล้วคนพวกนี้เก่งไม่เบาทีเดียว ถ้าเป็นเวลาอื่นเธอคงจะคิดหาวิธีดึงคนพวกนี้มาเป็นพวกอยู่หรอก ก็แหม~ คนพวกนี้ยิงสลิงจับเครื่องบินได้กลางอากาศเชียวนะ ฝีมืออย่างนี้ไม่ได้หาง่ายเสียหน่อย แต่น่าเสียดายที่ไม่ใช่เวลาแบบนี้...

แววตาของเฉินมี่จวนเปลี่ยนไปทันที จากแววตาของนักธุรกิจที่ไม่ยี่หระกับสิ่งใดบนโลกใบนี้นอกจากผลกำไร แปรเปลี่ยนเป็นแววตานิ่งเฉยที่ดูดำมืดกว่าเคย ชายฉกรรจ์ทั้งสี่นั้นแม้ว่าจะเห็นว่าเธอเป็นสตรีตัวเล็กแต่ก็ไม่ได้ประมาท เพราะงานที่ได้เงินในระดับนี้ย่อมไม่ใช่งานที่ง่ายอยู่แล้ว ยิ่งรังสีสังหารที่ออกมาจากตัวของแม่ตุ๊กตาแบรนด์เนมตัวนั้นยิ่งทำให้พวกเขาต้องระวังมากขึ้นไปอีก เสียงลมที่หวีดหวิวทำให้คนที่ยืนอยู่ท้ายเครื่องต้องหาที่ยึดจับให้แน่นเข้าไว้

ใบหน้าของเฉินมี่จวนตอนนี้นั้นเปลี่ยนไปฉับพลัน มือของเธอคว้าเข้าที่ขวดน้ำแร่ของไป๋เตี๋ยที่หมดแล้วขึ้นมาไว้ในมือ

มั่น ไม่ต้องนึกถึงการเจรจาเพราะคงจะคุยกันไม่รู้เรื่องด้วยทั้งเสียงลมและจุดประสงค์ที่ต่างกัน ไม่สิเธอไม่เคยคิดเรื่องเจรจาตั้งแต่แรกต่างหาก...

ชายฉกรรจ์สองคนเดินดุ่มมาที่เฉินมี่จวนทันที หญิงสาวที่กำลังยึดตัวอยู่กับเก้าอี้โดยสารนั้นไม่ได้มีความเกรงกลัวแม้แต่น้อย จากทิศที่พวกเขาเดินมานั้นย่อมยากที่จะทรงตัวเพราะตรงนั้นเป็นจุดที่ประตูฉุกเฉินอยู่ย่อมมีลมผ่านมากกว่าแต่ตรงที่เธอยืนอยู่นั้นนอกจากความโคลงเคลงของเครื่องแล้วก็ไม่ได้มีอะไรน่ากลัว แล้วถ้าคิดว่าเธอจะยืนสบาย ๆ รอให้พวกมันลากเธอขึ้นไปที่เครื่องของมันก็คงจะโง่ไปเสียหน่อยด้วย

เมื่อชายคนแรกเดินเข้ามาจนถึงระยะที่เธอประมาณไว้แล้ว หญิงสาวก็ฟาดขวดน้ำแร่เข้าที่หัวชายคนนั้นทันที การโจมตีครั้งแรกนั้นไม่ได้หวังจะหยุดเขาอยู่แล้ว ชายคนนี้หนักเกือบหนึ่งร้อยแปดสิบปอนด์เพราะฉะนั้นเธอแค่กะให้ขวดแตกเป็นปากฉลามเท่านั้น พอได้ขวดที่มีรอยบิ่นตามต้องการแล้วเธอก็จัดการกระซวกมันเข้าที่ท้องของชายคนนั้นทันทีก่อนจะเริ่มบิดข้อมือเพื่อเปิดปากแผลของเขาในขณะที่มืออีกข้างก็ฟาดหมัดเข้าเต็มลิ้นปี่ของชายอีกคนหนึ่ง

เท้าที่อยู่ในรองเท้าส้นสูงคู่หรูยันร่างที่ติดอยู่กับขวดน้ำแร่ของตัวเองให้กระเด็นออกไปอย่างรวดเร็ว ก่อนจะพุ่งขวดปากฉลามที่ชุ่มไปด้วยเลือดแทงเข้าที่ใต้ชายโครงของชายอีกคนอย่างรวดเร็ว ทักษะการสังหารของเธอนั้นก็ไม่ได้อ่อนด้อยไปกว่าแซ่เฉินคนอื่นนักหรอก หญิงสาววาดขาเตะร่างของ

ชายที่เพิ่งขาดใจคามือกระเด็นออกไปชนกับอีกชายคนที่เพิ่งจะขึ้นเครื่องมาพอดี ทั้งสองร่างร่วงตกจากเครื่องไปลองชิมรสเกลือในอ่าวสิงคโปร์อย่างรวดเร็ว

การโจมตีที่ราวกับมืออาชีพของหญิงสาวทำให้อีกสองคนที่เหลือระวังตัวมากขึ้นเป็นกำลัง คราวนี้พวกเขาไม่กล้าเดินเข้ามาเปิดเกมก่อนแล้ว ลำพังแค่ขวดน้ำแร่ขวดเดียวยังสังหารเพื่อนร่วมงานเขาได้ถึงสามคน มันไม่ใช่คำสั่งในงานที่ได้มาแต่แรก...

พวกเขาถูกสั่งให้มาลักพาตัวนักธุรกิจสาวเท่านั้น เพราะนายจ้างของพวกเขาเตือนมาเรื่องการ์ดที่เก่งระดับมือสังหาร เลยทำให้พวกเขาเลือกมาลักพาตัวกลางอากาศตอนที่ไม่มีการ์ดแทน แต่น่าเสียดายที่นายจ้างของพวกเขาไม่ได้บอกไว้ก่อนว่ากำลังจะต้องลักพาตัวเครื่องจักรสังหารในร่างตุ๊กตาบาบี้แบรนด์เนม

เฉินมี่จวนเมื่อเห็นว่าคนพวกนั้นไม่บุกเข้ามาก็กลอกตาอย่างเบื่อหน่าย เธอเดินดุ่มเข้าไปหาอีกสองคนที่เหลือโดยไม่รอให้ใครได้ตั้งตัว ปิ่นอันน้อยที่เธอเพิ่งได้มาเป็นของแทนใจถูกเสียบเข้าที่คอหอยของชายทางขวาทันทีโดยไม่ทันที่เขาจะได้ร้องขอชีวิต เฉินมี่จวนนั้นมีเพียงแค่ตัวเปล่ากับสิ่งที่ไม่อาจเรียกว่าเป็นอาวุธได้อยู่ในมือหันหน้าไปหาชายคนสุดท้ายทันที

“อั๊ก!”

เสียงร้องของชายคนสุดท้ายดังไม่เป็นคำด้วยซ้ำเมื่อเธอตัดสินใจแทงปิ่นเข้าตาของเขาพร้อม ๆ กับสวนมีดสั้นที่กระชากออกมาจากเพื่อนของเขาเข้าที่ช่องท้องพร้อมกันก่อน

จะบิดมือทันทีเพื่อปลิดชีพชายคนนั้นโดยไม่รอแม้แต่จะพูดคุยด้วยซ้ำ

เมื่อได้สังหารคนแล้วหัวของเธอก็เหมือนจะโล่งขึ้นอีกนิด เฉินมี่จวนนั่งลงก่อนจะเริ่มปลดหน้ากากออกซิเจนของชายแต่ละคนออก น่าเสียดายที่เธอดันเหวี่ยงชายอีกคนลงเครื่องไปก่อน ในตอนนี้เลยเหลือแค่สามชุดเท่านั้นแต่มันก็พอสำหรับเด็ก ๆ สามคนแล้ว

"Oh! mine..." หญิงสาวอุทานเมื่อเห็นรอยเปื้อนเลือดที่เสื้อสีขาวของตัวเอง

พระเจ้า! เสื้อพวกนี้ต่อให้ซักรอยคราบเลือดออกก็สีหมองอยู่ดี แล้วถ้าใช้น้ำยาซักผ้าที่แรงกว่าน้ำยาทั่วไปเสื้อก็จะเปื่อยเร็ว มีหวังเธอได้โดนคุณแม่บ้านนินทาลับหลังอีกแน่ว่าหาสามีไม่ได้เพราะมัวแต่ไปมีเรื่องทะเลาะวิวาท เฉินมี่จวนปลดเซฟตี้ปืนสั้นที่ปล้นออกมาจากศพก่อนจะวาดแขนไปทางขวาโดยไม่แม้แต่หันมอง นิ้วเรียวเหนี่ยวไกปืนลั่นสังหารคนที่กำลังโรยตัวมาทันที

ปัง!!!

ร่างของคนที่กำลังโหมแรงผ่านเส้นเชือกด้วยความเร็วนั้นนิ่งสนิทเหลือเพียงแต่ร่างไร้วิญญาณที่กำลังเลื่อนเข้ามาเท่านั้น โชคดีที่ทางฝั่งนั้นเองก็หยุดเครื่องไว้เพื่อให้มือสังหารของพวกเขาโรยตัวได้ถนัดทำให้เครื่องทั้งสามลำอยู่ในลักษณะเคลื่อนที่ช้าคล้ายลอยค้างมากกว่าพุ่งตรงไปข้างหน้าเพราะไม่อย่างนั้นกระสุนของเธอก็คงจะไม่ตรงเป้าอย่างนี้

หญิงสาวจัดการปล้นชุดหน้ากากออกซิเจนมาจากศพทั้งหมดอย่างรวดเร็วก่อนจะวิ่งไปที่ห้องนักบินอีกครั้ง เธอไม่สามารถ เอามาจากศพสุดท้ายที่เธอยิงได้เพราะเธอดันหงุดหงิดจนเผลอยิ่งไปโดนหน้ากากเข้าเลยทำให้เครื่องนั้นเสียไปโดยใช่เหตุ

...ให้ตายสิ ไม่น่าใจร้อนเลย...

เมื่อเห็นว่ามิสเฉินของพวกเขาวิ่งเข้ามาพร้อมกับหมวกประหลาด เด็ก ๆ ก็พากันกรูเข้าหามิสเฉินทันที หญิงสาวที่เนื้อตัวค่อนข้างเปรอะเปื้อนไปด้วยเลือดส่งหน้ากากออกซิเจนให้เด็กแต่ละคนอย่างรวดเร็ว ก่อนจะช่วยสวมมันให้กับเด็กหญิงตัวน้อยที่อายุน้อยที่สุดก่อน

เฉินมี่จวนอธิบายวิธีการคาบท่อและหายใจอย่างง่าย ๆ ก่อนจะให้เด็กน้อยทุกคนรีบสวมมันเอาไว้

ในขณะที่เด็ก ๆ กำลังสวมหน้ากากออกซิเจน เธอก็รีบสวมร่มชูชีพให้เด็ก ๆ ทันที โชคดีที่มีร่มสองอันจากห้องนักบินและอีกสองอันจากศพที่เธอไม่ได้ทำให้ร่มเสียหาย แม้ว่าเด็กน้อยพวกนี้จะไม่เคยเรียนกระโดดร่มมาก่อนแต่ในสถานการณ์ที่มีเพียงสองตัวเลือกคือตายตรงนี้กับลงไปเสี่ยงเอาข้างล่าง แน่นอนว่าต้องเลือกข้อหลังอยู่แล้ว

แม้ว่าเธอจะอยากปลอบโยนเด็กน้อยเพียงใด แต่ตอนนี้เธอต้องรีบพาเด็ก ๆ หนีให้ไวที่สุดก่อน เพราะอีกไม่นานคนที่อยู่บนเครื่องบินนั้นจะต้องส่งคนมาเพิ่มอีก หรือไม่แน่หากคนพวกนั้นรู้ตัวแล้วว่าแผนมันผิดไปหมดเขาก็อาจจะใช้วิธีแย่ ๆ อย่างยิงมาที่ตัวถังเครื่องเพื่อระเบิดเครื่องบินลำนี้เสีย หรือแม้

กระทั่งปลดสายสลิงให้เครื่องลำนี้ให้ตกทะเลไป เด็กน้อยหันรีหันขวางอย่างตกใจแต่ก็ไม่กล้าจะร้องออกมา

...ไม่มีเวลาแล้ว...

เฉินมี่จวนคว้าร่างของเด็กน้อยทั้งสามคนเอาไว้แน่น เธอออกคำสั่งให้ทั้งสามไม่ปล่อยมือจากกันและไม่ปล่อยมือจากเธอ เธอคงไม่เสียเวลาเดินกลับไปที่ห้องโดยสารแล้วกระโดดลงตรงประตูฉุกเฉินให้คนข้างนอกสอยเธอร่วงแน่ นิ้วเรียวกดที่ปุ่มสละเครื่องหน้าเก้าอี้นักบินทันที

บึ้ม! เปรี้ยง! เปรี้ยง!

หลังคาเป็นส่วนแรกที่หลุดออกไปก่อนก่อนที่เก้าอี้ทั้งสองจะดีดออกจากเครื่อง เฉินมี่จวนอาศัยช่วงเวลานั้นพาเด็กน้อยทั้งสามกระโดดลงทันที มือของมิสเฉินจับมือของไป๋ฮวาและไป๋เตี๋ยไว้แน่น ร่างโปร่งที่เล่นกีฬา ex-tream เป็นงานอดิเรกคราวนี้ถึงคราวที่ต้องกระโดดครั้งที่ยากที่สุดในชีวิตแล้วเพราะเธอกำลังลากเอาเด็กน้อยอีกสามคนมากระโดดกับเธอด้วย

...จบเรื่องนี้แล้วจะสอนเด็กพวกนี้โดดร่มหมู่เลย...

การหนีครั้งนี้ไม่ง่ายอย่างที่คาดไว้จริง ๆ เมื่อเธอกระโดดออกมาจากเครื่องส่วนหน้าแล้วไม่นานก็มีอีกสองคนในชุดดำที่โรยตัวลงมาจากเครื่องบินเล็กทางด้านหลังเช่นกัน กลางอากาศอย่างนี้เธอจึงได้เห็นชัด ๆ ว่าการทำงานของคนพวกนี้ใช้เครื่องบินถึงสาม ลำในการตามประกบเธอโดยที่ใช้สองลำยิงสลิงเพื่อรับน้ำหนักเครื่องของเธอเอาไว้ในขณะที่เครื่องด้านหลังนั้นเป็นเครื่องติดอาวุธ

...อะไรกันนักหนา...

...1008...

...1009...

...1010...

เฉินมี่จวนหันไปกระตุกร่มของไป๋เจี้ยน ไป๋ฮวาและไป๋เตี๋ยทันทีก่อนจะผลักทั้งสามให้หลุดมือไป หญิงสาวพยายามรวบรวมแรงจากกล้ามเนื้อทั้งหมดที่มีพลิกตัวหงายขึ้นเมื่อเห็นว่าเด็กทั้งสามพ้นระยะอันตรายแล้ว ปืนกระบอกสั้นที่พกมานั้นยิงเข้าที่บริเวณชุดของคนที่กระโดดตามลงมาทันทีอันที่จริงเธอเล็งที่อก แต่ว่าด้วยแรงลมที่พัดมานั้นทำให้กระสุนไปโดนที่ร่มชูชีพแทน แต่แค่นี้คนที่คิดจะรวบเธอกลางอากาศกลายเป็นร่วงดิ่งสู่ทะเลโดยไม่มีโอกาสจะได้แม้แต่กางร่มแล้ว

...ก็บอกแล้วว่าอย่าเล่นกับมิสเฉิน...

“ชิ” เฉินมี่จวนอุทานเมื่อเห็นประกายบางอย่างที่เกิดจากเครื่องบินติดอาวุธลำหลัง

ร่างโปร่งรีบพลิกตัวกลับก่อนจะลู่ตัวลงอย่างรวดเร็วเพื่อเพิ่มอัตราดิ่งให้กับตัวเอง แต่อย่างนั้นก็ไม่แน่ว่าเธอจะสามารถหลบพ้นวิถีระเบิดของตัวเครื่องบินได้เลย เฉินมี่จวนเหวี่ยงตัวหมุนเกลียวเพื่อเพิ่มความเร็วให้กับตัวเองอีกเท่าอย่างรวดเร็ว ในตอนนี้นักธุรกิจสาวเริ่มรับรู้ได้ถึงความตายที่ใกล้เข้ามาเพียงชั่วลมหายใจแล้ว

บึ้ม!!!!

เสียงระเบิดดังสนั่นจนในตอนนี้หูของคนที่กำลังดิ่งตัวลั่นดังเปรี๊ยะก่อนที่จะไม่ได้ยินอะไรอีก เฉินมี่จวนรู้สึกได้ถึง

มวลอากาศขนาดใหญ่รวมถึงมวลความร้อนที่อัดที่หลังจนร่างของเธอกระเด็นออกไปอย่างรวดเร็ว ร่างที่เคยพุ่งตรงนั้นบัดนี้แขนขาของเธอไม่อาจจะควบคุมได้อีกหูของเธอน่าจะดับไปแล้วด้วย กลิ่นคาวเลือดที่คละคลุ้งยิ่งกว่าครั้งใดทำเอาคนรักสะอาดอย่างเธอเกิดขยะแขยงตัวเองขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้

ฉัวะ!!!!

“อั๊ก!!!”

เฉินมี่จวนร้องได้เพียงเท่านั้น ส่วนหนึ่งของชิ้นส่วนเครื่องบินที่ระเบิดออกนั้นปลิวเข้ามาอัดเต็มหลังเธอ ชิ้นส่วนเหล็กร้อนทะลุชั้นผิวหนังก่อนจะแทงทะลุอวัยวะจากด้านหลังจนถึงหน้าท้องด้านหน้าอย่างรวดเร็วพร้อมทั้งซัดร่างเธอกระเด็นไปไกลอีกหลายเมตร ความเจ็บร้าวระบมแผ่ซ่านไปทั่วกาย หญิงสาวกรีดร้องเสียงดังหากแต่เธอไม่ได้ยินแม้แต่เสียงตัวเองด้วยซ้ำ

ความเจ็บของหลังนั้นไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเธอไม่มีสิทธิ์ดึงร่มชูชีพอีกแล้ว เฉินมี่จวนปล่อยร่างกายของตัวเองไปตามกระแสแรงระเบิดของเครื่องบิน

ภาพรอบกายหมุนคว้างเป็นสีท้องฟ้าสลับกับแสงของไฟที่กำลังลุกไหม้วัตถุชิ้นใหญ่ที่กำลังตกลงสู่ห้วงทะเล มิสเฉินหรี่ตามองภาพนั้นด้วยสายตาที่อ่อนลง ก่อนที่ตัวเธอจะถูกกระแสลมพัดหมุนขึ้นไปอีกครั้งหนึ่ง

ในช่วงเวลาที่เคว้งคว้างอยู่บนอากาศนั้นสายตาของเธอก็พลันไปเห็นสินทรัพย์ที่เธอสร้างเอาไว้ The Greatest M. Tower ที่มองเห็นได้จากมุมนี้ช่างสวยงามเหลือเกินแต่เธอก็ไม่

น่าจะกลับไปได้แล้ว แผลขนาดนี้รอดได้ก็นับว่าปาฏิหาริย์เต็มที สุดท้ายแล้วทรัพย์สินทั้งหมดของเธอหากว่าเฉินหลวนคุนไม่รับไว้ก็คงต้องขายเข้าตลาดหุ้น ตึกรามบ้านช่องที่เธอสร้างเอาไว้อย่างดีทั่วแผ่นดินสุดท้ายแล้วก็คงเป็นแค่อิฐแค่ปูนที่ไม่ได้ก่อให้เกิดอะไรมากไปกว่านั้น...

ความเย็นเยียบแผ่จากปลายเท้าขึ้นไปทีละน้อย เลือดของเธอกระเซ็นไปทั่วตามแรงอัดกระแทกในขณะที่ร่างของเธอกำลังร่วงลงสู่ผืนมหาสมุทรด้านล่าง แต่มันไม่เร็วเท่าที่ควรนักเพราะอีกสิ่งที่ช่วยต้านลมไม่ให้เธอตกน้ำเร็วนักก็คือแผ่นเหล็กใหญ่ที่ปักทะลุจากหลังของเธอที่คอยกระชากเธอกลับสู่ห้วงอากาศทุกครั้งเหมือนมีมือใหญ่ ๆ มาจับตัวเธอเสียบไว้กับไม้บาบีคิวที่ใหญ่เท่ามีดแล้วจับแกว่งไปมาอย่างไรอย่างนั้น

น่าแปลกใจที่เธอยังไม่ตายหรือเจ็บจนหมดสติเสียทีตามหลักการแล้วการเสียเลือดอย่างฉับพลันกับแผลในระดับนี้น่าจะทำให้เลือดเธอไหลออกจนหมดสติก่อนถึงพื้นด้วยซ้ำไม่ใช่ลอยต้านลมทะเลอยู่อย่างนี้ พอถึงตอนนี้ภาพของพี่ชายที่มักจะลุกขึ้นมาขวางหน้าเธอเอาไว้ทุกครั้งในเวลาที่เกิดปัญหากลับผุดขึ้นมาอีกครั้ง

...อาหลวนช่วยด้วย...

บาดแผลที่กว้างขึ้นทุกครั้งที่ลมตีขึ้นไม่ทำให้เธอกรีดร้องซ้ำแล้วซ้ำเล่าทั้งที่หูของเธอไม่ได้ยินเสียงด้วยซ้ำ น้ำตาที่รินไหลออกมาด้วยทั้งลมที่ปะทะทั้งความร้ายแรงของแผลทำให้เธอยิ่งทุรนทุราย มันเจ็บเสียจนเธออยากจะสิ้นสติไปตอนนี้แต่ก็ทำไม่ได้

แต่ถึงอย่างนั้นการร่วงลงจากที่สูงพร้อมความเจ็บนั้นไม่น่ากลัวเท่าความจริงที่เธอกำลังจะตายในไม่กี่วินาทีนับจากนี้ ไม่รู้ว่าตัวเธอจะถึงผืนน้ำก่อนหรือว่าหมดสติก่อนกันแน่ ภาพของเด็กน้อยสามคนลอยมาในหัวของเธอในยามที่เธอกำลังจะสิ้นใจ เหล่าเด็ก ๆ ที่น่ารัก ความสดใสอย่างเดียวในชีวิตของเฉินมี่จวนแล้วก็น่าจะเป็นสิ่งที่ดีที่เธอฝากเอาไว้มากกว่าวัตถุสิ่งก่อสร้างพวกนั้นเสียอีก

เธอที่เคยควบคุมได้แม้กระทั่งระบบเศรษฐกิจประเทศบัดนี้ไม่สามารถควบคุมได้แม้กระทั่งร่างกายตัวเองด้วยซ้ำ หญิงสาวพยายามใช้แรงเฮือกสุดท้ายในการมองหาร่มของเด็ก ๆ ทั้งสาม อย่างน้อยหากเธอจะไม่รอดแล้วก็ขอให้เด็กสามคนนั้นปลอดภัยก็ยังดี... เธอผิดเองที่ทำให้เด็กสามคนนั้นต้องเจอกับเรื่องเลวร้ายอย่างนั้น

แต่น่าเสียดายที่ตอนนี้สายตาเธอเริ่มมองไม่เห็นภาพรอบตัวแล้ว ความหนาวเหน็บที่เข้ามาแทนความเจ็บนั้นน่ากลัวเหลือเกิน เธอเพิ่งจะรู้เหมือนกันว่าคนกำลังจะตายมันจะเป็นความรู้สึกอย่างนี้ ตาของเธอมองไม่เห็นอะไรหูก็ไม่ได้ยิน เธอรู้สึกได้เพียงแต่ความหนาวที่หนาวราวกับว่ากระดูกสันหลังกำลังแช่อยู่ในธารน้ำแข็ง และรับรู้ได้เพียงลมหายใจแผ่ว ๆ ที่ปลายจมูกกับความเจ็บเหลือทนที่ปากแผลมันเป็นความเจ็บที่เจ็บเสียจนสมองเธอตื้อไปหมด

...!!!

ร่างของเธอคงจะกระทบน้ำทะเลแล้ว เพราะเธอรู้สึกได้ถึงความแสบที่กัดกินแผลของเธอราวกับเธอกำลังจะตาย

ด้วยน้ำเหล่านี้มากกว่าความร้ายแรงของแผลเสียอีก หญิงสาวพยายามอ้าปากเพื่อเอาอากาศเข้าปอดให้มากที่สุดทั้งที่เธอมองแทบไม่เห็นอะไรแล้วก็ตาม ความเย็นและรสชาติเฝื่อนเค็มของน้ำทะเลไหลเข้ามาเต็มปากเต็มจมูกจนแสบไปหมด ในตอนนี้หากจะขออะไรสักอย่างเธออยากจะขอความตายเสียเดี๋ยวนี้!!!

...ความตายก็ยังดีกว่าความทรมาน...

อากาศในปอดของเธอลดลงอย่างรวดเร็วและร่างกายก็ไม่ปล่อยให้เธอต้องสำลักนานนัก ในขณะที่เธอรู้สึกได้ว่าร่างกายของเธอกำลังดิ่งลงสู่ใต้ทะเล ความเจ็บที่แผลค่อย ๆ มลายหายไปทีละน้อยมันถูกทดแทนด้วยความหนาวเหน็บจนปวดไปทั้งสรรพางค์กาย

...อีกนิดเดียวสินะ ใกล้แล้ว...

เธอรู้ดีว่าเวลาชีวิตเธอที่เธอเคยคิดว่าจะรอดนั้นตอนนี้โอกาสรอดชีวิตลดลงจนเหลือ 0 เปอร์เซ็นต์ แต่ในขณะเดียวกันโอกาสตายก็เป็นตัวเลขที่วิ่งนำโอกาสพิการอย่างไม่ทิ้งฝุ่น

ร่างโปร่งได้แต่คิดถึงเรื่องที่เธอเคยทำเอาไว้ในชีวิตที่ผ่านมา ภาพความสุขต่าง ๆ เริ่มไหลรินเข้ามาในความทรงจำไม่ต่างจากความหนาวเหน็บที่เริ่มกัดกินร่างกายเธอ บางทีเธออาจจะ... ไม่ทันได้คิดจนจบร่างโปร่งก็ลอยในท่าทางที่เคว้งกว่าเดิม ในตอนนี้เฉินมี่จวนไม่รับรู้อะไรอีกต่อไปแล้ว...

ร่างกายของหญิงสาวผู้ที่เคยได้ชื่อว่าเป็นหนึ่งในห้านักธุรกิจผู้ขยายความเจริญของสังคมไปทั่วแผ่นดินใหญ่ บัดนี้

เหลือเพียงแต่กายที่ถูกปักด้วยเหล็กประกอบชิ้นส่วนเครื่องบินราคาไม่ถึงพันหยวน เสื้อผ้าแบรนด์เนมเมื่อขาดวิ่นเลอะไปด้วยเลือดแล้วก็ดูไร้ราคา ร่างกายที่เคยแข็งแกร่งบัดนี้กลับสิ้นฤทธิ์ร่วงสู่ก้นทะเลลึกอย่างไม่อาจต้านทาน

...น่าเสียดายจริงนางเป็นเด็กที่ฉลาดมากแท้ ๆ...

“กงจู่สิ้นพระชนม์แล้ว”

เสียงประกาศนิ่งเรียบดังขึ้นหากแต่มันช่างเป็นเสียงที่เย็นชาปราศจากเยื่อใยใด ๆ ในคำพูดโดยสิ้นเชิง ความรู้สึกหนักอึ้งยังคงอยู่ในหัวสมองของเธอ กลิ่นธูปและกำยานที่กระทบนาสิกสัมผัสเป็นสิ่งแรก ต่อมาก็ร่างกายของเธอที่ตอนนี้หนักราวกับมีบางอย่างมาถ่วงเอาไว้ กลิ่นคาวเลือดที่คลุ้งในปากทำให้เธอรู้ว่าเธอยังมีชีวิตอยู่ หากแต่ดวงตาทั้งสองข้างกลับรู้สึกแสบร้อนและปวดหนึบราวกับผ่านการร้องไห้มาอย่างหนัก

...อ่า ใครมาเจอเรานะ เรือกู้ภัยหรือ?...

ร่างบอบบางของเด็กสาวที่นอนอยู่อย่างสงบบนเตียงก่อนหน้านี้เริ่มพลิกตัวอย่างช้า ๆ ในจิตสำนึกของนางยังคงนึกถึงบาดแผลฉกรรจ์ที่กลางหลังจึงทำให้ไม่กล้าที่จะขยับตัวมากด้วยกลัวจะเจ็บแผล หากแต่มันกลับไม่มีความรู้สึกเจ็บปวดอย่างที่คิด

...ยาชา?...

ไม่มียาชาที่ไหนที่สามารถจัดการกับแผลที่บริเวณหลังที่เฉือนกระดูกสันหลังไปได้หรอก เด็กสาวตัวน้อยขมวดคิ้วแน่นทันทีเมื่อนึกถึงความจริงข้อนี้ และกลิ่นที่เธอได้กลิ่นอยู่นี้ก็ไม่ใช่กลิ่นยาฆ่าเชื้ออย่างที่ควรเป็นเสียด้วย ภาพคนโบราณจำนวนไม่น้อยลอยวนสลับกันไปมาในหัวเธอจนน่ากลัว

...ภาพหลอน...

เป็นไปได้ว่าสมองของเธออาจจะได้รับการกระทบกระเทือน ระหว่างนำส่งโรงพยาบาลจึงทำให้หัวเธอสร้างภาพหลอนแปลก ๆ เป็นภาพหลอนยุคโบราณกับเหล่าผู้คนที่เธอไม่แน่ใจว่าเคยเจอมาก่อนหรือไม่ ภาพเหล่านั้นร้อยเรียงไม่เป็นเรื่องราวนักแต่ก็ยังมีส่วนที่พอจะเข้าใจได้อยู่บ้างแม้จะไม่มากก็ตาม

“เราจะจัดพิธีศพให้กับหยางเยว่ซือกงจู่อย่างสมพระเกียรติ...”

...งานศพ? ใครตาย? กงจู่?...

ร่างบอบบางตัดสินใจยันตัวเองลุกขึ้นเมื่อไม่ได้รู้สึกเจ็บที่บริเวณแผลแล้ว เด็กสาวลืมตามองรอบตัวทันที ภาพการลุกขึ้นของคนที่ควรจะสิ้นพระชนม์ไปแล้วสร้างความตกใจให้กับทั้งหมอหลวงเสนาอำมาตย์ทั่วบริเวณ แต่คงจะไม่เท่าความตกใจของคนที่เพิ่งฟื้นขึ้นมาแน่ ดวงตาของเด็กสาวเบิกกว้างด้วยความตกใจกับภาพที่เห็นทันที

คนโบราณจำนวนมากกำลังนั่งล้อมเธออยู่ทุกคนล้วนสวมใส่ชุดดำ สีหน้าของแต่ละคนแสดงถึงความตกใจอย่างถึงขีดสุด แต่นั่นยังไม่แปลกเท่าบริเวณที่เธอนอนอยู่มันคือตั่ง

ขนาดควีนไซส์ที่ปูด้วยผ้าแพรปักลายหงส์อย่างสวยงาม รวมถึงการตบแต่งสถานที่รอบ ๆ ด้วยไหปั้นต่าง ๆ และพับผ้าตบแต่งสีดำนั้นไม่ว่าดูอย่างไรที่นี่ก็ไม่ใช่โรงพยาบาลแน่...

“กงจู่ทำไมยังทรง...” เสียงของชายแก่คนหนึ่งชี้มือมาที่เธอด้วยมืออันสั่นเทา

...กงจู่?...

ร่างเล็กกะพริบตาปริบ ๆ ก่อนจะก้มลงมองตัวเองอีกครั้งร่างกายของตัวเอง โอ้... ตอนนี้เธอกล้าสาบานเลยว่านี่ไม่ใช่อย่างที่เธอคิดสักนิด เธอไม่เชื่อเรื่องโลกหลังความตายหรืออะไรอย่างนั้นเสียด้วย ถึงจะไม่เชื่อแต่ก็พอจะรู้มาบ้างว่าโลกหลังความตายไม่น่าจะใช่อย่างนี้

“เอาอย่างไรดีท่านเสนาบดี” เสียงหนึ่งดังขึ้นที่เบื้องขวาของเธอ

“เอาอย่างไรงั้นหรือ...” ชายหน้าเสี้ยมแหลมคนหนึ่งลุกขึ้นอย่างอุกอาจ

เขาเบ้ปากเป็นเชิงว่าไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรก่อนจะเดินดุ่มเข้ามาหาเด็กสาวที่เพิ่งจะฟื้นตัวขึ้นมาทันที รังสีสังหารของชายคนนี้ไม่ได้น้อยไปกว่าพวกทหารรับจ้างเลยทีเดียว เขาเดินใกล้เข้ามาในระยะที่เธอพอจะเห็นสิ่งที่เขาทำ เขาใช้อีกมือหนึ่งล้วงเข้าไปในแขนเสื้อของตัวเองด้วยสีหน้ามาดร้าย เด็กสาวเบิกตากว้างในทันที

ฉึก!!!!!

ตอนที่ ๓

เรื่องไม่น่าเชื่อ

ฉึก!!

กระบี่เล่มสั้นปักไม่โดนตัวของเด็กสาวที่ควรจะตายไปแล้ว หรือไม่ก็สมควรจะตายหลังจากนี้อย่างที่คาดไว้ ร่างของคนที่ไม่เคยแม้แต่จะเปล่งเสียงตอบโต้ กลับเบี่ยงตัวหลบระยะกระบี่สั้นที่โจมตีได้อย่างปาฏิหาริย์ แววตาของเด็กสาวที่ดวงหน้ายังซีดเผือดไร้สีเลือดอยู่ต่างไปจากเดิมอย่างชัดเจน การเคลื่อนไหวของนางนั้นสร้างความเคลือบแคลงให้กับคนที่เห็นเหตุการณ์ไม่น้อย...

“เจ้า!!!” ชายหน้าเสี้ยมคนนั้นแยกเขี้ยววับก่อนจะคำรามในลำคอ

มิสเฉินที่ยังเรียบเรียงความคิดและสถานการณ์ไม่ได้เท่าที่ควรนั้นได้แต่หลบการโจมตีโดยสัญชาตญาณเท่านั้น เธอจำได้คลับคล้ายคลับคลาว่าเธอเพิ่งจะตายไป เพราะโดนส่วน

ประกอบเครื่องบินเชือดตัวขาดกลางไปแล้วนี่ แล้วนี่มันอะไรกัน?

อาการมึนหัวที่เกิดขึ้นก็เช่นกันมันเป็นอาการที่ถ่วงหัวเธอให้หนักอึ้งอย่างบอกไม่ถูก ราวกับว่าร่างกายของเธอยังไม่ฟื้นจากการดมยาสลบอย่างไรอย่างนั้น

ภาพความทรงจำบางอย่างที่เธอแน่ใจว่าเธอไม่เคยเจอมาก่อนสลับกันเรียงรายเข้ามาในหัว ภาพของชายหน้าเสี้ยมคนนี้ที่เป็นคนแทงเธอด้วยเข็มพิษซ้ำเมื่อเห็นว่าพิษจากหนามดอกไม้ทำอะไรเธอไม่ได้ฉายกลับมาอีกครั้งในหัว แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลามาหาข้อเท็จจริงกันเพราะเขากำลังชักกระบี่สั้นที่แทงพลาดออกมาจากที่นอนแล้ว ไม่ว่าเรื่องจะเป็นอย่างไรก็ช่างมันก่อนเถอะเพราะเธอคงไม่ยอมให้เขาเอาเจ้าของมีคมนั่นมาจิ้มเธอง่าย ๆ แน่

ร่างเล็กบอบบางพุ่งตัวไปคว้าถ้วยของเหลวสีแดงข้นปนดำกลิ่นไม่น่าพิสมัยที่อยู่ใกล้กับปลายเท้าขึ้นทันที ในจังหวะที่ชายคนนั้นพุ่งตัวตรงมาที่เธอ ถ้วยกระเบื้องอย่างหนาก็ฟาดเข้าที่จุดเปราะของกระโหลกเขาเต็มแรงจนร่างสูงร่วงไปกับพื้นทันที เลือดที่ออกมาจากปากแผลบวกกับความรุนแรงที่กระทบจนทำให้ถ้วยกระเบื้องแตกคามือของเด็กสาวนั้นทำให้คนที่คิดจะปองร้ายเธอหมดสติทันที

ชายอีกสองคนที่อยู่ไม่ห่างไปนักเบิกตากว้างด้วยความตกใจ ในขณะที่คนที่เพิ่งจะฟาดคนอื่นไปด้วยของแข็งนั้นสะบัดหัวไปมาราวกับกำลังสับสนมึนงงกับอะไรบางอย่างอยู่

ชายในชุดดำสองคนมองหน้ากันเพียงครู่ก่อนจะตัดสินใจสานต่องานของผู้เป็นนายตัวเองให้สำเร็จ

เงาของอีกสองคนที่พุ่งตรงเข้ามาพร้อมกับอาวุธนั้นทำให้คนที่ยังคงมึนงงกับเรื่องทั้งหมดอยู่เอนตัวหลบด้วยสัญชาตญาณเก่า ต้องขอบคุณพี่ชายและบิดาที่ฝึกให้เธอรับมือกับสถานการณ์อย่างนี้มาตั้งแต่เด็ก จึงทำให้การตอบสนองของเธอยังเฉียบคมแม้ว่าร่างกายจะยังปวดหนึบอยู่ก็ตาม

ฉึบ!!!

“อ๊ากกกก!!!”

เศษถ้วยแตกที่เหลืออยู่ในมือพุ่งเข้าเสียบที่ปลายคางทะลุถึงเพดานปากของชายคนแรกทันที ก่อนที่เธอจะบิดเศษถ้วยนั้นเพื่อเปิดปากแผลให้กว้าง เด็กสาวหน้าตาใสซื่อกระชากข้อมือสุดแรงลากเปิดแผลยาวมาถึงลำคอ ก่อนจะใช้มืออีกข้างที่ว่างอยู่กระแทกเข้าที่ข้อมือที่ใช้จับกระบี่ของชายคนแรกเพื่อฉกกระบี่นั้นมาเป็นของตัวเอง

เด็กสาวในชุดสีขาวไว้ทุกข์ที่บัดนี้เต็มไปด้วยเลือดแดงฉานใช้สองมือจับกระบี่มั่น สายตาของเธอที่มองชายอีกคนที่กำลังถือกระบี่เล่มยาวเผชิญหน้ากับเธอนั้นเต็มไปด้วยรังสีสังหาร โดยไม่รอให้อีกฝ่ายเปิดเกมเพลงกระบี่ที่ดูประหลาดกว่าใครในแผ่นดินนี้ก็จัดการปลิดชีพคนที่คิดจะเอาชีวิตเธอทันที รอยกระบี่ที่ตวัดปาดรอบข้อมือของชายโชคร้ายจนขาดออกจากแขนก่อนจะปาดแผลยาวที่ลำคอเพื่อสังหารคนที่คิดปองร้ายเธอเสีย การกระทำนั้นเร็วจนไม่มีใครกล้าขยับตัวด้วยซ้ำ

เด็กสาวยืนหอบอยู่ท่ามกลางสามร่างที่สิ้นฤทธิ์นอนอยู่บนพื้นหน้าตั่งเตี้ย เลือดแดงฉานไหลรินเต็มพื้นดูน่าสยดสยองไม่ต่างจากฉากสงคราม ทั้งที่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในห้องดูพระอาการของพระราชวังหลวง

ข้อมือน้อยที่เคยไร้เรี่ยวแรงแม้กระทั่งจะจับแตะดีดพิณก็ยังทำไม่ไหวทิ้งกระบี่ลงปักทะลุร่างของชายคนแรกที่คิดโจมตีเธอ จนร่างของเสนาบดีคนนั้นดีดตัวขึ้นมาร้องและหายใจเฮือกสุดท้ายก่อนจะสิ้นลมไป มือน้อยปาดเลือดของคนอื่นที่เปรอะหน้าเธออยู่ให้พ้นสายตาและทัศนวิสัยของตัวเอง ตอนนี้ความทรงจำในหัวของเธอเริ่มจะเข้าที่ในบางส่วนแล้ว แม้ว่าเรื่องมันจะไร้เหตุผลสิ้นดีก็ตามเถอะ...

"ใครก็ได้ ช่วยเก็บขยะพวกนี้ออกไปที"

เสียงเปล่งวาจาครั้งแรกจากองค์หญิงที่ทุกคนเข้าใจว่าเป็นใบ้มาทั้งชีวิตนั้นเต็มไปด้วยความเยือกเย็นราวกับธารน้ำแข็ง สายตาของคนที่เพิ่งจะสังหารชายฉกรรจ์สามคนนั้นไม่แสดงออกถึงความตื่นกลัวหรือตกใจเลยแม้แต่น้อย เธอเดินไปล้างมือตัวเองในอ่างล้างมือก่อนจะเบนหน้ากลับมาที่เหล่าชายชุดดำที่นั่งนิ่งค้างอยู่ที่เดิม

"เร็วสิ เหม็นเลือดจะตายอยู่แล้ว"

เมื่อสิ้นคำพูดนั้นคนที่เหลือที่นั่งอยู่ก็พากันแหกปากร้องด้วยความตกใจก่อนจะวิ่งหายออกไปจากห้องนั้นทันที ทิ้งให้เธอยืนอยู่กับศพทั้งสามเพียงลำพัง

ร่างบางกะพริบตาปริบ ๆ ก่อนจะถอนหายใจแล้วนั่งลงที่ตั่งตัวเดิมด้วยความเหนื่อยล้า ร่างบางคว้ากาน้ำชาแถวนั้น

ก่อนจะรินน้ำชาที่เริ่มเย็นชืดแล้วลงในจอกทองเหลืองหรูหราจนเกือบเต็ม

...นี่มันบ้าไปแล้ว...

เธอเคยดูในหนัง Sci-Fi อยู่บ้างที่ถ่ายทอดข้อมูลในสมองของคนใกล้ตายคนหนึ่งเข้าไปในสมองของคนที่ยังมีชีวิตอยู่อีกคนหนึ่ง ด้วยการคัดลอกรูปแบบคลื่นไฟฟ้าของสมองอีกคนไปใส่อีกคน แต่หากมันเป็นอย่างนั้นจริงเธอก็ต้องฟื้นขึ้นมาในห้องปลอดเชื้อโดนล้อมรอบด้วยคนที่ใส่ชุดปลอดเชื้อมีโลโก้โรงพยาบาลสีไม่ใช่ตื่นมาในยุคโบราณอย่างนี้

ร่างบางกระแทกจอกชาเปล่าลงบนโต๊ะเสียงดังปึงด้วยความหงุดหงิด ก่อนจะรินชาเพิ่มอีกครั้ง ร่างกายเธอขาดน้ำอย่างมากและน้ำเป็นส่วนสำคัญในการช่วยให้สมองทำงานได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ เพราะฉะนั้นหากอยากจะเข้าใจสถานการณ์ทั้งหมดนี้ได้โดยเร็วเธอต้องดื่มน้ำก่อน

“...บ้าบอ”

เงาของเธอที่สะท้อนในจอกชานั้นเป็นเงาของเด็กผู้หญิงหน้าตาสะสวยเปรอะไปด้วยเลือดที่ดูอย่างไรก็ไม่ใช่เธอเลยสักนิด ภาพความทรงจำที่อยู่ในหัวของเด็กคนนี้ก็แปลกแสนแปลก เธอไม่ได้หมายความว่าเด็กคนนี้เจอสถานการณ์ที่พิลึกในชีวิต แต่ว่าความทรงจำของนางที่เต็มไปด้วยความหดหู่ของชีวิต และที่แปลกก็คือภาพต่าง ๆ นั้นเป็นภาพของยุคโบราณทั้งหมดต่างหาก

...ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ ชีวิตหลังความตายคือโลกอดีตนี่เอง...

ท่าทางเธอจะสร้างกรรมดีไว้เยอะ เธอเลยได้ทางลัดมาเกิดใหม่อย่างรวดเร็วแถมไม่ต้องทรมานใช้ชีวิตใหม่แต่ต้นด้วย เพราะพอเกิดปุ๊บก็โตปั๊บ... มันใช่หรือ? นี่มันเป็นเรื่องที่ไม่มีทางจะเป็นไปได้ยิ่งกว่าการยิงสลิงจับเครื่องบินที่กำลังบินอยู่กลางอากาศอีก นี่เธอกำลังอยู่ในร่างขององค์หญิงหยางเยว่ซือแห่งแผ่นดินต้าซีที่มันคือที่ไหนยุคไหนก็ยังไม่รู้แน่ชัดด้วยซ้ำ

...หรือจะเป็นภาพหลอนในสมองจากอาการรับยาแก้ปวดเกินขนาด...

มันก็เป็นไปได้ที่ตอนนี้ร่างกายจริงของเธออาจจะถูกกู้ขึ้นมาจากอ่าวสิงคโปร์ และตอนนี้เธอแค่กำลังติดอยู่ในภาพหลอนในสมองของตัวเอง ว่ากันว่าสมองของคนเราซับซ้อนจนปัจจุบันนักวิทยาศาสตร์ก็ยังไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นในสมองทั้งหมดได้ เพราะฉะนั้นก็อาจจะเป็นไปได้ว่าตอนนี้สมองของเธออาจกำลังสร้างภาพหลอนขึ้นมา เพราะฉะนั้นหากเป็นภาพในสมองก็แสดงว่าเธอจะต้องไม่เจ็บปวด

เพี้ยะ!!!

มือของเธอฟาดลงเต็มหน้าของตัวเอง ความเจ็บที่แล่นปราดเข้าสู่บริเวณที่โดนนั้นบ่งบอกได้ว่าเธอไม่ได้ติดอยู่ในภาพหลอน ในสมองอย่าง The Matrix แต่อย่างไร แต่เธอกำลังอยู่ในโลกความจริง ยุคจริง เก่าจริง และอยู่ในร่างคนจริง ความขนลุกเกิดขึ้นอย่างเฉียบพลันปนกับความรู้สึกคลื่นเหียนที่ตีขึ้นมาด้วยความเครียด ร่างเล็กพุ่งตรงไปที่โถว่างเปล่าก่อนจะขย้อนน้ำดีออกมาอย่างรวดเร็ว

เสียงอาเจียนที่ดังอยู่ในห้องพักตรวจอาการทำให้คนที่ยืนอยู่ข้างนอกหันมองกันด้วยความกังวล มันแทบเป็นไปไม่ได้เลยพวกเขามั่นใจแล้วว่าหยางเยว่ซือกงจู่จะต้องสิ้นพระชนม์ไปด้วยยาพิษที่ท่านเสนาบดีเฉินฮุ่ยชิงเคลือบไว้ที่ดอกเหมยกุ้ยในการวางพวงมาลาแด่พระศพของพระเจ้าหยางจิ่นเฉ่า แต่ทำไม...

ในตอนนี้คนที่ตายข้างในนั้นกลับเป็นเสนาบดีเฉินฮุ่ยชิงที่เป็นคนคิดแผนการทั้งหมดนี้ กับทหารฝีมือดีสองคนที่คอยอารักขาท่านเสนาบดีเฉินแทน ด้วยฝีมือของหยางเยว่ซือกงจู่คนโง่เขลา กงจู่บ้าใบ้ที่แม้แต่จะนำตัวขึ้นถวายแก่องค์ฮ่องเต้แห่งอาณาจักรเฉียนฉินก็ยังถือว่าคุณสมบัติไม่เพียงพอด้วยซ้ำ

“เมื่อครู่ เจ้าเห็นเหมือนข้าใช่หรือไม่” ชายคนหนึ่งที่เริ่มได้สติแล้วหันไปถามสหายของตนทันที

“เจ้าหมายถึงเห็นกงจู่สังหารท่านเสนาบดีเฉินหรือว่าได้ยินกงจู่ออกปากรับสั่งเล่า” ชายอีกคนเอ่ยอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ

เขาเองก็ไม่อยากจะเชื่อเหมือนกันว่าจะเห็นภาพอย่างนั้น มันไม่ใช่เพียงแค่การสังหารทั่วไปเท่านั้น ทั้งวิธีการปาดคอนายทหารผู้ติดตามทั้งสองที่ฝีมือไม่ธรรมดาในต้าซีนางก็ทำด้วยความเหี้ยมโหดไร้ปรานี รวมถึงการแทงซ้ำให้แน่ใจว่าท่านเสนาบดีเฉินตายแน่นอนนั้นยังคงเป็นภาพติดตาไม่น้อยไปกว่าใบหน้านิ่งเฉยไม่ยี่หระของนาง ภาพการสังหารอันเหี้ยมโหดเหล่านั้นทำเอาพวกเขาขนลุกจนต้องวิ่งไปอาเจียนตาม ๆ กัน

“นี่พวกเจ้า” เสียงหวานกังวานที่ไม่คุ้นเคยดังขึ้นอีกครั้ง

ร่างบางที่ยังอยู่ในชุดสีขาวชุ่มโชกไปด้วยเลือดเช่นเดิมเดินออกมาด้วยสีหน้าที่นิ่งเฉยไม่เปลี่ยนแปลง การปรากฏตัวของนางนั้นทำให้ทุกคนพร้อมใจกันทรุดตัวลงกับพื้นคำนับทันที บางคนก็ทำไปด้วยสัญชาตญาณบางคนก็ทำไปด้วยความหวาดกลัวไม่กล้าสู้หน้า แต่ทั้งหมดนั้นก็ทำให้คนที่เพิ่งออกมามองด้วยสายตาที่ดีขึ้นมาอีกนิด

“ให้คนไปเก็บขยะในห้องนั้นหน่อยสิ ข้าจะกลับตำหนักแล้ว”

องค์หญิงรับสั่งโดยไม่ฟังคำตอบรับ นางเสด็จผ่านเหล่าคนที่กำลังก้มคำนับไปด้วยท่าทีราวกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น **ทั้งที่นางเพิ่งจะสังหารบุรุษไปถึงสามคนด้วยมือตัวเอง**

...หยางเยว่ซือกงจู่...

ร่างบางมองเงาสะท้อนในกระจกราวกับกำลังมองคนที่ไม่ใช่ตัวเองอยู่อย่างไรอย่างนั้น ก็เพราะเงาที่สะท้อนมามันไม่ใช่เธอน่ะสิ! มือบางกุมขมับตัวเองด้วยความหนักใจเธอไม่ได้เมายาหรือบ้าเสียสติไปแล้วแน่หรือ นี่เธอมาอาศัยร่างคนอื่นอยู่ทั้งที่ตัวเองควรจะตายไปแล้วจริงน่ะหรือ

...เรื่องนี้มัน...

เธออยากจะอาเจียนอีกรอบเพื่อระบายความเครียดถ้าไม่ติดว่าเธออาเจียนจนแทบไม่มีอะไรจะออกมาแล้วก็ตาม

ทั้งชีวิตของเฉินมี่จวนเธอเป็นพวกอเทวนิยมมาโดยตลอด เธอไม่เชื่อในสิ่งใดที่ไม่ใช่ผลจากการกระทำของตัวเอง และเชื่อแต่สิ่งที่มีตัวเลขกำกับควบคุมชัดเจนเท่านั้น แต่ดูเหมือนตอนนี้จะไม่ใช่แล้ว... เธออาจจะเป็นวิญญาณเร่ร่อนที่มาสิงร่างของคนใกล้ตายอย่างองค์หญิงหยางเยว่ซือเพื่อ replace (แทนที่) องค์หญิงคนนี้

แต่ก็ไม่น่าใช่ เพราะจากชีวิตที่รันทดโดนทรยศซ้ำซากอยู่ในเขตประเทศอาภัพอับโชคขนาดนี้ เธอเชื่อว่าต่อให้เธอตอนที่เป็นวิญญาณก็ไม่น่าจะเลือกเข้าสิงร่างนี้อย่างแน่นอน หยางเยว่ซือเป็นทรัพยากรที่ไร้ค่าและไร้ประโยชน์อย่างแท้จริง ทั้งในแง่คุณค่าและมูลค่าทางสังคม หากเทียบเป็นการลงทุนแล้วก็ถือว่าไม่น่าลงทุนเป็นอย่างยิ่ง สู้ไปเกิดใหม่ยังน่าจะมีโอกาสมีชีวิตที่ดีกว่านี้

องค์หญิงเพียงคนเดียวที่เหลือในเชื้อสายผู้ครองแผ่นดินต้าซี แผ่นดินที่เล็กเสียจนน่าจะทำสนามกอล์ฟสิบแปดหลุมได้ไม่เกินสามแห่งด้วยซ้ำ องค์หญิงทายาทเพียงหนึ่งเดียวที่ยังรอดตายมาจนถึงอายุสิบสี่ปีเพราะแกล้งเป็นใบ้มาตลอด จึงทำให้ไม่โดนลอบปลงพระชนม์หรือปองร้ายอย่างรัชทายาทคนอื่นของราชวงศ์ที่บัดนี้ไปนอนเฝ้าฮวงซุ้ยรวมกันหมดแล้ว

หากคิดว่าชีวิตตรงนี้โหดร้ายแล้ว ให้ย้อนกลับไปในความทรงจำล่าสุดก่อนที่กงจู่ผู้อาภัพองค์นี้จะตาย พระเจ้าหยางจิ่นเฉ่าเสด็จเตี่ยของพระองค์สิ้นพระชนม์ลงด้วยโรคชรา

พอพ่อตาย...เอ่อหมายถึงเสด็จพ่อของพระองค์สิ้นพระชนม์ลง กงจู่ก็กำลังจะต้องถูกส่งตัวไปเป็นเมีย... หมาย

ถึงพระสนมในตาแก่เฒ่า เอ่อ... I mean ฮ่องเต้ของอาณาจักรใหญ่เพื่อแสดงความภักดี แต่โชคยังดีที่กงจู่คนนี้แกล้งเป็นใบ้มาตลอดชีวิต เลยทำให้เหล่าเสนาบดีชั่วตัดสินใจไม่ส่งไป เพราะว่ามันอาจจะเป็นการหมิ่นเกียรติตาเฒ่า... หมายถึงองค์ฮ่องเต้คนนั้นนั่นแหละ

...คิดตื้น ๆ อะไรจะดีไปกว่าเมียเป็นใบ้กัน...

ไม่มีอะไรจะดีไปกว่ามีเมียเป็นใบ้แล้ว ภรรยาที่ไม่พร่ำบ่นไม่มีปากเสียง ไม่ซ้ำแซะแถมยังสาวเอ๊าะขบเผาะถูกใจวัยดึกอย่างนี้นี่แหละเครื่องบรรณาการชั้นดีชัด ๆ ถ้ามิสเฉินเป็นเสนาบดีพวกนั้นเธอส่งองค์หญิงนี่ไปแน่นอน แต่ก็นับเป็นโชคขององค์หญิงที่เสนาบดีพวกนั้นฉลาดน้อยไม่สมดุลกับเบี้ยหวัดที่ได้รับ จึงทำให้เสนาบดีพวกนั้นตัดสินใจเก็บพระองค์ไว้ในต้าซีต่อไป

แต่ก็น่าเสียดายที่คนพวกนั้นไม่ได้เป็นคนมีสัจจะนัก การเก็บไว้ในอาณาจักรนั้นไม่ได้หมายถึงในสภาพเป็นแต่หมายถึงการเอาศพนางฝังรวมกับบิดาและพี่น้องที่ตายไปก่อนหน้านี้ จึงทำให้เกิดการลอบสังหารองค์หญิงหยางเยว่ซือเกิดขึ้น

“ไม่ตาย...”

ใช่ องค์หญิงหยางเยว่ซือไม่ตายด้วยยาพิษในหนามดอกไม้ที่ถูกทาไว้ในครั้งแรกแต่ก็ตายด้วยเข็มพิษของเสนาบดีเฉินคนนั้นอยู่ดี คนที่เธอเพิ่งจะฆ่าทิ้งไปเมื่อไม่นานคนนั้นนั่นแหละ คนที่หน้าตาดูขี้โกงสุด ๆ แบบมองจากยอดหลังคาวังหลวงลงมายังรู้ว่าโกง แต่ก็ยังมีคนเดินตามเลียรอยเท้าอยู่ดี

หยางเยว่ซือกงจู่ในกระจกกลอกตาอย่างเหนื่อยหน่าย

...ฉันต้องบ้าแน่ถ้าเลือกมาสิงร่างเด็กนี่...

องค์หญิงในแผ่นดินที่ไม่เหลือใครสักคนที่วางใจได้ที่ต้องยืนอยู่บนกองคนทรยศนับร้อย ถือเป็นตัวเลือกท้าย ๆ ของชีวิตเลยนะ ใครจะอยากได้ชีวิตอย่างนี้ ให้ตายเธอยอมกลับไปเป็นผู้พิการครึ่งซีกนอนเป็นผักตลอดชีวิตในร่างเดิมยังดีกว่า

...ตายไปแล้วสินะ...

ความหน่วงในจิตใจตีตื้นขึ้นมาอีกครั้งเมื่อนึกถึงชีวิตของเฉิน มี่จวนที่สิ้นไป ป่านนี้ร่างของเธอคงจมทะเลไปพร้อมชิ้นส่วนซากเครื่องบินเป็นอาหารให้ปลาเล็กปลาใหญ่แล้ว ความหนาวเหน็บเกิดขึ้นในจิตใจของเธออีกครั้งเมื่อนึกได้ว่าตัวเองไม่อาจจะกลับไปที่เดิมได้อีกแล้ว น้ำตาพลันไหลออกมาทันทีโดยไม่อาจจะห้ามเอาไว้ได้อีกต่อไป

ภาพของบุคคลที่เธอรักไม่ว่าจะเป็นป๋าหรือมารดาของเธอ พี่ชายที่อุตส่าห์มาเตือนเธอถึงบริษัท เหล่าเด็กน้อยที่ไม่รู้ป่านนี้จะเป็นอย่างไรบ้าง จะมีเรือช่วยชีวิตเจอพวกเขาหรือไม่ ใครจะดูแลพวกนั้นต่อ... บริษัทของเธอที่กำลังเติบโตอย่างรวดเร็ว ถึงแม้ว่าจะมีแผนระยะยาวให้ดำเนินการต่อก็ตาม เถอะแต่ถ้าหมดแผนนั้นแล้วจะเป็นอย่างไร ใครจะมารับผิดชอบต่อได้

ไหล่ของร่างเล็กสั่นไหวในขณะที่ร้องไห้ภาพความทรงจำที่ ดี ๆ ในชีวิตที่ล่วงเลยมามันช่างหลอกหลอนเธอจนเธอไม่อาจจะสงบสติอารมณ์ได้ ความอาวรณ์ถึงสิ่งที่เธออยากจะ

กลับไปหา แต่ดูจากตอนนี้แล้ววี่แววที่จะกลับไปมันช่างเลือนรางเหลือเกิน เธอจะกลับไปอย่างไรดี...

....ต้องมีวิธีสิ...

“กงจู่เพคะ...” เสียงเรียกแผ่วเบาดังจากข้างนอกทำให้เธอหันไปมองทันที

ภาพของหญิงสาวสองคนในชุดโบราณที่ดูคุ้นตากำลังนั่งอยู่กับพื้นด้านนอกห้องนอน... หมายถึงห้องบรรทมนั่นแหละ ทั้งสองคนสวมชุดสีดำไว้ทุกข์เหมือนทุกคนในวังหลวง จากความทรงจำที่กระท่อนกระแท่นของเธอนั้นสองคนนี้คือนางกำนัลที่ติดตามองค์หญิงองค์นี้มาโดยตลอดตั้งแต่เด็กเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่รู้ว่าเธอไม่ได้เป็นใบ้...

“เข้ามาเถอะ” น้ำเสียงของหยางเยว่ซือแผ่วเบาคล้ายจะหมดแรง

“เพคะ...” นางกำนัลทั้งสองรีบเดินเข้ามาอย่างรวดเร็ว

เมื่อได้เห็นใบหน้าพวกนางชัด ๆ ก็รู้ได้ทันทีว่าคนพวกนี้น่าจะผ่านการร้องไห้มาอย่างหนัก ดวงตาของทั้งคู่แดงก่ำรอบตาช้ำเป็นจุด ๆ จมูกก็ยังแดงคั่งเลือด น่ากลัวว่าพวกนางจะร้องไห้มาไม่ต่ำกว่าหนึ่งวันแล้ว กงจู่ที่เคยเป็นคนอ่อนโยนบัดนี้ทำเพียงแค่มองด้วยสายตาที่อ่อนล้าเท่านั้น ไม่มีคำปลอบโยนเช่นที่พระองค์ชอบทำ

“...” เฉินมี่จวนมองนางกำนัลทั้งสองคนด้วยสายตาที่อ่อนลง

เธอไม่ได้สนิทกับสองคนนี้มากนักบวกกับเธอยังคิดถึงชีวิตของตัวเองอยู่ไม่หายจึงทำให้เธอทำได้แค่นั้น หากจะให้เธอหาคำปลอบโยนตอนนี้ก็น่าจะยากไปสำหรับเธอเสียล่ะมั้ง... แค่กลั้นใจไม่ให้ตัวเองฟูมฟายก็ยากเต็มทีแล้ว เด็กสาวถอนหายใจอีกครั้งเมื่อเห็นว่าทั้งคู่คร่ำครวญหนักกว่าเดิม

"ไม่ต้องร้อง" เธอไม่มีคำปลอบที่ดีกว่านี้ "น้ำตาไม่เปลี่ยนอะไรหรอก"

...ใช่ น้ำตาไม่เปลี่ยนอะไร...

เด็กสาวสูดลมหายใจเข้าปอดอีกครั้ง คราวนี้เธอตั้งสติได้มากกว่าเดิม เมื่อเห็นคนที่กำลังเศร้าหนักกว่าครวญครางอยู่ตรงหน้า บางครั้งก็มีเหมือนกันที่เห็นคนร้องไห้หนักกว่าแล้วก็พาลจะร้องไห้เองไม่ออกขึ้นมา แล้วก็เป็นอย่างที่เธอว่าน้ำตาไม่ช่วยอะไร ต่อให้เธอร้องไห้จนน้ำตาท่วมต้าซีก็ไม่มีอะไรรับประกันว่าเธอจะกลับไปฮ่องกงได้ เพราะฉะนั้นร้องไปก็ปวดหัวตาบวมเสียเปล่า สู้เก็บแรงไว้ใช้เอาตัวรอดในสถานการณ์ตรงหน้าดีกว่า

"กงจู่เพคะ... หม่อมฉันกลัวเหลือเกินเพคะ..." นางกำนัลคนหนึ่งเอ่ยขึ้นทั้งน้ำตา

"ใช่เพคะ หากกงจู่สิ้นไปด้วยแล้ว..." นางกำนัลอีกคนสะอื้นไห้หนัก "พวกหม่อมฉันคงอยู่ไม่ได้"

"หากข้าสิ้นไป..." หยางเยว่ซือเอ่ยเสียงเย็นด้วยความรู้สึกกัดลึก

หากหยางเยว่ซือสิ้นไปอย่างมากแผ่นดินก็ตกอยู่ในมือพวกโง่ฝีมืออ่อนด้อย ไม่นานก็คงก้มหัวให้อาณาจักรใหญ่ที่คิด

จะมายึดครองคงไม่มีอะไรมากไปกว่านี้ แต่หากเฉินมี่จวนสิ้นไปต่างหากปัญหาใหญ่ เธอไม่รู้ว่าคนบนฟ้าเรียงลำดับความสำคัญสถานการณ์อย่างไร ให้นักธุรกิจที่เป็นหนึ่งในยุคตายแล้วมาคืนชีวิตให้กับองค์หญิงที่ไม่ได้มีบทบาทอะไรในหน้าประวัติศาสตร์เนี่ยนะ

...ถึงย้ำแล้วย้ำอีกว่า priority ไง...

ลำดับความสำคัญของปัญหามันเป็นเรื่องใหญ่ แล้วคนก็ชอบทำผิดกันอยู่เรื่อยผิดบ่อยจนน่ารำคาญผิดเหมือนไม่รู้ว่าตัวเองผิด ในสถานการณ์อย่างนี้ต่อให้เธอฟื้นขึ้นมาในร่างนี้ก็ไม่ใช่จะช่วยอะไรได้นักหรอกจริงมั้ย เพราะไม่ว่าอย่างไรประวัติศาสตร์ก็ไม่เปลี่ยนอยู่ดี

“ดีใจเหลือเกินที่กงจู่ยังอยู่” นางกำนัลคนแรกเอ่ยอย่างปีติ ยินดี

...แต่ฉันโคตรจะเสียใจ...

“หม่อมฉันไม่รู้จะขอบคุณเทพเซียนอย่างไรดีที่อุตส่าห์ช่วยคุ้มครองกงจู่ให้รอดพ้นมาได้” นางกำนัลอีกคนเอ่ย “คงเป็นเพราะบุญญาธิการของกงจู่แน่เพคะ”

“งั้นหรือ...” เธอเอ่ยรับเพียงเท่านั้นอย่างแห้งแล้ง

หากมันเป็นบุญญาธิการของกงจู่กับความคิดของ ‘เทพเซียน’ ที่ว่าแล้วล่ะก็ เธอไม่แปลกใจเลยทำไมโลกที่เธอจากมาถึงมีคนก่นด่าสวรรค์ว่าชีวิตไม่ยุติธรรมเยอะขนาดนั้น

ก็การทำงานของสวรรค์มันไม่เป็นระบบแบบนี้ไง เอาชีวิตคนที่เป็นประโยชน์ทิ้งไปแล้วให้ชีวิตกลับคืนกับ ‘ตัวละครลับ’ ที่แสนจืดจางเนี่ยนะ...

“เพคะ” นางกำนัลทั้งสองปาดน้ำตา “สรงน้ำเถอะเพคะ ล้างพระวรกายเสียก่อน”

นางกำนัลคนหนึ่งเอ่ยขึ้นในขณะที่ทั้งสองช่วยกันพยุงให้เธอลุกขึ้น พวกนางแกล้งทำเป็นไม่เห็นรอยเลือดตามเสื้อผ้าพวกนี้ได้ดีทีเดียว

นางกำนัลทั้งสองพาเธอเดินไปที่ห้องอาบน้ำพร้อมกับสะอื้นไห้ไปด้วย สิ่งหนึ่งที่เธอได้เห็นจากคนพวกนี้ก็คือความจริงใจต่อกงจู่ของพวกนาง กงจู่ที่แกล้งเป็นใบ้ทำอะไรไม่ค่อยจะได้นั่นแหละ...

จะว่าไปหยางเยว่ซือเป็นเด็กที่ค่อนข้างฉลาดพอตัว นางเห็นการตายของคนในครอบครัวจนหาวิธีเอาตัวรอดด้วยการแสร้งทำเป็นหญิงใบ้ไร้ประโยชน์ เพื่อไม่ให้คนพวกนั้นเขามายุ่งวุ่นวายกับตัวเองมากนัก มันก็นับเป็นวิธีที่ฉลาดไม่น้อยสำหรับเด็กอายุเท่านี้

ถ้าประเมินแล้วองค์หญิงคนนี้อาจจะเก่งได้สัก 80 เปอร์เซ็นต์ของไป๋ฮวาในตอนนี้เลยก็ว่าได้ แต่ด้วยสภาพร่างกายของนางที่ยังเป็นเพียงเด็กหญิงที่เพิ่งจะแตะเท้าเข้าวัยสาวได้ก้าวแรก จึงทำให้นางไม่อาจจะเอาตัวรอดจากพวกคนใจร้ายได้... แต่คนใจร้ายก็กลายเป็นศพไปแล้ว

“พวกเจ้าออกไปก่อนเถอะ ข้าอยากแช่น้ำสักพัก”

ร่างบางเงยหน้าขึ้นจนสุด พิงหัวตัวเองกับขอบอ่างไม้ทอดอารมณ์ไปกับความอุ่นของน้ำ สายตาก็ทอดมองชุดสีขาวที่เปรอะไปด้วยเลือดที่พวกนางกำนัลแช่เอาไว้ในอ่างที่อยู่ห่างไปจนเกือบสุดสายตาเพราะว่าเสื้อพวกนั้นจะให้คนอื่นเห็นไม่

ได้ด้วยภาพลักษณ์ของกงจู่... เลือดพวกนั้นเป็นของคนที่คิดจะเอาชีวิตหยางเยว่ซือกงจู่ที่เธอใจดีช่วยกำจัดให้สินะ

...ขอบใจฉันไว้เถอะกงจู่...

'ข้าขอบใจเจ้ามาก'

เสียงหนึ่งดังขึ้นเหนือหัวของเธอ เสียงที่ทำให้เธอรีบหลุบตัวลงไปใต้น้ำทันที ร่างบางมองไปรอบกายด้วยความระแวงทันที สายตาของเธอฉายแววไม่ไว้ใจอย่างกะทันหัน เธอมองไปทางซ้ายทีทางขวาทีด้วยความระแวดระวัง เธอไม่ได้หูฝาดเธอได้ยินเสียงนั้นจริง ๆ

'ข้าขอบใจเจ้ามาก เฉินมี่จวน'

ไม่ผิดแน่!!!

เด็กสาวที่แช่ตัวอยู่หันไปมองด้านหลังทันที คนที่ไม่เชื่อเรื่องวิญญาณมาตลอดจะเริ่มขนลุกก็ตอนนี้เป็นครั้งแรก ร่างโปร่งใสมองทะลุผ่านได้ที่เห็นเพียงแค่ขากับตัวช่วงล่างเท่านั้นกำลังยืนอยู่ไม่ห่างจากอ่างอาบน้ำที่เธอกำลังพิงกายนัก ไม่ต้องใช้ความฉลาดหรือการคิดวิเคราะห์ให้มากมายสมองของเธอก็ประมวลผลได้ทันที

...ผีหลอก...

ตอนที่ ๔
องค์หญิงแห่งต้าซี

‘ต่อจากนี้ต้าซีเป็นของเจ้า ข้าฝากต้าซีด้วย’

...มักง่ายอะไรอย่างนี้...

เฉินมี่จวนในร่างของหยางเยว่ซือกงจู่นอนพลิกตัวอยู่บนที่นอนในตำหนักด้วยสีหน้าเอาเรื่อง แม้ว่าเธอจะสั่งดับตะเกียงทั้งหมดไปแล้วก็ตามแต่ว่าเธอก็ยังนอนไม่หลับอยู่ดี เด็กสาวนอนถอนหายในเฮือกใหญ่แขนท่อนน้อยก่ายหน้าผากอย่างคนอับจนหนทางไม่รู้จะจัดการอย่างไรกับเรื่องนี้ดี

เธอควรจะได้นอนในที่นอนนุ่มอย่างดีที่ปรับสภาพตามแผ่นหลังเพื่อไม่ให้ปวดหลังมากเกินไปในคอนโดที่มีเครื่องกรองฝุ่นละอองในอากาศและเครื่องพ่นไอน้ำเพื่อความชุ่มชื้นภายในห้องอย่างดี จุดเทียนหอมของ Jo Malone เปิดเสียงฝนตกคลอเบา ๆ ในไฟโหมดมืดสนิทเพื่อการพักผ่อนอย่างเต็มที่ โดยไม่ต้องระแวงว่าใครจะเอาดาบพุ่งเข้ามาแทงในตอนหลับ

ไม่ใช่นอนปวดหลังอยู่บนฟูกโบราณแข็ง ๆ ในเตียงคลุมด้วยม่านลายปักเจือกลิ่นเยื่อไม้จาง ๆ และกฎการจุดตะเกียงไฟของวังหลวงที่ทำให้มีแสงวูบวาบอยู่ด้านนอกตลอดเวลารบกวนสายตาและการนอนของเธอเป็นอย่างยิ่ง อีกทั้งผนังที่ไม่กันเสียงจากด้านนอกอีกเรียกได้ว่านอนเคล้าคลอเสียงคนเดินไปมาที่ก็ยังไม่อาจจะแน่ใจได้ว่ามาเดินตรวจตราความเรียบร้อยหรือเดินหาช่องวิ่งเข้ามาปลิดชีพเธอกันแน่

‘ข้าขอบใจเจ้ามากเฉินมี่จวน ตัวข้า ราชนิกุลตระกูลหยางทุกคน และแผ่นดินต้าซีเป็นหนี้เจ้า’

เสียงของวิญญาณองค์หญิงยังคงก้องอยู่ในหัวของเธอ นางปรากฏตัวขึ้นมาตอนที่เธอกำลังอาบน้ำ พอมาถึงนางก็ไม่อธิบายเกริ่นนำหรือทำเรื่องเสียเวลาเลยสักนิด แต่อย่างน้อยนางก็ควรทำเรื่องสำคัญอย่างเช่นบอกเหตุผลบ้าง

มาถึงองค์หญิงก็ใส่เต็มที่ไม่รอให้เธอได้โต้ตอบเลยแม้แต่น้อย พอสั่งได้ครบดั่งใจแม่ท่านก็รีบอ้างว่าพลังไม่พอแล้วก็หายตัวหนีไปดื้อ ๆ

...เป็นหนี้?...

ให้ตายเถอะถ้าเป็นคนฮ่องกงหรือชาวแผ่นดินใหญ่ก็ตามทุกคนที่รู้จักชื่อของเฉินมี่จวนย่อมรู้ตัวดีว่า อย่าพยายามจะเป็นหนี้กับเฉินมี่จวนจะดีกว่า เพราะเธอไม่ใช่เจ้าหนี้ที่น่ารักนักหรอก เด็กสาวขบปากตัวเองด้วยนิสัยเคยชินยามเมื่อต้องใช้ความคิด

เธอไม่ค่อยจะรู้เรื่องความสามารถของพวกวิญญาณนัก เพราะอย่างนี้เธอจึงกังวลว่าเธอจะแน่ใจได้อย่างไรว่า

วิญญาณที่มาสั่งเธอปาว ๆ ตนนั้นเป็นองค์หญิงตัวจริงไม่ใช่แค่สัมภเวสีแอบอ้างชื่อเท่านั้น แต่เรื่องที่น่าคิดกว่านั้นก็มีอยู่เหมือนกัน

...ถ้าองค์หญิงมาหาเราได้ แล้วเราจะกลับไปหาตัวเองได้หรือเปล่า...

การที่วิญญาณองค์หญิงมาปรากฏตัวให้เธอเห็นได้ก็เท่ากับว่านางยังวนเวียนอยู่แถวนี้ไม่ใช่หรือ แล้วทำไมนางไม่กลับมาสิงร่างตัวเองแล้วฟื้นคืนชีพให้มันจบเรื่องไปเสียเล่า แล้วทำไมวิญญาณคนที่ตายในอีกยุคอีกสมัยอีกที่หนึ่งของโลกอย่างเธอถึงได้มาอยู่ในร่างนี้ได้ มันเกิดอะไรขึ้นหรือเป็นการถ่ายโอนพลังงานผ่านจุดรูหนอนหรือว่าทฤษฎีเรื่องมิติซ้อนทับกัน

...ไม่ใช่ว่าเรื่องพวกนั้นเป็นปาหี่ของนักวิทยาศาสตร์ที่เอามาพูดกันวันเอพริลฟูลหรือ...

เธอก็คนตายเหมือนกันไม่ใช่หรือ? มันไม่ยุติธรรมเลยที่วิญญาณองค์หญิงได้โลดแล่นในโลกความตายอย่างเป็นอิสระในขณะที่เธอดันมาติดอยู่ในร่างขององค์หญิงพร้อมกับภาระการดูแลแผ่นดินที่ติดตัวพระองค์ประหนึ่งเป็นสมบัติติดกาย มันคงจะดีถ้าสมบัตินั้นเป็นสมบัติจริง ๆ อย่างที่เธอสร้างให้ตัวเองเอาไว้ในชาติก่อนไม่ใช่ภาระที่มาในรูปสมบัตินามว่าบัลลังก์แต่พ่วงความเป็นอยู่ของประชาชนและเอกราชของแผ่นดินเอาไว้อย่างนี้

...เหมือนซื้อประกันแล้วติดเงื่อนไขดอกจัน...

การที่เธอตายจากทุกอย่างที่เธอสร้างเอาไว้ด้วยแรงของตัวเองโดยที่ยังไม่ทันเสพสุขบนกองเงินกองทองอย่างที่ตั้งใจเอาไว้เนี่ย มันทำใจยากแต่ก็ยังพอจะทำใจได้ แต่การที่ตายแล้วยังต้องมารับภาระคนอื่นต่อเหมือนโดนปัดสวะมาให้ไม่ว่าอย่างไรก็รับไม่ได้จริง ๆ

เด็กสาวถอนหายใจอีกครั้ง เธอรู้สึกจนปัญญาอย่างถึงที่สุดเท่าที่เคยเป็นมาแล้วในชีวิต เธอเชื่อว่าไม่มีปัญหาไหนที่คนอย่างเฉิน มี่จวนจะแก้ไม่ได้จนกระทั่งวันนี้... จะหนีก็หนีไม่ได้ ที่ให้กลับไปก็ไม่มี

ต่อให้เธอฆ่าตัวตายไปวิญญาณเธอก็ไม่แน่ว่าจะได้กลับไปที่เดิมเสียด้วย เรื่องหวังกลับไปร่างเดิมนี่น่าจะตัดทิ้งไปได้เลยป่านนี้ร่างนั้นสมองน่าจะขาดออกซิเจนนานเกินจนเรียกว่าอยู่ในสภาวะตายแล้วในทางการแพทย์ ครั้นลองตายอีกรอบแล้วถ้าเกิดไปอยู่ในร่างที่รันทดกว่านี้ขึ้นมาจะยิ่งไปกันใหญ่

...แต่ใครจะรันทดไปกว่าองค์หญิงเยว่ซืออีก...

องค์หญิงที่เหลือตัวคนเดียวกับราชบัลลังก์ที่มีแต่ปัญหา พ่วงด้วยข้าราชบริพารขี้ฉ้อ พ่อก็ไม่อยู่คุ้มกะลาหัวแถมตัวก็ยังไม่โตเต็มวัย อะไรจะนรกกว่านี้ได้อีก

น้ำตาของคนที่ตายไปแล้วแต่ยังทำใจไม่ได้กับความตายที่เสียไปแลกมากับความเป็นที่ยังเหลืออยู่ไหลรินออกมาอย่างไม่อาจห้ามได้ แต่ถึงอย่างนั้นขอบตาร้อนผะผ่าวที่ควรจะทำให้การนอนหลับนั้นยากขึ้นก็ยังพ่ายแพ้ความเหนื่อยล้าที่เธอผจญมาทั้งวัน เมื่อหลับตาลงได้ไม่นานร่างน้อยของเด็กสาว

ที่มีสถานะเป็นถึงผู้ครองแผ่นดินต้าซีก็ผล็อยหลับไปด้วยความง่วงงุน

‘ลี่มี่’

เสียงนั้นดังอยู่แสนไกลมันห่างออกไปราวกับว่าเธอจะไม่ได้ยินมันอีกแล้ว เสียงที่คุ้นเคยเสียงที่เธอคิดถึงแทบขาดใจดังห่างออกไปเรื่อย ๆ เธอลืมตาขึ้นทันทีด้วยความรีบร้อนจะมองหาต้นเสียงนั้นแต่รอบข้างกลับมีแต่ความมืดมิดเท่านั้น ความเจ็บแปลบบริเวณช่องท้องเกิดขึ้นอีกครั้งแต่คราวนี้มันเจ็บร้าวไปจนถึงกระดูกสันหลัง มันเจ็บเสียจนเธอร้องไม่ออกด้วยซ้ำ

‘มี่จวน อยู่กับอั๊วก่อน มี่จวน... ลี่มี่ กลับมา’

เสียงเรียกนั้นดังราวกับจะขาดใจอย่างไรอย่างนั้น เธอไม่ค่อยจะได้ยินเจ้าของเสียงคร่ำครวญนักหรอกหากคราวนี้เขาคร่ำครวญขนาดนี้ย่อมเป็นเรื่องใหญ่ พลันความร้อนผะผ่าวที่รอบดวงตาก็เกิดขึ้นอีกครั้งน้ำตาของเธอไหลออกมาอย่างห้ามไม่ได้ แต่ก่อนที่จะได้ยินอะไรมากไปกว่านั้นภาพรอบตัวก็พลันเปลี่ยนไปในทันที

ความมืดรอบตัวจางหายไปราวกับหมอกควัน ภาพของพระราชวังโบราณปรากฏขึ้นรอบกายเธอ สวนสวยงามหอมกลิ่นดอกไม้ในฤดูใบไม้ผลิปรากฏขึ้นตรงหน้าอีกทั้งเสียงหัวเราะเคล้าคลอกับเสียงพิณดังขึ้นไม่ห่าง ร่างของชายคนหนึ่งหน้าตาดูใจดีที่ดูคุ้นเคยเหลือเกิน เอื้อมมือมาลูบหัวของเธอเบา ๆ เขาส่งยิ้มให้กับเธออย่างอ่อนโยน

'เยว่ซือ ลูกคือของขวัญที่ดีที่สุดที่ฟ้าประทานมาให้พ่อ'

ความอบอุ่นไหลเข้ามาสู่จิตใจของเธอพร้อม ๆ กับกลิ่นหอมของกิ่งไผ่ตัดใหม่ที่อยู่ไม่ไกลนัก เธอหันไปด้านขวามือแล้วจู่ ๆ ความร้อนผะผ่าวก็พลันเกิดขึ้นบนหน้า เธอเห็นเพียงชายผ้าไหมชั้นดีเท่านั้นแต่ยังไม่ทันเห็นใบหน้าของคนที่นั่งอยู่อีกฝั่ง แล้วภาพก็แปรเปลี่ยนไปอีกครั้งรอบกายเธอเหลือเพียงความมืดที่มืดเสียจนแม้จะมองมือของตัวเองก็ยังไม่เห็นด้วยซ้ำ

'มิสเฉิน...' เสียงของเด็กน้อยดังขึ้นข้างกายเธอ

ความปวดหัวที่ร้าวระบมราวกับมีใครเอาถุงสุญญากาศมาดูดสมองของเธอไว้เกิดขึ้นพร้อมกับความเจ็บร้าวไปทั่วทั้งกายจนแม้แต่ริมฝีปากเธอก็ยังชาจนไม่แน่ใจว่าทั้งปากทั้งจมูกของเธอยังหายใจได้อยู่หรือไม่

'มิสเฉิน หม่าม้า ทำไมหม่าม้าไม่ตื่น'

เสียงสะอื้นนั้นดังพร้อมกับความอุ่นที่มือที่เธอรับรู้ได้แต่มันคงเป็นการรับรู้ครั้งสุดท้ายแล้ว เพราะสิ้นความอุ่นนั้นความเจ็บปวดก็โจมตีเธอจนสติเธอไม่เหลืออีกต่อไป...

'ฆ่ามันซะ ถ้าปล่อยมันอยู่นานไปจะเป็นปัญหาแก่เราในภายหลัง'

เสียงหนึ่งดังขึ้นอีกครั้ง ความเจ็บหายไปหมดราวกับไม่เคยมีอยู่ พลันความมืดรอบกายก็หายไปอีกครั้ง ภาพของชายสองคนในชุดโบราณปรากฏขึ้นหากแต่เป็นภาพที่มองผ่านรูเล็ก ๆ ของบานประตูเท่านั้นไม่ใช่ภาพที่เห็นชัดดั่งภาพตอน

แรกแต่อย่างไร ความรู้สึกหนาวเหน็บที่ลำคอเกิดขึ้นจนขนลุกชายสองคนนั้นทำให้เธอไม่กล้าแม้แต่จะหายใจด้วยซ้ำ

‘...’ เสียงทั้งหมดพลันหายไปอีกครั้ง

ภาพตรงหน้าของเธอเป็นภาพศพของชายวัยกลางคนในชุดคลุมพยัคฆ์สีทอง ใบหน้าที่เคยใจดีอ่อนโยนของเขานั้นแปรเปลี่ยนเป็นสีหน้าโกรธแค้น ดวงตาทั้งสองเบิกโพลงแม้ว่าร่างกายจะไม่รับรู้แล้วก็ตาม

ความเย็นจากมือของเธอที่กุมมือชายคนนั้นอยู่มันเป็นความเย็นที่ไม่ได้มาจากผิวหนังคน เมื่อก้มลงมองไปก็พบกับหยกสีขาวมีริ้วลายเมฆที่แกะเป็นรูปพยัคฆ์เหยียบเมฆาอยู่ในมือ

‘นางมันไร้ประโยชน์ทั้งยังเป็นใบ้ ส่งไปให้องค์ฮ่องเต้แห่งเฉียนฉินก็จะกลายเป็นการหมิ่นเกียรติเสียเปล่า’

‘หญิงใบ้อย่างนางเลี้ยงต่อไปก็เปลืองข้าวสุก’

‘ฆ่าทิ้งเสียตอนนี้จะได้ไม่มีปัญหาเอาภายหลัง’

สายตาดูแคลนรวมถึงความอาฆาตของเหล่าคนที่ยืนรุมล้อมเธออยู่นั้นรุนแรงเสียจนเธอไม่อาจจะควบคุมตัวเองไม่ให้สั่นได้อีกต่อไป

ความกลัวเข้าแช่แข็งประสาทสัมผัสของเธอจนไม่กล้าแม้แต่จะหนีหายไปไหน หนามของดอกเหมยกุ้ยทิ่มแทงลงมาที่มือนั้นสร้างความปวดร้าวลามไปทั่วแขนอย่างรวดเร็วก่อนที่ความเจ็บจะพลันหยุดแล่นไปด้วยบางอย่างที่เธอเองก็ไม่รู้เช่นกัน แต่มันก็ไม่นานนักเพราะความเจ็บจี๊ดจากกลางกะโหลกศีรษะประเดประดังเข้ามาอีกครั้งมันเจ็บเสียจนเธอสะดุ้งสุดตัว

“แฮ่ก ๆ ๆ”

ร่างเล็กที่ตื่นขึ้นมาหอบหายใจระรัวอยู่บนเตียง เหงื่อซึมไหลออกมาตามไรผมและผิวกาย แม้ว่าอากาศข้างนอกจะเย็นแค่ไหนก็ตาม มือน้อยทั้งสองข้างยกขึ้นปิดปากกับภาพที่ตนเองเพิ่งจะเห็นไป พลันเธอก็รับรู้ได้ถึงคราบน้ำตาที่ยังคงชื้นอยู่ที่ข้างแก้มได้ทันที หัวใจของเธอยังเต้นแรงเสียจนเสียงมันยังอึงอื้ออยู่ในหัวด้วยซ้ำ เด็กสาวก้มลงมองร่างกายตัวเองอีกครั้งเพื่อให้แน่ใจ

...ยังอยู่ร่างเดิมนี่...

ความหวังเล็ก ๆ ของเธอที่คิดว่าการหลับครั้งนี้จะเปลี่ยนไปอยู่ในอีกร่างหนึ่งนั้นหมดไปทันที มือเล็กของเด็กผู้หญิงกับร่างกายบอบบางจนน่าเวทนาของนางในชุดสีขาวบางของสตรีสมัยโบราณ เตียงที่เธอนอนอยู่ก็ยังคงเป็นเตียงฟูกผ้าแข็ง ๆ ที่ถูกล้อมด้วยผ้ามุ้งสลับกับม่านถึงสามชั้น ผ้าที่ใช้คลุมกายให้ความอบอุ่นก็ยังเป็นผ้าปักลายดอกเหมยฮวาสีอ่อนเหมือนเช่นตอนก่อนหลับไป...

...ไม่ได้กลับไปสินะ...

เด็กสาวสูดลมหายใจเข้าปอดเฮือกใหญ่ก่อนจะกลั้นเอาไว้ตามอย่างที่เธอมักจะทำเวลาต้องการเร่งออกซิเจนให้ไปเลี้ยงสมองเร็ว ๆ แล้วค่อยผ่อนลมหายใจออกอย่างแผ่วเบา

เธอทำอย่างนั้นซ้ำ ๆ อยู่ประมาณสิบครั้งได้ก่อนจะใช้ทั้งสองมือลูบหน้าตัวเองอีกทีเพื่อเรียกสติกลับมาเสียก่อน

“กงจู่ ตื่นบรรทมแล้วหรือเพคะ” เสียงนางกำนัลเจียวเหม่ย ดังขึ้นจากภายนอกม่านบังตา

"อื้ม" เธอตอบรับเพียงเท่านั้น

...ตายไม่ได้ก็ต้องอยู่ให้ได้...

เด็กสาวทิ้งขาทั้งสองลงกับพื้นข้างเตียง มือบางปัดตวัดผ้าม่านออกให้พ้นตา ร่างบางระหงเดินออกมาจากเตียงบรรทมด้วยท่าทางที่สง่างามกว่าที่พวกนางเคยเห็น ใบหน้าที่เคยแย้มยิ้มอ่อนหวานหน้ารักบัดนี้กลับเคร่งขรึมเปลี่ยนไปจากเดิม สายพระเนตรของกงจู่ที่ทอดมานั้นคล้ายกับมีความกดดันลึก ๆ แฝงอยู่ตลอดเวลา

"จะผลัดผ้าเลยหรือไม่เพคะ" นางกำนัลเจียวอิงเอ่ยอย่างเอาใจ

"ยัง ข้าจะขอขยับกายเสียหน่อย พวกเจ้าไปเตรียมน้ำเอาไว้อีกสิบห้านาทีข้าจะไปอาบ... หมายถึงสรงน้ำ" เด็กสาวสั่งด้วยน้ำเสียงเฉียบขาดต่างไปจากเดิม

"สิบห้านาที..." นางกำนัลทั้งสองเอียงคอพร้อมกันด้วยความงุนงงจนคนที่ออกคำสั่งขมวดคิ้วเล็กน้อยก่อนที่สายตาเธอจะแสดงถึงความเข้าใจบางอย่าง

"ข้าหมายถึง... ประมาณหนึ่งก้านธูป" องค์หญิงหยางเยว่ซือเอ่ยซ้ำ

"เพคะ" นางกำนัลทั้งสองรีบรับคำก่อนจะพากันเดินออกไปจากส่วนบรรทมทันที

เมื่อเห็นว่าทั้งสองลับตาไปแล้วเด็กสาวตัวน้อยก็ทรุดตัวลงนั่งกับพื้นขัดขาทั้งสองข้างไขว้เข้าหากันแขนเรียวชูขึ้นเหนือศีรษะ เด็กสาวหลับตาลงกำหนดลมหายใจเข้าออกช้า ๆ ก่อนจะเริ่มเอนตัวไปด้านหน้า โยคะเป็นการออกกำลังกายที่ให้

ผลทั้งทางร่างกายและสมองเป็นอย่างดี ทั้งช่วยเรื่องสมาธิและการหมุนเวียนเลือดอีกด้วย ในยุคสมัยที่ไม่มีเสื้อชั้นในสำหรับการออกกำลังกายแล้วโยคะคงจะเป็นการออกกำลังกายที่ดีที่สุด

...ในกรณีที่อาจจะต้องใช้ทั้งสมองทั้งกำลัง...

เธอขยับเปลี่ยนท่าไปเรื่อย ๆ ในขณะที่เรียบเรียงความคิดในสมองไปด้วย ความทรงจำของเฉินมี่จวนและหยางเยว่ซือนั้นมีหลายส่วนที่ยังซ้อนทับกันอยู่เหมือนข้อมูลที่ยังไม่ได้จัดเรียง หากเธอต้องอยู่ในร่างนี้แล้วก็เลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องเข้าใจสิ่งที่อยู่ในหัวนางทั้งหมดก่อน

การจัดเรียงข้อมูลในสมองนั้นสำคัญมาก โดยปกติมนุษย์ทุกคนมีทุกอย่างที่จำเป็นต้องใช้ในการดำรงชีพอยู่ในตัวเองโดยธรรมชาติอยู่แล้ว เพียงแต่การตอบสนองต่อสถานการณ์ได้ดีหรือไม่นั้นมันเกิดจากความแตกต่างในการจัดการกับข้อมูลในหัวของแต่ละคนเท่านั้น

...ในเมื่อเลี่ยงไม่ได้ก็ต้องจัดการกับมันให้ได้...

แขนทั้งสองข้างยันอยู่กับพื้นในขณะที่ลำตัวของนางเหยียดตรงขึ้นฟ้า ท่าการออกกำลังที่ช่วยให้เลือดไหลเวียนมาที่สมองมากขึ้น จะช่วยลดความเครียดอย่างเฉียบพลันได้ดี ‘อะไรที่แก้ไม่ได้ย่อมไม่ใช่ปัญหา’ คติปัดสวะอย่างนี้ใช้ได้ดีทีเดียวสำหรับตัวเธอที่ติดอยู่ในร่างของหยางเยว่ซือ ไม่ว่าจะทำอย่างไรก็หลุดพ้นไปไม่ได้ เพราะฉะนั้นการคิดจะกลับไปยังโลกที่ตัวเองจากมานับเป็นสิ่งที่แก้ไม่ได้ ในเมื่อมันแก้ไม่ได้มันก็ย่อมไม่ใช่ปัญหา...

ร่างบางวางเท้าทั้งสองข้างลงกับพื้นก่อนจะค่อย ๆ ก้มกาย ลงจนหัวแนบกับขาทั้งสองข้างแขนเล็กโอบไปข้างหลัง ความคิดในหัวของเธอเริ่มเข้าที่เข้าทางขึ้นกว่าเดิมมาก การหายใจเข้าออกของเธอเริ่มเป็นปกติขึ้นกว่าก่อนหน้านี้ ตอนนี้ลมหายใจเริ่มที่จะเนิบช้าและมีสมาธิกว่าเดิม การหลับตาเนิ่นนานนั้นทำเพื่อลดการรับรู้ภายนอกกระตุ้นการรับรู้ภายใน เด็กสาวยืดตัวขึ้นเต็มความสูงสุดหายใจเข้าออกอีกครั้งก่อนจะพาร่างตัวเองไปที่ห้องอาบน้ำทันที

...ต้องรีบหน่อยเพราะยังมีเรื่องที่นับเป็นปัญหาอยู่...

“จริงหรือ กงจู่น่ะหรือสังหารท่านเสนาบดี”

“ไม่จริงน่า ข่าวลือเสียมากกว่าคงจะเป็นพวกฝ่ายปิงปู้จวงอี้[1]จ้างมือสังหารมาจัดการท่านเสนาบดีเฉินแล้วให้กงจู่แอบอ้างสวมรอยมากกว่า”

“จริงอย่างท่านขุนนางว่า หญิงใบ้อย่างกงจู่เนี่ยนะจะสังหารผู้มีฝีมือระดับท่านเสนาบดีเฉินได้”

เสียงพูดคุยที่ดังลอดมาจนถึงประตูหน้านั้นทำให้คนที่ฟังอยู่ได้แต่กลอกตา แค่เด็กผู้หญิงฆ่าคนยังแตกตื่นกันขนาดนี้ เธอเริ่มไม่แปลกใจแล้วว่าทำไมวิญญาณองค์หญิงถึงมาฝากต้าซีไว้กับเธอ ดูท่าว่าถ้าฝากกับคนพวกนี้อีกไม่นานชื่อต้าซีก็คงถูกลบออกจากแผนที่ในยุคนี้แน่

1 ปิงปู้จวงอี้ (ภาษาจีน) เสนาบดีกรมกลาโหม

“กงจู่จะทรงเข้าไปจริงหรือเพคะ” นางกำนัลเจียวเหม่ยเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่แน่ใจนัก

“นั่นสิเพคะในนั้นมีแต่คนไม่ดีทั้งนั้น อย่าเข้าไปเลยเพคะ” นางกำนัลเจียวอิงเอ่ยเสริม

“...”

หยางเยว่ซือกงจู่มองไปที่นางกำนัลทั้งสองด้วยสายตาอ่อนใจ คนพวกนี้ขี้ขลาดขี้กลัวกันจนเป็นลักษณะเฉพาะประชาชนต้าซีหรือไร พวกนางสองคนย่อมรู้อยู่แล้วว่าเธอได้สังหารเสนาบดีชั่วกับคนติดตามอีกสองคนไปจริง ขนาดผู้ชายอกสามศอกเธอยังกุดหัวลบชื่อทิ้งได้ตั้งแต่ฟื้นจากความตาย กับแค่กลุ่มคนแก่ขี้คุยที่วัน ๆ ทำแต่นั่งอ่านฎีกาจะมีอะไรน่ากลัวนักหนา

“ถ้าเช่นนั้นพวกเจ้ารออยู่ตรงนี้แล้วกัน” หยางเยว่ซือกงจู่เอ่ยก่อนจะก้าวลงจากเกี้ยวอย่างรวดเร็ว

เด็กสาวตัวเล็กในชุดผ้าทอสีขาวสะอาดตาเพื่อการไว้ทุกข์ แม้จะไร้การสวมเครื่องประดับตบแต่งใด ๆ นอกไปจากปิ่นอันน้อยที่รวบผมยาวสลวยสีดำขลับของนางเอาไว้เพียงครึ่งหัวแต่ก็ไม่อาจลดความสง่างามของนางลงได้ ใบหน้าสะสวยไร้การแต่งแต้มสีสันหากแต่ยังคงสีระเรื่องดงามตามธรรมชาติ อีกทั้งดวงตาคู่คมที่ติดจะมีแววหวานอยู่น้อย ๆ จมูกเล็กรับกับริมฝีปากรูปกระจับสีแดงเข้มดั่งผลอิงเถา[2] ผมของนางเคลื่อนไหวไปตามการก้าวเดินอย่างเป็นธรรมชาติ

---

[2] ผลอิงเถา[2] (ภาษาจีน) ผลเชอร์รี่

นางกำนัลทั้งสองมองตามองค์หญิงของตนไปด้วยสายตาที่ยังแฝงความประหลาดใจอยู่ไม่น้อย พระวรกายนั้นคือองค์หญิงของพวกนางแน่นอนแต่บุคลิกและการเดินอย่างนั้นดูอย่างไรก็ไม่ใช่องค์หญิงของพวกนาง

ปกติแล้วองค์หญิงหยางเยว่ซือมักจะเดินค้อมตัวอยู่เสมอ อีกทั้งยังไม่กล้าสู้หน้าผู้คน วิธีเอาตัวรอดของพระองค์ทุกครั้งคือการแกล้งเป็นใบ้ แล้วทำไมจู่ ๆ องค์หญิงกลับกลายเป็นสตรีที่ดูสง่างามเกินวัยอย่างนี้กัน ดูราวกับว่าสตรีที่กำลังเดินไปนั้นไม่ใช่องค์หญิงของพวกนางอย่างไรอย่างนั้น

...เกิดอะไรขึ้นกับกงจู่...

“แต่ว่า...” สุดท้ายแล้วนางกำนัลเบื้องขวาเจียวเหม่ยก็อดไม่ได้ที่จะเอ่ยค้านด้วยความเป็นห่วง

กงจู่ของพวกนางชะงักเท้าทั้งที่เหลือเพียงครึ่งก้าวก่อนจะถึงประตู หยางเยว่ซือกงจู่หมุนตัวหันหลังกลับมามองพวกนางด้วยสายตาที่ทำให้พวกนางไม่กล้าแม้แต่จะเอ่ยอะไรออกไปอีก...

“ไม่มีอะไรต้องกังวล พวกเจ้าก็รู้ว่าเลือดที่ชุดเมื่อวานไม่ใช่เลือดของข้า”

พูดจบนางพญาเจ้าแห่งอสังหาริมทรัพย์แห่งศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดในร่างเด็กสาวอายุเพียงสิบสี่ชันษาที่มีศักดิ์เป็นถึงสายเลือดผู้ครองแผ่นดินก็ก้าวผ่านเข้าไปข้างในท้องพระโรงทันที เสียงประกาศการเสด็จมาถึงขององค์หญิงหยางเยว่ซือทำให้คนที่นั่งเตรียมประชุมกันอยู่เกิดอาการเกร็งกันขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

เฉินมี่จวนกวาดสายตามองไปรอบห้องโถงโบราณด้วยท่าทีดุจนางพญาไม่ต่างจากตอนที่เธอเข้าประชุมบอร์ดผู้บริหารและผู้ถือหุ้นของบริษัทนัก แม้ว่าเฉินมี่จวนจะถูกขังอยู่ในร่างของเด็กอายุสิบสี่ที่ตกอยู่ในช่วงไว้ทุกข์ให้บิดาแต่ก็ไม่มีสิ่งใดในโลกที่สามารถกดรัศมีความเป็นควีนของมิสเฉินได้

ทุกย่างก้าวของเด็กหญิงตัวน้อยนั้นสร้างความกดดันให้กับทุกคนที่นางก้าวผ่าน เด็กหญิงเดินตรงไปที่เก้าอี้สลักลายพยัคฆ์เหยียบเมฆาแห่งต้าซีด้วยท่าทางมั่นใจ เก้าอี้ไม้สลักประดับทองที่เปี่ยมไปด้วยอำนาจและความขลังนั้นไม่ได้น่ากลัวสำหรับคนอย่างเธอ อำนาจบัลลังก์นั้นก็แค่ภาพลวงตาเท่านั้น เก้าอี้ก็คือเก้าอี้มันไม่ใช่อะไรที่มากไปกว่านั้น คนนั่งเก้าอี้ต่างหากที่เป็นอำนาจที่แท้จริง

เธอไม่รู้หรอกว่าพวกราชสกุลหยางปกครองต้าซีกันมาอย่างไรเพราะองค์หญิงหยางเยว่ซือเองก็ไม่ได้มีความทรงจำหรือรับรู้เรื่องในส่วนการปกครองนั้นเสียด้วย

แต่เธอไม่สนหรอกว่าอดีตจะเป็นอย่างไรเพราะลองปกครองได้แย่จนถึงขนาดมีคนคิดก่อกบฏไม่เว้นวันแล้วก็ไม่น่าใช่ตัวอย่างที่ดีนัก มาลองเจอกับเธอหน่อยดีกว่าอยากจะรู้เหมือนกันว่าประสบการณ์ในวงการอสังหาริมทรัพย์บวกกับการเติบโตในครอบครัวมาเฟียของเธอจะทำอะไรกับบัลลังก์ต้าซีได้บ้าง

“ถวายพระพรหยางเยว่ซือกงจู่” เหล่าบุรุษที่นั่งกันหน้าสลอนเอ่ยขึ้นพร้อมกันราวกับเดินผ่านเซนเซอร์แล้วเปิด

เสียงที่อัด ถวายพระพรไว้ในขณะที่เธอก้าวไปเกือบถึงหน้าบัลลังก์แล้ว

แต่ก็อย่างว่าการจะขึ้นสู่บัลลังก์ย่อมไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะทันทีที่เธอก้าวมาถึง ตาเฒ่าคนหนึ่งที่ใกล้บัลลังก์ที่สุดก็ออกมาขวางเอาไว้ทันที จะว่าไปเขาก็ไม่ได้แก่จนถึงขั้นจะเรียกว่าเฒ่าได้ถ้าประเมินจากสายตาก็ยังไม่น่าจะเข้าเลขห้าดี เขาอยู่ในชุดสีดำที่ดูแล้วก็น่าจะเป็นคนมีตำแหน่งไม่น้อย เพราะได้นั่งอยู่ใกล้เจ้าเมืองเลยทีเดียว

“ไม่ทราบว่ากงจู่จะเสด็จเลยไม่ได้จัดเตรียมที่ไว้ให้” ขุนนางคนนั้นเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่มั่นใจนัก

“ไม่เป็นไรไม่รบกวน ข้านั่งบัลลังก์ได้” เสียงกังวานของเด็กสาวสร้างความตื่นตกใจให้กับคนทั้งท้องพระโรง

เสียงฮือฮาเกิดขึ้นทั่วท้องพระโรงทันทีหลังจากสิ้นคำพูดนั้น ไม่ว่าจะด้วยเรื่องที่องค์หญิงคนนี้พูดได้จริงไม่ได้เป็นใบ้ดั่งคำเล่าลือ หรือว่าเรื่องที่เธอกำลังจะนั่งบัลลังก์ก็ตาม

ที่จริงต้องนับรวมเรื่องที่เธอเป็นสตรีแต่กลับก้าวเข้ามาที่ประชุมการบ้านการเมืองของบุรุษด้วย ทุกเรื่องนั้นหากเป็นเรื่องที่เกิดกับเฉินมี่จวนแล้วเธอคงจะระคายหูไม่ใช่น้อยและคนพวกนี้ต้องโดนยับแน่ แต่เพราะตอนนี้เธออยู่ในร่างองค์หญิงที่ไม่ได้มีบทบาท อะไรมาตั้งนานก่อนเธอจะตายแล้วมาสิงร่าง เธอก็ต้องทำใจว่ามันก็จะเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นบ้าง

...ก็ทำใจได้แต่ไม่ใช่วางใจ...

“แต่บัลลังก์ไม่ใช่...” ชายที่เดินมาขวางทางเธอออกอาการอึกอัก

“ไม่ใช่อะไรหรือ?” น้ำเสียงที่ถามนั้นเยียบเย็นไม่ต่างจากใบหน้าที่นิ่งสนิท

“ไม่ใช่...”

ความกดดันจากสายตาของเด็กหญิงทำเอาขุนนางที่กรำการเมืองการปกครองมาทั้งชีวิตไม่กล้าจะเอ่ยอะไรต่อ เขาได้แต่อึกอักไม่พูดออกไปเสียที แค่องค์หญิงหยางเยว่ซือไม่ได้เป็นใบ้ก็นับว่าน่าตกใจแล้วนี่นางยังใช้ทั้งคำพูดและสายตาอย่างนั้นมองมาอีก สายตาที่ทั้งทิ่มแทงทั้งกดดันจนเขารับรู้ได้ว่าหากพูดอะไรผิดแม้แต่คำเดียวเขาได้มีสภาพไม่ต่างจากสามศพเมื่อวานแน่นอน

“ข้ารอคำตอบอยู่” เด็กหญิงเอ่ยด้วยน้ำเสียงเป็นต่อ

“ไม่ใช่ที่ที่สตรีอย่างกงจู่จะเสด็จประทับ” เสียงหนึ่งดังขึ้นจากด้านหลังทำให้เด็กสาวหมุนตัวกลับไปทันที

ชายหนุ่มที่ยังอยู่ในรุ่นราวคราวเดียวกับองค์หญิงให้บวกลบไม่เกินสามปียืนอยู่ไม่ห่างจากทางเข้านัก เขากำลังสาวเท้าเข้ามาในท้องพระโรงท่าทางองอาจน่าเกรงขามของเขาดูแล้วต่างจากพวกตาเฒ่าหัวเกลี้ยงเลี่ยนมันที่นั่งอยู่เป็นอย่างมาก เขามองมาที่เธอด้วยสายตาตำหนิชัดเจนในขณะที่ย่างสามขุมมาที่เธอ

ขุนนางกรมกลาโหมพ่วงด้วยตำแหน่งเจียงจวิน[3]รักษาความสงบชายแดน ‘ซูหลวนคุน’ ชายหนุ่มผู้นับเป็นยอดฝีมือของกองทัพ ในความทรงจำขององค์หญิงหยางเยว่ซือ ชายคนนี้เป็นหนึ่งในคนที่พระบิดาขององค์หญิง ซึ่งก็หมายถึงเหนือหัว

---

3 เจียงจวิน (ภาษาจีน) แม่ทัพ

องค์ก่อนที่ตายตาไม่หลับไว้พระทัยเป็นอย่างมาก และหมายมั่นปั้นมือให้ดูแลเธอเมื่อยามที่พระบิดาเธอสิ้นไปแล้ว

...แต่ก็บอกแล้วว่านั่นเป็นเรื่องของคนยุคก่อน...

"ซูเจียงจวิน" เด็กสาวย่อกายลงเหมือนที่เคยทำทุกครั้งที่เจอเพื่อความแนบเนียน ก่อนจะเงยหน้าขึ้นสบตากับชายหนุ่มอย่างตรงไปตรงมา

"ท้องพระโรงแห่งนี้ห้ามสตรีเข้าด้วยหรือไม่?"

สุรเสียงขององค์หญิงที่ดังออกมานั้นแปลกไปจากเดิมอย่างชัดเจน แม้ว่าเขาจะรู้อยู่ก่อนแล้วว่านางพูดได้ แต่ทั้งน้ำเสียงและสายพระเนตรที่ทอดกลับมานั้นกลับต่างไปอย่างสิ้นเชิง นางไม่ใช่เด็กขี้กลัวที่คอยหลบหลังเสด็จพ่อหรือเด็กน้อยที่เมื่อเจอหน้าเขาก็วิ่งหนีหายไปไกลอีกแล้ว

"ไม่ห้ามแต่ก็ไม่ควร"

แม่ทัพซูเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงที่บ่งบอกถึงความหงุดหงิด เขาขมวดคิ้วมองเธออย่างตำหนิ ดูไปแล้วก็ไม่น่าจะนับเป็นศัตรูได้ แต่คนที่ขวางเธอก็ไม่นับเป็นมิตรเช่นกัน...

"แล้วที่บัลลังก์นี้ใครกันที่นั่งได้" คราวนี้เด็กสาวหันกลับไปมองขุนนางที่เข้ามาขวางเธอไว้แต่แรก

"เอ่อ..." ขุนนางคนนั้นเอาแต่อ้ำอึ้งด้วยยังตกใจกับเรื่องที่เกิดอยู่

"องค์กษัตริย์พ่ะย่ะค่ะ" คราวนี้เป็นเสียงตอบมาจากอีกฝั่งหนึ่ง

ชายหนุ่มหน้าตาสะอาดสะอ้านผิวขาวหมดจดใบหน้าประกอบด้วยรอยยิ้มคล้ายไม่ยิ้มตอบขึ้นมาด้วยน้ำเสียง

นอบน้อมหากแต่สายตากลับไม่นอบน้อมตามน้ำเสียง อีกหนึ่งในคนที่องค์เหนือหัวองค์ก่อนไว้ใจไม่น้อยไปกว่าซูหลวนคุน ‘เถียนเจิ้งซื่อ’ ขุนนางขั้นสองกรมขุนนางผู้ที่คอยให้คำปรึกษาและความช่วยเหลือพระบิดาขององค์หญิงอยู่บ่อยครั้ง น่าเสียดายที่ในความทรงจำขององค์หญิงมีเพียงเท่านี้ จึงทำให้เธอไม่อาจจะอนุมานอุปนิสัยอื่นได้อีก

เด็กสาวพยักหน้ารับกับคำตอบของขุนนางฝ่ายซ้ายก่อนจะกระตุกริมฝีปากยิ้มคล้ายไม่ยิ้มออกมา เธอสั่นศีรษะไปมาเชิงไม่ใส่ใจนัก ก่อนจะหันไปหาขุนนางอีกคนที่นั่งคู้ตัวอยู่ไม่ไกลนัก ดูท่าจะเป็นคนที่มีหน้าที่จดบันทึกเรื่องราวต่าง ๆ ในวังหลวงเขาดูเป็นคนขี้ขลาดเหมาะอย่างยิ่งกับเรื่องที่เธอจะทำต่อไปนี้

“ท่านบัณฑิตรบกวนบอกนิยามคำว่าองค์กษัตริย์ที” คำสั่งที่ไม่เคยได้ยินและไม่เคยคิดว่าจะได้ยินดังขึ้น

“เอ่อ...” บัณฑิตคนนั้นเกิดอาการตะกุกตะกักขึ้นทันที

เสียงฮือฮาดังขึ้นทั่วท้องพระโรงจนชายผู้โชคร้ายไม่กล้าแม้แต่จะตอบออกไปด้วยซ้ำ เหล่าบรรดาผู้หลักผู้ใหญ่ในต้าซีต่างก็กำลังจับตาดูเขาอยู่หากว่าเขาตอบอะไรไปแล้วผิดพลาดขึ้นมาเล่า...

แต่เมื่อหันกลับไปเห็นองค์หญิงที่ยืนอยู่ไม่ห่างแล้วยิ่งทำให้คำพูดของเขาพลันจะหลุดปากออกมาทุกที เพราะในตอนนี้แม้ว่าพระองค์จะยังยืนอยู่ที่เดิมแต่เด็กหญิงผู้นั้นกลับสร้างความกดดันแผ่มาจนถึงที่ที่เขานั่งอยู่อย่างชัดเจน

“ตอบไม่ได้งั้นหรือ”

น้ำเสียงทอดถามนั้นแสนอ่อนหวาน หากแต่ความเยียบเย็นที่ทอดมานั้นกลับไม่เป็นไปในทางเดียวกันสักนิด

“ต้าซี รับบัณฑิตไร้ความรู้เข้าทำงานด้วยหรือ”

เด็กหญิงเอ่ยเพียงแค่ประโยคเดียวก็สร้างความตึงเครียดในท้องพระโรงได้ทันที องค์หญิงที่ไม่เคยมีแม้แต่ปากเสียงกำลังเอ่ยตำหนิบัณฑิตในท้องพระโรงอันถือเป็นกิจของชาย

แม่ทัพซูหลวนคุนมองเด็กหญิงที่เขาเอ็นดูราวกับเป็นน้องสาวคนหนึ่งมาตลอดชีวิตด้วยสายตาประหลาดใจ ในขณะที่ขุนนางฝ่ายซ้ายมองไปที่เด็กหญิงที่เขาไม่เคยเห็นแม้แต่หน้าด้วยสายตาสนใจเป็นอย่างยิ่ง

เขาไม่ยักรู้มาก่อนว่าองค์หญิงที่ลือกันว่าเป็นสตรีใบ้จะมีคำพูดเช่นนี้ออกมากลางท้องพระโรงรวมทั้งท่าทางและสายตาเช่นนั้นด้วย ดูไปแล้วพระองค์จะห่างจากคำว่าเป็นใบ้มากทีเดียวเชียว

...ค่อยน่าสนใจขึ้นมาหน่อย...

หมากนอกสายตาของกระดานการเมืองของต้าซีที่ไม่มีใครคิดว่าจะเดินได้บัดนี้กระโดดลงกระดานมาแล้ว จากองค์หญิงบ้าใบ้ที่เป็นได้ดีสุดแค่เครื่องบรรณาการ บัดนี้นอกจากจะสร้างความสะเทือนขวัญจากข่าวการสังหารเสนาบดีชั่วจากต่างเมืองแล้ว พระองค์ยังก้าวลงมาที่ท้องพระโรงเพื่อประกาศขึ้นคืนบัลลังก์อีก

...ลองเล่นตามเกมนางหน่อยจะเป็นอะไรไป...

“ผู้ครองบัลลังก์คือ... ผู้ที่สืบเชื้อสายจากราชสกุลหยาง เป็นผู้ที่มีความเหมาะสมและต้องได้รับตราหยกจากองค์ฮ่องเต้องค์ก่อน พ่ะย่ะค่ะ” ขุนนางเถียนเจิ้งซื่อตอบด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลเช่นเดิม

เฉินมี่จวนหันไปมองขุนนางฝ่ายซ้ายอีกครั้งก่อนจะพยักหน้ารับเบา ๆ เด็กหญิงก็หันหลังกลับก่อนจะเดินไปที่บัลลังก์ทันทีท่ามกลางเสียงห้ามของทุกคนในที่นั้น แต่นางก็ยังคนเดินต่อไป ร่างของแม่ทัพซูหลวนคุนพุ่งเข้ามาขวางเด็กหญิงเอาไว้ทันที สายตาของเขานั้นคล้ายจะมีแววตำหนิมากกว่าต่อต้าน

“องค์หญิงเสด็จกลับตำหนักก่อนเถอะพ่ะย่ะค่ะ” แม่ทัพซูเอ่ยทูลเสียงต่ำ

มิสเฉินผู้ไม่ถูกจริตกับการรับฟังความเห็นของคนที่เธอไม่ชอบหน้านั้นหาได้สนใจคำเตือนของเขาไม่ สำหรับเธอแล้วหากต้อง การอะไรก็ต้องได้ และไม่ว่าจะทำไปเพราะหวังดีหรือประสงค์ร้ายก็ตามเธอไม่สน **ขวางก็คือขวาง** เด็กหญิงเอี้ยวตัวเบี่ยงไปทางซ้ายพอให้แม่ทัพใหญ่พุ่งไปขวางอีกด้านก่อนจะพุ่งตัวออกทางฝั่งขวาของตัวเองซึ่งเป็นฝั่งซ้ายของชายหนุ่มที่เขาไม่ถนัด ภายในอึดใจเดียวร่างบางก็ขึ้นไปประทับบนเก้าอี้พยัคฆ์ท่ามกลางสายตาตกใจของทุกคนในที่นั้น

เด็กสาวกวาดสายตามองรอบห้องโถงนางเอื้อมมือเข้าไปคว้าบางอย่างออกมาจากแขนเสื้อของตัวเองก่อนจะชูมันขึ้นให้ทุกคนได้เห็นทั่วกัน สายตาของเด็กสาวยังคงไม่เปลี่ยนไปไม่ต่างจากใบหน้าที่นิ่งสนิทของนางก่อนหน้านี้นัก

“ข้าองค์หญิงหยางเยว่ซือผู้สืบสายเลือดจากฮ่องเต้องค์ก่อนหยางจิ่นเฉ่า และนี่คือป้ายหยกขององค์ฮ่องเต้ที่มอบให้ข้า... หวังว่าพวกท่านจะหมดข้อสงสัย”

ตอนที่ ๕

แหวกประเพณี

“ข้าองค์หญิงหยางเยว่ซือผู้สืบสายเลือดจากฮ่องเต้องค์ก่อนหยางจิ่นเฉ่า และนี่คือป้ายหยกขององค์ฮ่องเต้ที่มอบให้ข้า... หวังว่าพวกท่านจะหมดข้อสงสัย”

ป้ายหยกอาญาสิทธิ์ที่กงจู่ทรงถืออยู่นั้นทำให้เกิดเสียงฮือฮาไม่น้อยไปกว่าการที่มีสตรีผู้ต่ำต้อยนั่งลงบนบัลลังก์ที่ศักดิ์สิทธิ์เลยแม้แต่น้อย อย่างที่คาดไว้ไม่ผิดคนพวกนี้มองบัลลังก์และป้ายหยกนี้ราวกับเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์แตะต้องไม่ได้อย่างไรอย่างนั้น มิสเฉินหรี่ตาลงเล็กน้อยเธอไม่อาจเก็บสายตาดูถูกดูแคลนของตนเองได้เลย

...ถ้ายังนับถือบูชาหินกรวดกับเก้าอี้ไม้กันอยู่ก็ไม่แปลกที่ต้าซีจะไม่เหลือถึงสมัยเธอ...

เด็กหญิงกระตุกริมฝีปากขึ้นเพียงชั่ววูบก่อนจะวางป้ายหยกลงบนโต๊ะหน้าบัลลังก์ เธอกวาดตาไปรอบท้องพระโรงสีหน้าของขุนนางและเสนาบดีแต่ละคนนั้นแสดงอารมณ์ที่

หลากหลายต่างกันไป ทั้งความตกใจ ความไม่พอใจ ความหวาดหวั่น ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นสีหน้าที่ไม่พึงประสงค์ทั้งนั้น เพราะมันคือสัญลักษณ์แห่งการต่อต้านอย่างชัดเจน

...ไม่ยอมรับสตรีเพศ...

เธอรับรู้ได้ทันทีถึงสัญญาณการไม่ยอมรับเหล่านั้น คนพวกนี้ไม่พิจารณากันที่ความสามารถหรือภาวะความเป็นผู้นำ อันที่จริงคนพวกนี้ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเรื่องพวกนั้นคืออะไร แค่เธอเป็นสตรีคนพวกนี้ก็พร้อมจะต่อต้านแล้ว ไม่ใช่ว่าเธอเจอที่นี่ยุคนี้เป็นครั้งแรกหรอก ในวงการธุรกิจที่ผ่านมาเธอก็เจอมามากแล้ว

‘เป็นผู้หญิงทำไมไม่ไปมีครอบครัวซะ’

‘ทำตัวอย่างนี้ไม่มีใครอยากแต่งงานด้วยหรอก’

ก็แค่คำพูดของพวกขี้แพ้ที่ทำผลกำไรต่อปีได้ต่ำกว่าเธอก็เท่านั้น แล้วคนอย่างมิสเฉินก็ไม่จำเป็นต้องใส่ใจกับคำพูดพวกนั้นด้วย แค่พวกขี้แพ้ที่หาทางชนะเธอเรื่องการงานไม่ได้ก็เลยหาทางกัดกระแซะกระแนะกระแหนคนอื่นด้วยเรื่องที่ไม่ได้เกี่ยวกับธุรกิจแทน

ที่จริงเธอก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าการมีรังไข่มันกระทบกับภาวะความเป็นผู้นำตรงไหน แน่นอนว่าเรื่องบัลลังก์สำหรับเธอก็ไม่เกี่ยวกับเพศสภาพเช่นกัน

“นางเป็นสตรี”

“กล้าดีอย่างไร เราไม่เคยมีสตรีขึ้นปกครองมาก่อน”

“หาได้สมสตรีไม่ นางขึ้นไปนั่งบัลลังก์อย่างนั้นหรือ”

“เป็นสตรีที่กำเริบเสิบสานยิ่งนัก”

“นางนั่งบัลลังก์ เทพเซียนเป็นพยานเถอะ บัลลังก์แห่งต้าซีแปดเปื้อนแล้ว”

เสียงวิจารณ์แต่ละประโยคที่ดังออกมานั้นไม่ได้ทำให้เธอรู้สึกแย่เลยแม้แต่น้อย กลับกันเธอรู้สึกอนาถใจแทนเมืองต้าซีอย่างสุดใจ เพราะคนพวกนี้แม้จะออกความเห็นกันอย่างสะพัดราวกับควันไฟแต่กลับไม่มีใครกล้าลุกขึ้นพูดกับเธอต่อหน้าเลยสักคน ให้ตายเถอะเธอแค่เด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ เองนะ ถึงจะฆ่าคนมาแล้วก็เถอะ...

คนพวกนี้ขี้ขลาดเสียขนาดนี้หากพวกเขาจะ walk out ออกจากท้องพระโรงกันหมดเธอยังไม่คิดเสียดายด้วยซ้ำ จะเสียดาย ก็แค่คนพวกนี้คงไม่กล้าพอจะ walk out นี่แหละ เด็กสาวรินน้ำชาลงกับถ้วยชาใบน้อยที่ตั้งอยู่ก่อนจะยกขึ้นจิบท่ามกลางสายตาและคำวิจารณ์ที่ยังดังอยู่ด้วยท่าทีเหนื่อยหน่ายเต็มที

“กงจู่เสด็จกลับตำหนักเถิดพ่ะย่ะค่ะ ตรงนี้ข้าจะจัดการให้เอง” แม่ทัพซูหลวนคุนหันมากล่าวกับเธอ

เขาแทบจะเป็นคนแรก ๆ ที่กล้าเข้ามาพูดกับเธอในท้องพระโรงวันนี้ ที่สำคัญการที่เขาไม่ดูตกใจที่เธอพูดได้นั้นก็แสดงว่าเขาน่าจะคุ้นเคยกับองค์หญิงหยางเยว่ซือพอสมควร แถมยังเป็นคนที่คอยพยายามที่จะป้องกันเธอจากพวกน่ารำคาญอยู่ตลอดอีกต่างหาก แต่น่าเสียดายที่เธอไม่ได้ต้องการการป้องกันตอนนี้

เด็กสาวสั่นศีรษะเพียงแผ่วเบาก่อนจะวางถ้วยชาลง ท่าทางของนางไม่ว่าจะดูอย่างไรก็ไม่ใช่หยางเยว่ซือกงจู่ที่แม่ทัพซูเคยรู้จักเลยแม้แต่น้อย

เขาเห็นกงจู่มาตั้งแต่ยังเป็นเด็กตัวน้อยพูดจาไม่เป็นคำจนกระทั่งเมื่อปีก่อนที่เขาต้องออกไปร่วมรบกับเฉียนฉินทางตอนเหนือ ภาพสุดท้ายที่เขาจำได้นางยังคงเป็นเด็กสาวผู้ใสซื่อขี้กลัว นางไม่กล้าแม้แต่จะพูดจากับใครที่ไม่เคยเจอมาก่อนด้วยซ้ำ หากมีเรื่องที่ทำให้ตกใจนางจะกลัวจนไม่กล้าขยับตัวเลย

เพราะอย่างนี้พอได้ข่าวลือว่านางสังหารเสนาบดีเฉินเขาถึงได้รีบควบม้ากลับมาจากชายแดนทันที เขาไม่อาจเชื่อได้ว่าหยางเยว่ซือกงจู่คนนั้นจะทำเรื่องอย่างนั้นได้ แต่หากเป็นหยางเยว่ซือกงจู่คนนี้...

คนที่นั่งอยู่ตรงหน้าเขาในเวลานี้แล้วล่ะก็ ไม่แน่ว่านางอาจจะไม่กะพริบตาด้วยซ้ำตอนที่สังหารคนพวกนั้น เขาเป็นนักรบเขาย่อมรับรู้ได้ถึงไอความอันตรายที่แผ่ออกมาจากตัวนาง

...หยางเยว่ซือกงจู่ เป็นอะไรไป...

“ไม่ต้องกังวลไปท่านแม่ทัพซู ท่านคงจะเพิ่งมาถึงวังหลวง เชิญนั่งก่อนเถอะ”

คำพูดของพระองค์ยิ่งทำให้เขาแปลกใจเข้าไปใหญ่ กงจู่ไม่ได้รับสั่งเรียกเขาเหมือนเช่นเคย ‘ท่านแม่ทัพซู’ อย่างนั้นหรือ?

เด็กสาวกวาดสายตาไปทั่วท้องพระโรงอีกครั้ง สมองของเธอเริ่มประเมินท่าทีของแต่ละคนอย่างรวดเร็ว การคาดคะเนจำนวนศัตรูเกิดขึ้นพร้อมกับการมองหาคนที่จะพอเป็นแนวร่วมก่อการในครั้งนี้

เรื่องแค่นี้ไม่นับว่ายากนักสำหรับคนที่ผ่านการประชุมผู้ถือหุ้นมาไม่ต่ำกว่าครึ่งร้อยครั้งอย่างเธอ ท่าทีของคนมันดูง่ายเพียงแค่การมองตาเท่านั้น เสียงวิพากษ์วิจารณ์ยังคงมีอย่างต่อเนื่องจนน่ารำคาญ...

“ถ้าไม่กล้าเอ่ยวิจารณ์ต่อหน้าข้า ก็เริ่มเรื่องที่ต้องทำวันนี้เถิดท่านทั้งหลาย เบี้ยหวัดต้าซีไม่ได้จ่ายให้ท่านมานั่งนินทาเชื้อพระวงศ์กันในท้องพระโรง”

เมื่อกล่าวจบเธอก็หยิบฎีกาฉบับแรกที่วางอยู่ขึ้นมาทันที เพียงเท่านี้ก็เพิ่มความไม่พอใจที่มีอยู่แล้วให้มากขึ้นไปอีก เด็กสาว กวาดตามองไปตามตัวอักษรอย่างรวดเร็ว ตัวอักษรโบราณไม่ใช่ปัญหาสำหรับเธออย่างน้อยก็ตอนนี้

เธอไม่โง่ขนาดที่คิดว่าเธอจะได้ว่าฎีกาวันนี้หรอก เธอรู้ดีว่าคนพวกนี้อาจจะต้องใช้เวลาอีกหลายอาทิตย์ในการยอมรับว่าตัวเองต้องเดินตามตูดผู้หญิงนับจากนี้ ...อย่างน้อยก็น่าจะใช้เวลามากกว่าตอนที่ตัดสินใจเดินตามก้นกบฏหน้าโง่จากเฉียนฉินแน่ เพราะพวกเขาต้องชั่งใจมากอยู่กับเรื่องรังไข่และมดลูกของเธอ

เธอรู้ดีว่าคนพวกนี้ไม่กล้าที่จะเข้ามาวิจารณ์เธอตรง ๆ การเพิ่มความโกรธก็เท่ากับเร่งปฏิกิริยาต่อต้านให้เร็วขึ้น ยิ่งอีกฝ่ายเปิดเกมโต้แย้งเธอเร็วเท่าไหร่เธอก็ยิ่งได้โอกาสปิดบัญชีเร็ว

เท่านั้น ไม่อย่างนั้นหากปล่อยให้มัวแต่นั่งซุบซิบนินทาไปวัน ๆ เธอคงไม่ได้ขึ้นบัลลังก์ให้มันจบเรื่องจบราวไปเสียที

"กราบทูลกงจู่" เสียงของขุนนางฝ่ายซ้ายดังขึ้นท่ามกลางเสียงวิพากษ์วิจารณ์ของผู้คนเกี่ยวกับคำพูดของเธอ

...ต้องอย่างนี้สิ...

เธอคาดไว้ไม่ผิดว่าชายคนนี้จะต้องเอ่ยอะไรออกมาแน่ เขามีกลิ่นอายของพวกลิเบอร์รัลพอตัว เห็นได้จากระยะห้าเมตรตรงนี้เลย ถ้าให้เดาเขาอาจจะเป็นพวกไม่ชอบใจการปกครองแบบเก่านักแต่ก็เป็นพวกอยู่เป็น เห็นได้จากการที่ขึ้นมาอยู่ถึงตำแหน่งขุนนางแถวหน้าได้ก็นับว่าต้องมีวาทะและทักษะการเอาตัวรอดที่ไม่ธรรมดาทีเดียว เธอก็อยากรู้เหมือนกับว่าปลาไหลน้ำขุ่นอย่างเขาจะพูดอะไรออกมาเพื่อจัดการให้ 'ผู้หญิง' ลุกออกจากเก้าอี้ดนตรีอันทรงเกียรติตัวนี้

ก็นับว่าเห็นผลเร็วเหมือนกันเมื่อขุนนางเถียนเจิ้งซื่อเอ่ยขึ้นทุกคนในท้องพระโรงก็เงียบลงทันที นั่นเป็นเครื่องบอกและยืนยันถึงอิทธิพลของเขาในท้องพระโรงแห่งนี้ได้ไม่น้อยทีเดียว และทันทีเช่นกันเสนาบดีหานที่ยืนอยู่ไม่ห่างบัลลังก์ก็เลื่อนกายมาบังเธอราวกับระวังภัยให้กับราชนิกุลตัวน้อยที่ดูไร้พิษภัย

"เชิญเถียนลี่ปู้[4]ว่ามา" มิสเฉินในร่างหยางเยว่ซือกงจู่เงยหน้าขึ้นทันที

เพียงแค่ประโยคอนุญาตของนางก็สร้างความกดดันให้กับชายที่ลุกขึ้นมาแล้ว สายตาราวกับประเมินค่าของเด็ก

---

[4] ลี่ปู้[4] (ภาษาจีน) เสนาบดีกรมขุนนาง

หญิงตัวน้อยที่ยังไม่เข้าวัยปักปิ่นอย่างนางมองสำรวจเขาจากหัวจรดเท้า อีกทั้งสีหน้าท้าทายที่เด็กน้อยผู้นี้แสดงออกนั้น มันไม่ได้แสดงถึงความตื่นกลัวต่อการแข็งข้อต่อตราหยกของเขาเลยสักนิด ที่จริงหากให้เขาพูดอย่างไม่ลำเอียงแล้วเหมือนนางไม่สนตราหยกที่นางใช้อ้างอำนาจ ด้วยซ้ำ

“ตามประวัติศาสตร์อันยาวนานของต้าซีไม่เคยมีสตรีขึ้นปกครองมาก่อน แม้ว่ากงจู่จะมีตราหยกจากองค์ฮ่องเต้ แต่ผู้ที่จะขึ้นปกครองต้าซีก็ยังสมควรเป็นบุรุษ...” เพียงเอ่ยเท่านั้นเขาก็ได้รับเสียงตอบรับจากคนในท้องพระโรงอย่างล้นหลาม

...แล้วไง?...

เพราะประวัติศาสตร์ไม่เคยมีมา วันนี้จึงไม่ควรมีอย่างนั้นหรือไร? เธอไม่เข้าใจเลยว่าตรรกะป่วยอย่างนี้ทำไมถึงได้เสียงสนับสนุนกัน หากว่าต้าซีที่ปกครองด้วยบุรุษแล้วสามารถครองความยิ่งใหญ่มาได้กว่าร้อยปีอะไรอย่างนี้ก็น่าฟังอยู่ แต่แผ่นดินต้าซีก็เล็กนิดเดียวบ้านพักตากอากาศบางที่ของเธอยังกว้างกว่าทั้งต้าซีเลย...

“หากองค์หญิงหมายที่จะดำรงไว้ซึ่งราชสกุลหยางต่อไปกระหม่อมเองก็ไม่อาจขัดข้อง อีกทั้งกระหม่อมยังมีวิธีที่ดีกว่าในการดำรงสายพระโลหิตตระกูลหยางขอทูลเสนอ”

พอได้ฟังประโยคของเขา ก็ต้องนับว่าชายคนนี้นับเป็นคนฉลาดไม่น้อย เขาไม่เริ่มต้นจากการบีบบังคับให้เธอลงจากบัลลังก์ในทันที ทั้งยังมองจุดประสงค์ของผู้ที่เป็นสายเลือด

สุดท้ายของราชวงศ์ออกในเวลาอันสั้น มิสเฉินพยักหน้ารับด้วยความสนใจ

...interesting...

"เชิญเถียนลี่ปู้เสนอ" กงจู่ที่ประทับนั่งอยู่บนบัลลังก์รับสั่งอนุญาต

ท่าทางการวางตัวที่ดูเป็นผู้ใหญ่เกินตัวของพระองค์นั้นสร้างความแปลกใจให้กับหลายคนในที่นั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่เห็นกันมาตั้งแต่เด็กอย่างแม่ทัพซูหลวนคุน เขายอมรับว่าเขาแปลกใจกับท่าทีของกงจู่ในวันนี้มากทีเดียว

...อย่างกับไม่ใช่หยางเยว่ซือกงจู่...

"หากจะคงสายเลือดราชสกุลหยางไว้นั้น กงจู่ก็ควรจะเข้าพิธีอภิเษกกับบุรุษที่คู่ควร แล้วให้บุรุษผู้นั้นขึ้นครองบัลลังก์ระหว่างรอสายพระโลหิตของราชวงศ์หยางคนต่อไปกำเนิด" ขุนนางเถียนเจิ้งซื่อเสนอ

...wow~ quite aggressive...

พูดจาไม่อ่อนโยนเลยนะ... ข้อเสนอนั้นฟังเผิน ๆ ก็เหมือนหาทางลงให้กับองค์หญิงที่ตกกระไดพลอยโจนมาเป็นเหนือหัวอยู่หรอก แต่เธอกล้าสาบานได้เลยว่าเขาไม่ได้ยื่นบันไดลงให้เธอสักนิด ชายคนนี้กำลังท้าทายเธอด้วยปัญหาต่างหาก ดูจากสายตาก็รู้ว่าเขากำลังหาเรื่องเธอมากกว่าแก้ไขปัญหาความไม่เข้าใจกันที่กำลังเกิดขึ้นในท้องพระโรง

ทั้งที่เขาเองไม่ได้คิดต่อต้านการที่สตรีนั่งบัลลังก์เสียหน่อย แต่ก็ยังจงใจหาเรื่องเธอด้วยประโยคท้าทายนี้อยู่ดี ให้ตายสิถ้าเธอมองไม่ทันว่าเขาเป็นหนึ่งในสี่คนที่ไม่ได้แสดงท่าที

ตกใจตอนที่เธอก้าวขึ้นนั่งบัลลังก์แล้วล่ะก็เธอคงเสียบเขาด้วยเศษถ้วยชาไปแล้ว

...นอกจากภาระดูแลแผ่นดินแล้ว ยังแถมกับดักอันตรายไว้รอบบัลลังก์อีก...

เธอต้องขอบคุณวิญญาณตระกูลหยางพวกนั้นดีหรือไม่ที่ได้มอบเรื่องสนุกให้เธอไว้แก้เบื่อที่โลกหลังความตายอย่างนี้ เด็กสาวยกยิ้มอย่างยินดีสายตาพราวระริกราวกับเด็กเจอของเล่นถูกใจ หากเป็นเรื่องในบริษัท M.J. Property แล้วเธอคงจะเลื่อนตำแหน่งให้เขาแน่

คนจะคัดค้านมันต้องอย่างนี้ ไม่ใช่คัดค้านไปทั่วเอาแต่ตะโกนว่าไม่เอา ๆ ออกไป ๆ อยู่นั่น มันต้องเสนอด้วยว่าหากไม่เอาตามนี้แล้วจะเอาอย่างไร แน่นอนว่าชายคนนี้ก็ได้ยื่นบันไดให้เธอไว้ด้วยแม้ว่าจะเป็นบันไดลิงที่ล้อมด้วยเพลิงก็ตาม

“เป็นความเห็นที่ดี” หยางเยว่ซือกงจู่เอ่ยรับเพียงเท่านั้น

เสียงฮือฮาก็ดังไปทั่วอีกครั้ง หากแต่ครั้งนี้กลับเป็นคลื่นคำพูดที่แสดงออกถึงความเห็นด้วย เห็นดีเห็นงามตามท้องเรื่อง คนพวกนี้อย่างไรก็ขอให้ได้ผู้ชายมานั่งเก้าอี้ก่อนถึงจะวางใจสินะ

...ไม่หรอกนั่นยังตื้นไปหากคิดว่าคนพวกนี้จะสบายใจแค่นั้น เพราะนี่ถือเป็นโอกาสทองของคนพวกนี้เลยต่างหาก

...หาสามีให้องค์หญิงอย่างนั้นหรือ...

เธอกล้าเดิมพันได้เลยว่าคนพวกนี้กำลังคิดจะดันลูกตัวเองขึ้นเป็นเหนือหัวอยู่แน่ หลายคนคิดจะดันตัวเองด้วยซ้ำ

ดูจากสายตาคุกคาม และคำเอ่ยถึงชื่อคนนู้นทีคนนี้ทีนั้นก็รู้ได้เลย แต่เรื่องที่น่าแปลกก็คืออะไรที่ทำให้คนพวกนี้เชื่อว่าเธอจะซื้อแผนนี้กัน

ไม่เอาน่า คนพวกนี้น่าจะใช้ความคิดอีกนิด เธอฆ่าบุรุษผู้กล้าสามคนเมื่อวาน พอวันนี้เธอก็กระโดดขึ้นเหยียบบัลลังก์ คิดจริงหรือว่าเธอจะซื้อแผนนี้... ที่เธอบอกว่าเป็นความคิดที่ดีนั่นเธอพูดตามมารยาทต่างหาก

"...แต่น่าเสียดายที่วิธีการของเถียนลี่ปู้น่าจะใช้การไม่ได้ในตอนนี้" เด็กหญิงตัดบทก่อนจะก้มอ่านฎีกาต่อราวกับว่าเธอสนใจมันมาก ทั้งที่เธอกำลังรอการโต้กลับของเขาอยู่

"หมายความว่าอย่างไรพ่ะย่ะค่ะ" เถียนเจิ้งซื่อเอ่ยขึ้นทันที

"นี่เป็นทางเลือกที่ดีสำหรับสถานการณ์ของกงจู่และราชสกุลหยาง พระองค์ไม่ทรงคิดเช่นนั้นรึ..."

"ข้าไม่ได้บอกว่าไม่ดีเถียนลี่ปู้ ข้าบอกว่าความคิดท่านนั้นดีแต่แค่ยังไม่ใช่ตอนนี้ก็เท่านั้น" เด็กหญิงตัวแสบยกยิ้มร้ายกาจให้เห็นเป็นครั้งแรก

"ธิดาจะอกตัญญูเพียงใด หากเข้าพิธีอภิเษกหลังจากที่บิดา ตายยังไม่ถึงร้อยวัน"

เด็กหญิงผู้ยังเยาว์วัยปิดฎีกาดังฉับในขณะที่มองตาคนที่อยู่ตรงหน้าเธอทั้งคนที่เสนอวิธี คนอื่นที่กำลังหันมามองเธอและคนที่เข้ามาตั้งการ์ดปกป้องเธออยู่ แม่ทัพมากฝีมือกับขุนนางผู้เก่งกาจแห่งยุคเพราะว่ามีดีเลยกล้าที่จะลุกขึ้นแสดงความเห็นสินะ สองคนนี้นับว่าเป็นผู้ที่มีความกล้ามากกว่าคน

อื่นที่นั่งอยู่ตรงนั้นก็จริง แต่ไม่ได้หมายความว่าความเห็นของทั้งสองคนจะใช้การได้ไปเสียหมดโดยเฉพาะสถานการณ์นี้

"ที่กงจู่ตรัสมานั้นไม่ผิดสักนิด" เถียนเจิ้งซื่อยกยิ้มอย่างพึงใจ

"กระหม่อมเพียงแต่ใจร้อนไปเสียหน่อย ที่คิดว่าควรจะมีใครช่วย 'รักษาการ' ในการปกครองบ้านเมืองในช่วงนี้ไปก่อน กระหม่อมไม่คิดว่าประชาชนต้าซีสามารถรอให้กงจู่ไว้ทุกข์เสร็จได้..."

...ทำได้ดี...

ในฐานะขุนนางที่ต้องดูแลบ้านเมืองก็นับว่าทำได้ดี มีความตั้งใจดี เขาเป็นคนแรกของวังหลวงแห่งนี้เลยที่กล่าวคำว่าประชาชนออกมา แต่ก็แค่ดีเท่านั้นแหละ เพียงแค่พูดว่า 'รักษาการ' เธอก็พอจะรู้แล้วว่าเขาจะชี้นำไปทางไหน

"เถียนลี่ปู้ กงจู่เพิ่งเสียพระบิดาได้ไม่นานประชาชนเองก็เพิ่งเสียหัวเรือหลัก จะให้ทำเรื่องแบบนั้นกงจู่เองก็เพิ่งจะ..." แม่ทัพซูผู้ใจร้อนและซื่อสัตย์ต่อราชวงศ์เอ่ยค้านทันที

"เพราะพระองค์เพิ่งเสียพระบิดาไปไม่นาน" เถียนเจิ้งซื่อเอ่ยทวนคำ

"พระองค์จึงจำเป็นต้องมีหลักค้ำให้กับตนเองมิใช่หรือ อันสตรีหากไร้บิดาก็ต้องมีสามีมิเช่นนั้นใครจะดูแลกงจู่กัน..."

คำกล่าวนั้นเรียกสีหน้าและท่าทางเห็นด้วยได้จากพวกตาแก่คร่ำครึในยุคดึกดำบรรพ์ได้ไม่น้อย จะว่าไปที่จริงเธอก็นั่งอยู่ในยุคโบราณนี่ ถึงว่า... สายตาของคนในท้องพระโรง

รวมถึงน้ำเสียงนั้นเอนเอียงไปทางขุนนางเถียนราวกับอุปทานหมู่ แต่ก็ไม่แปลกนักคนพวกนี้จิตใจอ่อนไหวง่ายพอกบฏเอ่ยก็ไหลไปตามกบฏ พอไม่มีกบฏคอยนำก็เหมือนเรือไร้หางเสือ พอมีหางเสือใหม่เข้าหน่อยก็ไม่แปลกที่จะเชื่อตามได้โดยง่าย อีกทั้งสิ่งที่ขุนนางจิ้งจอกคนนี้เอ่ยนั้นก็ล้วนแล้วแต่เป็นไปตามความเชื่อเดิม ๆ เสียด้วย

สตรีหากต้องเชื่อฟังบิดา หากออกเรือนก็ต้องเชื่อฟังสามี หากสามีตายก็ต้องเชื่อฟังบุตร ความเชื่อเก่า ๆ ที่ถูกพับเก็บไปตั้งแต่สมัยก่อนที่ท่านประธานาธิบดีสีจิ้นผิงจะขึ้นปกครองเสียอีก มันเป็นยุคตั้งแต่สมัยผู้หญิงยังไม่ทำงานนอกบ้าน...

“ในกรณีที่เป็นสตรีทั่วไปก็คงจะถือตามหลักการไว้ทุกข์แบบโบราณได้ แต่กงจู่มีศักดิ์เป็นถึงสายพระโลหิตองค์สุดท้ายของราชสกุลหยาง ผู้ถือป้ายหยกอาญาสิทธิ์ คงไม่นับเป็นการอกตัญญูแน่หากว่ากงจู่จะอภิเษกก่อนเวลาเพื่อดำรงซึ่งราชสกุลหยาง”

เป็นคำพูดที่น่าเชื่อน่าศรัทธาเข้าถึงง่ายไร้จุดบอด อีกทั้งยังน่าฟังถูกตามขนบธรรมเนียมไม่มีที่ติ เด็กหญิงพยักหน้าตามทั้งที่ริมฝีปากเบ้ขึ้นอย่างไม่อาจห้ามได้ สายตาพราวระริกของเธอกำลังฉายแววสนุกไม่น้อย เธอรู้อยู่แก่ใจว่าชายคนนี้กำลังพยายามล่อให้เธอปฏิเสธอยู่ เขาต้องมองเธอออกในระดับหนึ่ง... อย่างน้อยก็มากพอที่จะแน่ใจว่าเธอคนที่ไม่เห็นหัวบุรุษจะต้องปฏิเสธข้อเสนอนี้

“กล่าวได้ดีท่านเถียน” เด็กหญิงเอ่ยรับ “แล้วท่านกำลังถือหางใครอยู่หรือ”

คำถามตรงไปตรงมาทะลุเข้ากลางปล้องทำเอาคนที่กำลังจะชักใบเรือปรับหางเสือไล่ตามแทบไม่ทัน เขาคิดอยู่ว่าองค์หญิงไม่ใช่คนที่ชักจูงได้ง่ายนัก แต่ก็ไม่คิดว่าพระองค์จะกล้าสวนขึ้นมาอย่างตรงไปตรงมาตอนนี้ เด็กหญิงยกมือข้างหนึ่งขึ้นมาลูบคางตัวเองอย่างแผ่วเบา นางหรี่ตาลงแผ่ความกดดันไปทั่วท้องพระโรง

“มิบังอาจพ่ะย่ะค่ะ” ขุนนางฝ่ายซ้ายโค้งตัวลง

...แสบ...

เด็กหญิงผู้ยังไม่ถึงวัยปักปิ่นคนนี้ทำได้แสบไม่ใช่เล่น การถามว่าเขาถือหางใครก็เท่ากับว่าโยนปัญหาเรื่องขั้วอำนาจในต้าซีมาใส่เขาเต็ม ๆ คนเราย่อมยกหางตัวเองไม่ได้อยู่แล้ว หากคนในท้องพระโรงคิดว่าเรื่องงานอภิเษกนี้จะเกิดขึ้นจริงต่อไปก็ต้องเป็นเขานี่แหละที่จะต้องรับหน้าคนที่จะเข้ามาติดต่อเขาราวกับว่าเขาเป็นแม่สื่อแม่ชัก ไหนจะปัญหาเรื่องการเลือกข้างในราชสำนักอีก องค์หญิงตัวแสบเพิ่งจะโยนเผือกร้อนมาลงที่เขานั่นเอง

“ข้าดีใจยิ่งนักที่เสด็จพ่อมองคนไม่ผิด เถียนลี่ปู้ช่างเป็นคนที่ฉลาดเฉลียวโดยแท้...” เด็กหญิงผู้ทรงศักดิ์เอ่ยหากแต่สีหน้าของนางไม่ได้มีแววชื่นชมแม้แต่น้อย

“ในสถานการณ์ฉุกเฉินเช่นนี้ ย่อมเป็นการดีหากจะละเลยประเพณีบางอย่าง อย่างเช่นการอภิเษกก่อนไว้ทุกข์

เสร็จเพื่อความเป็นอยู่ของบ้านเมือง ท่านช่างเป็นคนที่เห็นแก่ต้าซีโดยแท้...”

น้ำเสียงของเด็กหญิงเต็มไปด้วยความชื่นชมแต่คนที่ถูกชมนั้นย่อมรู้ดีว่ามันไม่ใช่การชื่นชม ทั้งที่นางรู้ ไม่ใช่ไม่รู้ว่าเขาตั้งใจดันเรื่อง ‘ผู้สำเร็จราชการแทน’ แต่นางกลับเลือกที่จะเมินเฉย

ใช่! เขามองทันสายตาของนางที่ฉายแววสนใจออกมาตอน ที่เขาเอ่ยว่า ‘ตัวแทนพระองค์’ นางรู้สิ่งที่เขาสื่อแต่จงใจมองข้าม

“แล้วท่านอื่นเล่าคิดว่าอย่างไร เห็นด้วยกับเถียนลี่ปู้หรือไม่...”

เด็กหญิงเพียงคนเดียวในท้องพระโรงหันไปถามขุนนางคนอื่นโดยเลือกจะมองข้ามสายตาดุของแม่ทัพซูไปเสีย ในเมื่อเขาเสนอ ให้เธอแหกกฎมองข้ามธรรมเนียมประเพณีแล้ว ไหนเลยคนอย่างเธอจะไม่ชอบ ยิ่งการแหกกฎของเขานั้นกำลังจะได้การยอมรับจากเสียงข้างมากด้วย เธอจะกล้าพูดเลยว่า 85~97 เปอร์เซ็นต์ของคนพวกนี้ต้องเห็นด้วยแน่นอน เพราะอย่างไรแล้วไปเสี่ยงเอาดาบหน้ากับผู้ชายที่ไหนไม่รู้ก็ยังดีกว่าเจอผู้หญิงตรงนี้

...ชอบกันนักเชียวเรื่องแหกกฎเมินกติกาเนี่ย...

เสียงตอบรับอึงอื้ออย่างที่คาดไว้ แต่ดูเหมือนจะมีคนไม่เห็นด้วยอยู่บ้าง อย่างน้อยก็แม่ทัพซูหลวนคุนที่ยืนทำหน้าบึ้งอยู่ข้างหน้าเธอกับชายอีกสองคนที่นั่งตรงริมฝั่งขวาของกรม

ยุติธรรมและตัวคนที่เสนอเองที่ดูจะไม่ค่อยซื้อไอเดียตัวเองสักเท่าไหร่ด้วย

“เป็นการดีแล้ว...” ขุนนางคนหนึ่งเอ่ยขึ้น

“พวกข้าจากกรมขุนนางเห็นด้วยพ่ะย่ะค่ะ” ชายอีกคนเอ่ยขึ้นและตามมาด้วยน้ำเสียงเห็นด้วยจากทุกฝ่าย

...ในที่สุดทุกคนก็เห็นชอบเรื่องการเมินเฉยต่อกติกาที่มีมาแต่โบราณ...

องค์หญิงผู้ที่งดงามบริสุทธิ์ดุจหยาดน้ำค้างยามเช้าแม้ว่าจะอยู่ในชุดไว้ทุกข์แต่นางก็ยังนับว่าเป็นสตรีที่น่ามองไม่น้อย การที่จะให้บุตรชายของตนหรือแม้แต่ผู้นำในฝ่ายของตนได้นางมาครอบครองนั้น นอกจากจะเป็นการเสริมอำนาจอย่างมหาศาลให้กับหน้าที่การงานแล้ว ก็ไม่เห็นว่าจะมีเรื่องใดที่น่าติดขัดเลยแม้แต่น้อย

“ถ้าเช่นนั้นคงต้องรบกวนเถียนลี่ปู้เป็นคนจัดการเรื่องนี้แล้ว” เด็กหญิงตัวแสบโยนเผือกร้อนลงที่คนเสนอหน้าตาเฉย

“กงจู่...” แน่นอนว่าขุนนางฝ่ายซ้ายเถียนเจิ้งซื่อไม่ได้ต้องการสิ่งนี้

เขาต้องการให้นางปฏิเสธเรื่องนี้ เพื่อให้นางแต่งตั้งผู้แทนพระองค์ขึ้นมาบริหารแทนเพื่อรอให้พระองค์พร้อมกับการปกครองมากกว่าและกว่าจะถึงตอนที่พระองค์พร้อมระบบและผู้แทนพระองค์ก็น่าจะทำงานได้ดีมากพอที่ไม่ต้องพึ่งระบบกษัตริย์อีกแล้ว

แต่พระองค์ดันเลือกจะแกล้งเชื่อเขาอย่างนั้นหรือ เขารู้อยู่แล้วว่ากงจู่ตัวแสบไม่ได้เชื่อเขาแน่ นางกำลังคิดอย่างอื่นอยู่...

“หรือว่าท่านมีใครที่เหมาะสมในใจแล้ว?” เด็กหญิงเอ่ยขึ้นอีกราวกับยั่วโมโห

การเอ่ยกระตุ้นเช่นนี้จะทำให้เขาไม่กล้าที่จะปฏิเสธหน้าที่นี้แน่นอน คนที่ประนีประนอมและอยู่เป็นอย่างเถียนเจิ้งซื่อย่อมไม่เอ่ยชื่อใครขึ้นมาในยามนี้อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นเขาไม่มีทางอื่นนอกจากปล่อยให้ตัวเองได้รับหน้าที่นี้ไป ชายคนนี้แม้จะฉลาดแต่ก็นับว่าประสบการณ์ยังน้อย ดูท่าว่าเขาเพิ่งรับราชการในวังหลวงได้ไม่นานมีหรือจะสู้ประสบการณ์บริหารงานกว่าแปดปีของเธอได้

“...มิบังอาจพ่ะย่ะค่ะ” ขุนนางเถียนเอ่ยปัดทั้งที่กำลังร้อนใจ

“กงจู่ทรงตริตรองอีกทีเถอะพ่ะย่ะค่ะ” แม่ทัพซูหันมาเตือนเธอซ้ำ

เขาไม่อยากให้เด็กน้อยคนนี้ต้องอภิเษกกับใคร นางยังเด็กเกินไปแม้ว่าตอนนี้นางจะดูเหมือนควบคุมทุกอย่างได้ก็ตาม แต่ทุกอย่างมันคงไม่ราบรื่นอย่างนี้ไปตลอดแน่ แม้ว่าจะยังคิดไม่ออกว่าพอจะมีวิธีไหนที่จะช่วยองค์หญิงของตนได้ก็ตาม แต่สัญชาตญาณก็บอกเขาว่าเรื่องอภิเษกไม่ใช่ทางออกที่ดี

“เป็นเรื่องดีแล้วท่านแม่ทัพซู” ชายแก่คนหนึ่งเอ่ยขึ้นไม่ห่าง

ดูจากเครื่องแบบแล้วน่าจะเป็นพวกทหารเหมือนกันเป็นแน่ แต่จากอายุอานามด้วยสายตาโดยประเมินแล้ว เธอคิดว่าน่าจะเป็นพวกถอดเขี้ยวเล็บไปหมดแล้วมากกว่า เขาเป็นหนึ่งในหลาย ๆ คนที่ซื้อความคิดนี้ตั้งแต่แรก รวมถึงสหายรุ่นราวคราวเดียวที่นั่งใกล้ ๆ กันด้วย คนพวกนี้มองไปที่แม่ทัพซูด้วยสายตาชื่นชมไม่ต้องบอกก็รู้ว่าใครกันคือรายชื่อของ ‘ผู้เหมาะสม’ ในหัวคนพวกนี้

“ใช่แล้วท่านแม่ทัพและในความคิดข้า ข้าคิดว่าไม่มีใครจะเหมาะสมไปกว่าท่านอีกแล้วท่านแม่ทัพซู”

“อย่าเพิ่งรีบเอ่ยไปท่านจวง ลูกชายข้าบัณฑิตเหว่ยจบการศึกษาจากเฉียนฉินอย่างไรก็เหมาะสมกว่า”

“ท่านจะมองข้ามท่านขุนนางจวงไป่สือไปไม่ได้”

“ข้าเสนอท่านแม่ทัพมู่หรงฉานไฉว่”

คนเรามักจะยกหมู่พวกตัวเองขึ้นแน่นอนว่าในครั้งนี้ก็เช่นกัน นี่อาจจะเป็นการเสนอแคตตาล็อกสามีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เธอเคยเจอมาในชีวิตเลยทีเดียว

แม้แต่มารดาของเธอในชาติก่อนที่พยายามเลือกแฟ้มจากผู้ชายนับสิบมาให้เธอเลือก บรรดาแฟ้มพวกนั้นยังโดนปัดทิ้งไปไม่น้อยเลย พอคิดถึงตอนนี้ภาพของปิ่นอันน้อยก็พลันขึ้นมาในหัวอีกครั้งเธอยังไม่ทันได้ดูตัวกับคนที่เข้าท่าที่สุดเลยนี่...

มิสเฉินมองสถานการณ์ที่ต่างคนต่างก็ยกพวกตัวเองขึ้นกันด้วยสายตาไม่แสดงอารมณ์ใด ๆ แม้จะยังอาวรณ์ชีวิตเก่าอยู่บ้าง แต่ชีวิตใหม่ก็ต้องดำเนินต่อไป และในเมื่อไม่มีทาง

เลยที่จะมีรายชื่อใดที่เข้าท่าแล้วก็น่าจะได้เวลาจัดการเรื่องนี้ให้จบเสียที

“ดูเหมือนว่าทุกท่านจะมีความเห็นที่น่าสนใจมากมายเหลือเกิน ข้าตื้นตันยิ่งนักที่ข้าราชบริพารอย่างพวกท่านเห็นแก่ราชสกุลหยาง” เด็กหญิงที่ดูไร้พิษสงใด ๆ เอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

“มิบังอาจกงจู่ ราชสกุลหยางดูแลปกครองต้าซีมานานจะให้หายไปคงไม่ได้” ตาเฒ่าคนหนึ่งเอ่ยขึ้นก่อนจะได้รับเสียงสนับสนุนอีกมาก

“แต่เท่าที่ดู เหมือนจะเป็นเรื่องที่ตัดสินใจยากไม่ใช่น้อย” องค์หญิงเองก็รับสั่งด้วยสีหน้าลำบากพระทัยไม่น้อยเช่นกัน

“ทรงปรีชายิ่งแล้ว การหาผู้ที่เหมาะสมนั้นยากยิ่ง”

ตาแก่คนแรกที่เคยเดินมาขวางเธอเอ่ยสนับสนุนทันทีเขาก็คงเป็นหนึ่งในหลายคนที่จะส่งคนเข้า candidate แน่นอนถึงได้เริ่มแสร้งคล้อยตามเธอเช่นนี้

“จริงพ่ะย่ะค่ะ เพราะเรื่องนี้คืออนาคตของต้าซี พวกเราต้องคิดอย่างระมัดระวัง” ชายอีกคนเอ่ยขึ้น

คิดอย่างระมัดระวังก็คือการเลือกหานอมินีอย่างระมัดระวังต่างหาก หากฝ่ายใดต้องการเอาคนของตัวเองขึ้นครองนั้นก็คงไม่ง่ายนัก เท่าที่ดูยังมีอีกหลายฝ่ายที่คัดคานกันอยู่ เพราะฉะนั้นกว่าจะสรุปกันได้ก็น่าจะกินเวลานานไม่น้อย

“แล้วพวกท่านต้องการเวลามากน้อยเท่าไร” กงจู่ตรัสถามขึ้นด้วยสีหน้าคล้ายกังวล

“เอ...” เสนาบดีคนหนึ่งเอ่ยขึ้นทำท่าคิดหนัก “อย่างต่ำก็ต้องหนึ่งเดือนกระมัง ท่านว่าอย่างไรท่านเถียน”

ขุนนางฝ่ายซ้ายผู้ชาญฉลาดที่กำลังดูทุกอย่างที่เป็นไปอย่างผิดแผนของตนด้วยความตกใจหันไปหาเสียงเรียกด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนัก เขาไม่ได้ต้องการให้ช่วยกันหาชายคนนอกมาเป็นสามีของเด็กตัวแสบที่เพิ่งจะโยนเผือกร้อนมาที่เขาเสียหน่อย เขาเพียงต้องการให้เปลี่ยนแปลงระบอบการปกครองต่างหาก เขาทำอะไรพลาดไปหรือที่ทำให้เรื่องออกมาเป็นอย่างนี้

“ข้าคิดว่าควรหาให้เร็วที่สุด” ชายหนุ่มตอบไม่ค่อยเต็มเสียงนัก

“ดี...” องค์หญิงหยางเยว่ซือเอ่ยรับทันที

“ถ้าเช่นนั้นข้าก็จะช่วยดูแลทุกข์สุขบ้านเมืองไปพลางในระหว่างที่พวกท่านช่วยกันสรรหาผู้ที่เหมาะสมอย่างหนัก...”

เด็กหญิงตัวร้ายรวบรัดตัดตอนปาดอำนาจที่อยู่บนกระดานกลับเข้ามาในมืออีกครั้งโดยที่ทุกคนไม่ทันตั้งตัว มิสเฉินลุกยืนขึ้นทันทีราวกับว่าหมดเรื่องจะเจรจาแล้ว สีหน้าและสายตาที่แสดงถึงชัยชนะที่ทุกคนไม่ทันคาดถึงเกิดขึ้นทันที ป้ายหยกอาญาสิทธิ์ที่นางห้อยไว้ที่ข้างเอวต้องแสงแดดวาววับราวกับกำลังล้อเลียนพวกเขาอยู่

“แต่ว่าเรื่องนั้น...” เถียนเจิ้งซื่อเอ่ยค้าน

“ทำไมเล่า ไม่ใช่ท่านบอกเองหรือว่าประชาชนต้าซีรอไม่ได้” เด็กหญิงย้อนคำขุนนางฝ่ายซ้ายไปเต็ม ๆ ทำเอาท้องพระโรงตกอยู่ในความเงียบอีกครั้ง

“ลองพวกท่านยังหาเหตุผลมาบอกให้ข้าแหวกประเพณี เข้าพิธีอภิเษกก่อนสิ้นไว้ทุกข์ได้ ทำไมไม่ลองแหวกประเพณีปล่อยให้สตรีขึ้นครองบ้างเล่า...”

เด็กหญิงไม่ได้เอ่ยล้อเล่นอีกต่อไป แววตาของนางดุดันน่ากลัวไม่ต่างจากภาพที่บางคนในที่นี้ได้เห็นเมื่อวานตอนที่นางสังหารเสนาบดีเฉินเลยสักนิด ชายบางคนทำแก้วชาที่กำลังถือไว้ตกแตกทันทีที่เห็นท่าทางนั้น มิสเฉินกวาดสายตาไปทั่วทั้งท้องพระโรงก่อนจะเอ่ยประโยคที่เยียบเย็นออกมาอีกครั้ง แล้วคราวนี้มันเย็นเสียจนหน้าของคนที่ได้ยินได้แต่หน้าชากันไปเป็นแถบเลยทีเดียว

“หากตัวพวกท่านยังเห็นด้วยกับการไม่เคารพประเพณีไว้ทุกข์ต่อองค์ฮ่องเต้แล้ว กับแค่เรื่องเพศของผู้ครองบัลลังก์อย่าทำเป็นหวั่น ไหวไปหน่อยเลย”

ตอนที่ ๖
สตรีไม่อาจครองบัลลังก์ได้

“กงจู่จะเสด็จไปไหนพ่ะย่ะค่ะ”

เสียงค่อนไปทางดุดังขึ้นทันทีที่เธอและชายอีกสองคนที่ตามมาเองเดินออกจากท้องพระโรงได้ระยะหนึ่ง หลังจากที่มิสเฉินได้รวบรัดตัดตอนรวบอำนาจเข้ามาในพระหัตถ์ของหยางเยว่ซือกงจู่แล้ว เธอก็ทิ้งท้องพระโรงไว้กับความวุ่นวายโดยไม่สนใจมันอีกต่อไป

เธอมีเรื่องอื่นต้องทำอีกมากเริ่มจากพยายามแกะตัวอักษรฮั่นโบราณ ศึกษาภูมิศาสตร์สถานที่ตั้งของต้าซี ไหนจะเรื่องระบบการเมืองการปกครองภายในเดิม เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างแคว้น อีกทั้งระบบเศรษฐกิจความเป็นอยู่ประชากร ข้อได้เปรียบเสียเปรียบของต้าซี วัฒนธรรมพื้นฐานของยุค เรื่องพวกนี้แทบไม่มีในหัวของหยางเยว่ซือเลย นางมีแต่เพลงพิณ ศิลปะการทอผ้า และบทสวดแผ่เมตตาแด่สรรพสัตว์ที่ไม่รู้ว่านางจะจำไปทำไม...

"เจียวเหม่ย เจียวอิงนำไปห้องอักษร" กงจู่รับสั่งกับนาง กำนัลทั้งสองทันทีที่พ้นทางเชื่อมของท้องพระโรงออกมาแล้ว

The only thing that you absolutely have to know, is the location of the library. ; Albert Einstein

เท่าที่เธอรู้ต้าซีไม่ใช่ประเทศแน่ ๆ แต่ก็ไม่ใช่มณฑลไม่เชิงเป็นรัฐแต่ก็ไม่ถึงตำบล เธอไม่รู้ว่าคนสมัยก่อนเขานับเขตที่ดินกันอย่างไรเสียด้วยสิ แล้วสิ่งที่เธอต้องรู้สิ่งแรก ๆ เลยก็คือต้าซีที่ว่ามันคือส่วนไหนของแผ่นดินใหญ่กันแน่เพราะจากสภาพอากาศแล้วเธอไม่คิดว่าที่นี่เป็นเกาะหรอก สิ่งแรกที่เธอต้องการเลยก็คือแผนที่ต้าซี และเธอมั่นใจว่าห้องอักษรจะต้องมีมันแน่นอน ทุกอย่างที่เธอต้องการรู้นั่นแหละ...

"กงจู่ทรงคิดอะไรอยู่พ่ะย่ะค่ะ" แม่ทัพซูที่เดินตามมาเอ่ยอีกครั้ง

เธอไม่รู้ความสัมพันธ์ของชายคนนี้กับแม่หยางเยว่ซือแน่ชัดนักหรอก ที่จริงก็เหมือนจะรู้แต่เธอเลือกจะมองข้ามมากกว่า ก็ในเมื่อเธอไม่ใช่หยางเยว่ซือเธอทำไมต้องแคร์เขาด้วยล่ะ สำหรับมิสเฉินแล้วมันไม่เกี่ยวเลยว่าเปลือกนอกจะเป็นอย่างไร ไม่ว่าจะเป็นกงจู่หรือยาจก หากว่ามีหน้าที่ต้องครองเมืองเธอก็จะครองเมือง มันก็ง่ายแค่นี้!

"ซูเจียงจวินไม่ใช่ว่าท่านควรไประงับเหตุในท้องพระโรงหรือ" มิสเฉิน... อ่า... ไม่สิ หยางเยว่ซือกงจู่ตรัสโดยไม่

แม้แต่หยุดฝีเท้า แถมนางยังส่งสายตาให้นางกำนัลทั้งสองเดินต่อไปอีกต่างหาก

“ระงับเหตุงั้นหรือ ทรงทราบอยู่แล้วว่าจะเกิดเรื่องแล้วทำไม...” แม่ทัพหนุ่มเอ่ยเสียงเข้ม

หากว่าเขาไม่เกรงใจตำแหน่งของนางเขาคงจะจับนางมาเขย่าแล้วถามให้รู้เรื่องไปแล้วว่าเกิดอะไรขึ้นทำไมทำกิริยาอย่างนี้ เรื่องที่ลือเป็นจริงมากน้อยเพียงใด เรื่องจริงเป็นอย่างไร เด็กหญิงมองมาทางเขาสายตาของนางไร้แววยินดีหรือหนักใจ มันเป็นเพียงสีหน้าที่นิ่งเฉยเท่านั้น

“ข้าไม่ได้โง่เง่าเพียงนั้นซูเจียงจวิน ข้าทำอะไรลงไปย่อมรู้ตัวดี” หยางเยว่ซือกงจู่ตรัสเสียงเรียบ ท่าทางไม่ยี่หระกับเรื่องที่เกิดเลยสักนิด

“ท่านกลับไปทำหน้าที่ของท่านให้ดีเถอะ ท่านเองก็ด้วยท่านเถียนเจิ้งซื่อลี่ปู้ไม่ใช่ว่าท่านต้องไปหาพระสวามีให้ข้าหรือไร”

เด็กหญิงเอ่ยเลยไปถึงชายอีกคนที่เดินตามนางออกมามิสเฉินผู้ไม่เคยจะสำนึกว่าตัวเองยังอยู่ในร่างของเด็กน้อยวัยสิบสี่ที่สูงไม่เกินหน้าอกของข้าหลวงทั้งสองเอ่ยด้วยน้ำเสียงราวกับตัวเองยังเป็น CEO ที่ M.J. Property อยู่เช่นเดิม เด็กสาวที่แผ่รังสีของนางพญาออกมานั้นเริ่มสร้างระยะของตัวเองกับชายทั้งสองอย่างชัดเจน

ไม่ว่าหยางเยว่ซือกงจู่จะเคยมีปฏิกิริยาอย่างไรกับชายทั้งสองคนนี้ก็ตาม เรื่องนั้นมันจบไปตั้งแต่ตอนที่นางไม่เลือกกลับมาที่ร่างตัวเองแล้ว ตอนนี้ร่างนี้ถือเป็นกรรมสิทธิ์ของเธอ

อย่างเต็มรูปแบบตั้งแต่วิญญาณหยางเยว่ซือมาบอกฝากฝังต้าซีไว้กับเธอ เพราะฉะนั้นหากเธอพอใจจะสร้างระยะห่างเพื่อให้ง่ายต่อการปกครองก็ย่อมเป็นสิทธิ์ของเธอด้วย

"กงจู่จะขึ้นครองบัลลังก์ได้อย่างไรพ่ะย่ะค่ะ มันไม่ถูกต้องตามธรรมเนียม" เถียนลี่ปู้ทุ่มเถียงขึ้นทันที

หยางเยว่ซือกงจู่ไม่แม้แต่หยุดฝีเท้าเพื่อฟังคำเถียงไร้สาระด้วยซ้ำ เธอเดินต่อไปราวกับไม่สนว่าใครจะตามมาหรือไม่ ในหัวของเธอกำลังวางแผนสิ่งที่ต้องทำถัดไปอย่างรวดเร็ว มาอยู่ที่นี่เธอไม่มีเลขาสารพัดประโยชน์อย่างคุณลิ่น เธอจำเป็นต้องจัดการทุกอย่างเองทั้งหมด แล้วเธอที่ยุ่งขนาดนั้นก็คงไม่มีเวลามาสนเรื่องหยุมหยิมอย่างเรื่อง 'เหมาะสม ถูกต้องธรรมเนียม' หรอก

"ท่านเป็นคนบอกนิยามผู้ครองบัลลังก์กับข้าเองไม่ใช่หรือ" เด็กหญิงตอบอย่างไร้เยื่อใย

"นั่นมันก็..." เถียนเจิ้งซื่อถอนหายใจ "แต่กงจู่เป็นสตรี"

เขาพูดราวกับว่าเธอไม่รู้อย่างนั้นแหละว่าเธอเป็นสตรี ใครก็รู้ทั้งนั้นเห็นกันทั้งท้องพระโรง มองจากหุบเขาหลังวังลงมายังรู้เลยว่าเธอเป็นสตรีไม่มีใครตาบอดเสียหน่อย ไม่รู้ว่าขุนนางฝ่ายซ้ายของเธอจะย้ำทำไมให้วุ่นวาย

"ในบัญญัติมีการระบุเพศผู้ขึ้นครองหรือไม่" มิสเฉินถามต่อทั้งที่รู้คำตอบอยู่แล้ว

ในสมัยนี้คงไม่มีเรื่องอย่างเพศของผู้ครองบัลลังก์ระบุอยู่แล้วเพราะไม่มีสตรีในยุคนี้ที่จะกล้าแหกคอกขึ้นครอง

บัลลังก์อย่างไงล่ะ เพราะอย่างนั้นถึงไม่ได้ระบุไว้เพราะว่าคาดไม่ถึง เธอเล่นช่องว่างของกฎหมายเก่งพอ ๆ กับนักมวยแอบชกใต้เข็มขัดนั่นแหละ แล้วเธอก็ไม่สนด้วยว่าใครจะพอใจหรือไม่พอใจ คิดว่าธุรกิจของเธอเติบโตในเปอร์เซ็นต์สูงขนาดนั้นได้เพราะเธอนั่งฟังทุกความเห็นหรือไร

"ไม่มี แต่..."

ขุนนางฝ่ายซ้ายเอ่ยขัดแต่ก็ทำได้เพียงหงุดหงิดใจเท่านั้น ใครจะไปคิดว่าจะมีสตรีคิดเรื่องบ้า ๆ อย่างขึ้นครองบัลลังก์เองอยู่

"กงจู่เป็นทั้งสตรี อีกทั้งยังเด็กนัก" แม่ทัพซูช่วยเอ่ยขึ้นบ้าง

แม่ทัพคนเก่งคาดเอาเองว่ากงจู่อาจจะแค่คิดหัวดื้ออยากปกครองเพราะเห็นแก่เสด็จพ่อของตนเองโดยไม่รู้เบื้องลึกเบื้องหลังก็ได้ แต่การปกครองอาณาจักรไม่ได้มีแค่อำนาจโดยชอบเท่านั้น เฉพาะเรื่องคดโกงแบ่งพรรคแบ่งฝ่ายกันในฝ่ายปกครองก็มากอยู่แล้ว ไม่มีทางที่คนพวกนั้นจะฟังเด็กผู้หญิงอย่างนางพูดแน่นอน แล้วเขาเองก็ไม่ต้องการให้นางต้องเผชิญปัญหานั้นด้วย อย่างน้อยเขาที่ไม่สามารถปกป้ององค์หยางจิ่นเฉ่าได้ก็อยากจะปกป้องนางให้ได้

"ความเป็นสตรีส่งผลเสียต่อการปกครองอย่างไรมิทราบ" เด็กหญิงเอ่ยถามขณะที่เลี้ยวที่หัวมุมหนึ่งตามนางกำนัลทั้งสองไป

"สตรีเป็นผู้มีหน้าที่หลังเรือน" แม่ทัพซูหลวนคุนเอ่ยด้วยน้ำเสียงหนักใจ

เขาไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นถึงทำให้เด็กหญิงหัวอ่อนคนนั้นเปลี่ยนมาเป็นคนดื้อไม่ฟังเหตุผลไม่รู้หน้าที่ของสตรีในวันนี้กันแน่ ดูเหมือนว่าการไปประจำชายแดนของเขามันน่าจะนานมากเสียจนเขาไม่รู้การเคลื่อนไหวภายในวังหลวงเลยสินะ แต่... จากสีหน้าของขุนนางฝ่ายซ้ายแล้วดูเหมือนว่าจะไม่ใช่เขาคนเดียวที่ประหลาดใจ

“แล้วมีข้อไหนที่บอกว่าสตรีไม่สามารถปกครองได้หรือไม่” เด็กหญิงเอ่ยโดยไม่ได้สนใจนัก

“...” ข้าราชบริพารทั้งสองหันมองหน้ากันด้วยความหนักใจ

เขาทั้งคู่ต่างก็คาดไม่ถึงกับการปรากฏตัวของกงจู่ในท้องพระโรงวันนี้ และยิ่งคาดไม่ได้เข้าไปใหญ่ว่าพระองค์จะขึ้นมาทวง บัลลังก์คืนอย่างนี้ ความคิดที่ว่าสตรีขึ้นครองบัลลังก์ไม่เคยมีมาก่อน ที่จริงแม้ว่าพวกเขาจะไม่รู้ว่าจะแก้ปัญหาอย่างไรกับการที่ต้าซีอยู่ในภาวะไร้ผู้ครองบัลลังก์ก็ตาม แต่การให้เด็กผู้หญิงขึ้นถือป้ายหยกนั้นไม่ใช่ทางเลือกที่ดีแน่

เด็กหญิงร่างโปร่งเดินเข้าห้องทรงอักษรไปอย่างรวดเร็ว เธอแสดงท่าทีอย่างชัดเจนว่าไม่ใคร่จะสนทนาถกเถียงกับชายทั้งสองต่อ ไม่ว่าอย่างไรคำตอบเธอก็ไม่เปลี่ยนหรอก หยางเยว่ซือกงจู่สาวเท้าอย่างรวดเร็วจนไปหยุดที่แผนที่ต้าซีที่กำแพง

ในหัวของมิสเฉินผู้มีแผนที่จีนแผ่นดินใหญ่อยู่เป็นไฟล์ข้อมูลในสมองอย่างชัดเจนเริ่มเปรียบเทียบแผ่นดินต้าซีกับแผ่นดินปัจจุบันทันที ในสายตาของเธอเริ่มเห็นขอบเขตดิน

แดนอดีตและปัจจุบันเทียบกันทันที สภาพภูมิศาตร์ในแต่ละดินแดนปรากฏชัดในหัวของเฉินมี่จวน

“ตรงนี้เหอหนานหรือซานซีนะ... เป็นเขตเชื่อมหรือเปล่าถ้าอย่างนั้นตรงนี้น่าจะเป็นซันเซีย ส่วนเทือกเขานี้ก็พวกมองโกเลียสินะ...” เด็กสาวพึมพำ

เธอแม่นแผนที่และภูมิศาสตร์มากกว่าใคร มันคือเคล็ดลับเล็ก ๆ น้อย ๆ ของคนที่อยากประสบความสำเร็จด้านอสังหาริมทรัพย์ รู้จักพื้นที่ให้ดีมากพอแล้วหลังจากนั้นก็แค่ต้องรู้วิธีพัฒนาพื้นที่นั้นให้เจริญให้ได้มากที่สุด เมื่อมันเจริญถึงขีดสุดแล้วมันก็จะเพิ่มมูลค่าในตัวมันเอง แบบแผนการดำเนินธุรกิจของเธอเป็นไปอย่างเรียบง่ายในทางคำพูดแต่ไม่ได้ง่ายในทางการปฏิบัตินัก แต่ถึงอย่างนั้นก็ไร้ข้อผิดพลาด

“กงจู่ตรัสว่าอะไรหรือพ่ะย่ะค่ะ”

ลี่ปู้หนุ่มมองกงจู่ของพวกเขาอย่างแปลกใจ ต่างกับแม่ทัพซูที่มองผู้ที่เขาเป็นห่วงด้วยสายตาสับสน

เด็กหญิงหันมามองสองบุรุษที่ยังยืนอยู่ด้วยสีหน้าเหนื่อยหน่าย ทำไมคนพวกนี้ถึงไม่เลิกยุ่งกับเธอเสียทีนะ กับแค่การที่เธอมีมดลูกหรือมีหน้าอกมันไม่ทำให้การบริหารของเธอแย่ลงหรอก เพราะเธอยังมีสมองอย่างไรล่ะ

ไม่เหมือนกันพวกคนในท้องพระโรงที่นั่งกอดธรรมเนียมกันไว้แน่นจนลืมหยิบสมองออกมาจากแขนเสื้อ ไม่รู้ป่านนี้คนในท้องพระโรงที่ว่าชักดาบฟันกันด้วยความเห็นไม่ลงตัวแล้วหรือยัง แต่ก็คงไม่หรอกคนกล้าทำเรื่องอย่างนั้นไม่น่าจะมี

“พวกท่านไม่มีอะไรให้ไปทำหรือไร ไม่ใช่ว่าประชาชนต้าซีกำลังรอการช่วยเหลืออยู่หรือไร” กงจู่รับสั่งด้วยถ้อยคำที่จงใจยอกย้อนเถียนเจิ้งซื่อเต็มที่

ลี่ปู้ฝ่ายซ้ายมองเด็กสาวที่ดูอย่างไรก็ไม่น่าจะมีอำนาจหรือความน่ากลัวอะไรแฝงอยู่ นางเอ่ยออกมาด้วยสายตาไม่แสดงออกถึงอารมณ์ใด ๆ แม้นางจะดูไม่มีพิษมีภัยก็ตาม แต่เท่าที่ได้ปะทะคารมกับนางในท้องพระโรงเมื่อครู่เขาได้เรียนรู้มาเล็กน้อยว่าเขาไม่ควรจะบุ่มบ่ามกับกงจู่ตัวแสบมากเกินไปเช่นกัน

“กงจู่ ต่อให้พระองค์ขึ้นครองบัลลังก์ได้ คนที่ไม่ยอมรับก็ยังคงมีอยู่มาก” แม่ทัพซูเอ่ยเตือนกงจู่ของตนด้วยความห่วงใย

“...” มิสเฉินมองทั้งสองด้วยสายตาพิจารณาอีกครั้ง

“ทรงเลือกวิธีอื่นเถอะพ่ะย่ะค่ะ กระหม่อมเห็นด้วยแน่นอน กับการที่จะมีราชวงศ์ต่อไป...” เถียนเจิ้งซื่อลี่ปู้ไม่ทันเอ่ยจบเด็กหญิงก็ยกมือขึ้นมาปรามไว้ก่อน

“ท่านไม่เห็นด้วย” เด็กหญิงเอ่ยหน้าตาเฉย “ไม่ต้องโกหกเพราะคำโกหกเพียงคำเดียวจะทำให้ทั้งประโยคของท่านสิ้นความหมายทันที”

มิสเฉินเอ่ยตามที่ตนคิดเธอไม่โง่ขนาดดูท่าทีของเถียนเจิ้งซื่อไม่ออก เขาไม่เห็นด้วยกับการมีราชวงศ์ต่อไม่อย่างนั้นเขาจะไม่เสนอการหาผู้แทนพระองค์แน่

แผนการของเขามันดูออกง่ายเสียจนน่าเสียดายปัญญาที่เขามี แต่ก็คงจะเป็นเพราะเขาประมาทคิดว่าเธอเป็น

เพียงกงจู่เอาแต่ใจที่เข้าไปเล่นงิ้วในท้องพระโรงเล็ก ๆ น้อย ๆ พอเป็นอรรถรสในการประชุมนั่นแหละถึงทำให้เขาก้าวพลาด

...ความประมาทย่อมนำมาซึ่งความตาย...

แต่ก็คงไม่ใช่แค่เถียนเจิ้งซื่อหรอก เธอเชื่อว่าหลายคนในท้องพระโรงก็คงจะคิดเหมือนกันคิดว่าเธอคงจะสิ้นไร้ไม้ตอกแต่ก็ยังอยากมีตัวตนในฝ่ายปกครอง ไม่อยากตกเป็นฝ่ายในที่ต้องกลายเป็นเบี้ยต่อรองในการเมืองจึง ‘เข้าไปแสดงตัวในฐานะกงจู่ที่พร้อมเป็นหุ่นเชิด’ หากใครกล้าเข้ามาเป็นพวกกับเธอก็เท่ากับได้บัลลังก์ เธอไม่อาจห้ามความคิดคนพวกนั้นได้แต่ก็ช่างเถอะเพราะเธอก็ไม่ได้สนความคิดคนพวกนั้นอยู่แล้ว

“กงจู่ระวังวาจาด้วย” เถียนลี่ปู้เอ่ยเสียงเข้ม

ไม่ใช่ว่าสิ่งที่นางพูดมานั้นไม่ถูก แต่เพราะว่ามันถูกเขาถึงต้องเตือนให้นางระวังวาจาตัวเองเอาไว้ก่อน ก่อนที่นางจะสร้างปัญหาให้กับตัวนางและเขาโดยไม่รู้ตัว แต่ว่าสายตาของเขาที่ส่งการข่มขู่ไปกลับไม่ทำให้นางกลัวเลยแม้แต่น้อย นางเลิกคิ้วก่อนจะโยกศีรษะเชิงไม่ใส่ใจนัก

จากท่าทีของคนในท้องพระโรงที่มีต่อสองคนนี้แสดงออกได้ชัดว่าสองคนนี้เป็นคนที่มีอิทธิพลมากพอที่จะทำให้คนเชื่อตามได้ ที่จริงหากเธอต้องการทางลัดที่จะขึ้นบัลลังก์โดยชอบธรรมก็แค่ทำให้สองคนนี้เชื่อใจแล้วให้สองคนนี้เป็นฐานในการประกอบอำนาจของเธอก็เท่านั้น

แต่ก็เพราะองค์ฮ่องเต้องค์ก่อนทรงคิดเช่นนี้กระมังถึงได้ถูกลอบสังหาร แน่นอนว่าแม้ว่าสองคนนี้จะกุมเสียงข้างมากและทำให้คนส่วนมากคล้อยตามได้ แต่ส่วนมากไม่ใช่ทั้งหมด

"ระวังวาจาท่านเองเถอะ สามศพที่พูดกันไม่ใช่ข่าวลือ" คำยืนยันจากเจ้าตัวทำให้คนที่ตามมาทั้งสองคนเบิกตากว้าง

ทั้งซูหลวนคุนและเถียนเจิ้งซื่อไม่คิดมาก่อนว่าจะได้ยินคำพูดนี้ออกมาจากปากของสตรีที่ตัวเท่าลูกแมวยืนสองขาคนนี้ หากแต่สีหน้าที่นางเอ่ยนั้นไม่มีแม้แต่แววล้อเล่นรวมถึงบรรยากาศเยือกเย็นที่นางแผ่ออกมานั้นก็ถือเป็นอีกเครื่องยืนยันหนึ่งที่ทำให้พวกเขาคิดตามได้ไม่ยาก

"กงจู่ หากไม่ได้ทรงลงมือก็ไม่จำเป็นที่จะต้องรับสมอ้าง" แม่ทัพซูเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจังไม่ต่างจากสีหน้าของเขาและเขาก็หมายความตามนั้นทุกคำเสียด้วย

"ข้าไม่เคยต้องสมอ้างผลงานใคร มีแต่คนอื่นคิดจะสมอ้างผลงานข้า" เด็กหญิงเอ่ยเรียบ ๆ สายตาของนางเต็มไปด้วยความเย็นชาที่เชื่อได้ไม่ยากว่านางทำจริง ๆ

"แค่ถ้วยยาข้าก็จัดการกบฏได้ กบฏที่แม้แต่เสด็จพ่อหรือเสด็จอาไม่กล้าแม้แต่จะแตะ" เด็กสาวเอ่ยตามภาพความทรงจำของ องค์หญิงที่เหลืออยู่ในหัวของหยางเยว่ซือ

เสนาบดีเฉินชายชั่วที่คิดจะถวายต้าซีให้กับอาณาจักรใหญ่อย่างเฉียนฉิน กบฏหลวงที่แสร้งสวมหน้ากากผู้มีปัญญาจากเมืองใหญ่หากแต่พร้อมขายแผ่นดินให้กับอำนาจใหญ่ตลอดเวลา แต่ที่ไม่มีใครกล้าจัดการก็เพราะกลัวต่อขั้วอำนาจ

ที่ถือหางเขาอยู่ก็เท่านั้น กงจู่ตัวน้อยที่รู้เพียงว่าเสนาบดีชั่วคนนั้นคิดจะมอบนางเป็นเครื่องบรรณาการหลายต่อหลายครั้ง ความทรงจำจึงมีแค่ความกลัวเท่านั้น

แต่สำหรับมิสเฉินแล้วเพียงรู้เท่านั้นประสบการณ์เก่าก็ทำให้เธอประมวลผลได้ไม่ยาก เกมการเมืองการชิงพื้นที่มันก็มีแค่นี้ไม่ได้ซับซ้อนอะไรลูกไม้ตื้น ๆ ส่งคนมาแฝงตัวอ้างว่าช่วยเหลือแคว้นเขตแดน สุดท้ายก็รวบไปเป็นอาณาจักรของตนเอง แต่มันไม่ใช่ปัญหาอีกต่อไปเพราะเสนาบดีคนนั้นก็ตายไปแล้วตายตั้งแต่ที่เธอฟื้นนี่แหละ...

...ก็คิดว่ายมทูตน่าจะอยากได้วิญญาณสักตน เธอมันคนใจดีเลยแถมให้ไปอีกสอง...

“เท่านี้คงหมดข้อสงสัยแล้วสินะ” มิสเฉินเอ่ยด้วยน้ำเสียงราวกับไม่ใช่เรื่องใหญ่นัก ทั้งที่นางเพิ่งจะสารภาพว่านางฆ่าคนไป

“ทั้งสามมีตำแหน่งใหญ่ในต้าซีอีกทั้งเป็นคนของเฉียนฉิน การสังหารพวกเขาย่อมเกิดปัญหาตามมา” แม่ทัพซูหลวนคุนเอ่ยเตือนทันที

ไม่ใช่ว่าเขาไม่อยากสังหารเจ้าพวกนั้นเสียหน่อยหากเขาจะทำก็ไม่ยากนัก แต่คนพวกนั้นเพราะเป็นคนของเฉียนฉินแผ่นดินใหญ่ที่เป็นมหาอำนาจกลางในตอนนี้ หากทำอะไรบุ่มบ่ามไปย่อมกระทบต่อส่วนรวมเป็นอย่างมากไม่ว่าจะเป็นการปกครองหรืออาจจะเลวร้ายถึงขั้นเกิดสงคราม หากเป็นเช่นนั้นแล้วแคว้นเล็ก ๆ อย่างต้าซีย่อมไม่อาจต้านกองทัพของเฉียนฉินได้แน่

“เผื่อว่าท่านแม่ทัพไม่ทันสังเกต เก็บพวกนั้นไว้ก็เกิดปัญหา” เด็กหญิงกลอกตา

“...”

เถียนเจิ้งซื่อมองหยางเยว่ซือกงจู่ด้วยสายตาพิจารณา กงจู่หน้าตาสะสวยสมคำเล่าลือ หากแต่ในคำเล่าลือนั้นผิดไปมากทีเดียวทั้งเรื่องที่บอกว่านางเป็นเด็กใบ้และไม่มีปากเสียงใด ๆ กับใคร อีกทั้งยังร่างกายอ่อนแอ ทุกอย่างล้วนไม่ใช่สิ่งที่ว่ามาเลยสักนิด กงจู่หลังม่านลายเมฆไม่ใช่คนโง่และอ่อนแอเลยสักนิด

สังหารสามกบฏด้วยตัวเองโดยที่ทั้งสามนั้นเป็นชายชาตรีที่แข็งแรงอีกทั้งยังเรื่องขึ้นครองบัลลังก์ แม้ยากที่จะยอมรับแต่เมื่อครู่นางเพิ่งจะใช้ประโยคของเขายอกย้อนเขาเพื่อสร้างสิทธิ์ให้ตัวเองขึ้นครองบัลลังก์ได้อย่างถูกต้องไป และนางยังไม่มีท่าทีจะโอนอ่อนตามคำโน้มน้าวเลยสักนิด น่ากลัวว่าการที่นางอยู่หลังม่านนั้นนางจะไม่ใช่สตรีที่เอาแต่ปักผ้าเล่นพิณไปวัน ๆ ดังข่าวลือเสียแล้ว

“การสังหารด้วยความแค้นและความเห็นส่วนตัวจะทำให้ประชาชนไม่พอใจ”

เถียนเจิ้งซื่อเลือกเอ่ยคำแนะนำออกมาแทนที่จะเป็นคำคัดค้าน เขาอยากรู้เหมือนกันว่าหากได้ยินเช่นนี้แล้วนางจะว่าอย่างไรต่อ

“...” เด็กหญิงเลิกคิ้วขึ้น นางมองพิจารณาขุนนางฝ่ายซ้ายอยู่ครู่ใหญ่

การที่เขาเปลี่ยนท่าทีจากการค้านหัวชนฝานั้นย่อมมีอะไรซ่อนอยู่แน่ เธอไม่เชื่อว่าคนอย่างเขาจะแค่ยอมรับ เขาอาจจะต้องการคำยืนยันหรือไม่ก็อาจจะเตรียมแผนอะไรเอาไว้ เธอที่ต้องขึ้นครองบัลลังก์โดยไม่มีใครเป็นฐานเลยนั้นย่อมรู้ดีว่าเรื่องนี้ยาก และมันคงจะดีกว่าหากเธอยกสองคนนี้เป็นฐานอำนาจ... มิสเฉินชั่งใจอยู่ครู่ใหญ่ก่อนจะถอนหายใจด้วยความเหนื่อยหน่าย

“ข้าสังหารไม่ใช่ด้วยเรื่องส่วนตัว”

เด็กหญิงเอ่ยก่อนจะทรุดตัวนั่งลงที่โต๊ะทรงอักษรด้วยทำใจแล้วว่าน่าจะต้องคุยกันอีกยาวเลยทีเดียวเชียว

“ข้าสังหารเพราะคนพวกนั้นเขาไร้ฝีมือ เพียงแค่งานง่าย ๆ อย่างสังหารเด็กผู้หญิงคนเดียวยังทำไม่สำเร็จ ข้าไม่รู้จะเก็บเอาไว้ให้เปลืองเบี้ยหวัดต้าซีไปทำไม”

คำกล่าวพร้อมกับสายตาเย็นชาของนางนั้นสร้างความหนาวเย็นไปถึงกระดูกสันหลังให้กับทุกคนที่ได้ยินไม่เว้นแม้แต่กงกงที่อยู่ประจำห้องหนังสือ ทั้งท่าทีที่นิ่งเฉยอีกทั้งการรินน้ำชาที่ทำราวกับว่าเรื่องนั้นเป็นเพียงเรื่องปกติธรรมดาเหมือนเช่นฟ้าร้องฝนพรำนั้นยิ่งทวีความน่ากลัวเข้าไปใหญ่

“นั่งก่อนสิ ทั้งสองท่านคงมีเรื่องสงสัยอีกมากใช่หรือไม่” กงจู่ผู้ถือครองป้ายหยกผายมือก่อนจะพยักหน้าให้นางกำนัลทั้งสองเข้ามาวางน้ำชา

หนึ่งขุนนางหนึ่งแม่ทัพมองไปที่เด็กสาวด้วยความสงสัยใคร่รู้ก่อนที่นางจะถอนหายใจอีกครั้งด้วยความเหนื่อย

หน่าย สายตาที่นางมองเขาทั้งสองนั้นราวกับผู้ใหญ่กำลังมองผู้น้อยอย่างไรอย่างนั้นทั้งที่นางเพิ่งจะสิบสี่ชันษา

“เร็วสิ โอกาสสุดท้ายที่ข้าจะฟังความเห็นท่านแล้วนะ... ข้าไม่ได้มีเวลาทั้งวันท่านก็รู้ดี”

ตอนที่ ๓๗

ถ้วยชากับราชบัลลังก์

“เร็วสิ โอกาสสุดท้ายที่ข้าจะฟังความเห็นท่านแล้วนะ... ข้าไม่ได้มีเวลาทั้งวันท่านก็รู้ดี”

ทั้งสีหน้าและสายตาของเด็กหญิงตัวน้อยในชุดสีขาวนั้น นางทำท่าทางราวกับว่านางไม่ใช่เด็กอายุสิบสี่อย่างไรอย่างนั้น ท่าทางของกงจู่ที่ทำให้ทั้งสองบุรุษต่างรู้สึกทั้งสับสนและประหลาดใจไม่น้อยไปกว่ากัน ทั้งคนที่รู้จักมานานและคนที่เพิ่งจะเจอครั้งแรก มิสเฉินสังเกตเห็นความประหลาดใจในสายตาของคนทั้งคู่แต่เธอเลือกจะมองผ่านมันไปเสียเพราะมันไม่ใช่ปัญหาของเธอ

...If they can't handle me, it's their problem, not mine...

ทั้งคู่นั่งลงตรงหน้าพระที่นั่งหากแต่เว้นระยะการนั่งเอาไว้อย่างเหมาะสมรวมถึงเลือกที่จะนั่งในพื้นที่ต่ำลงไป ท่าทางอย่างนั้นย่อมสร้างความประหลาดใจให้กับมิสเฉินอยู่

แล้ว เธอรู้ดีว่าทั้งสองคนนี้ไม่ได้ให้ความเคารพเธอแน่นอน แต่เพียงเพราะคำนำหน้านามว่า 'กงจู่' นั้นทำให้พวกเขาต้องวางตัวเช่นนี้เลยหรือ...

"กงจู่ทรงคิดจะขึ้นครองบัลลังก์จริงหรือพ่ะย่ะค่ะ"

ทั้งสีหน้าและท่าทางของซูเจียงจวินนั้นแสดงออกถึงความตึงเครียดอย่างชัดเจน สำหรับชายในยุคนี้การที่ผู้หญิงขึ้นครองราชย์ หรือเป็นผู้นำก็คงเป็นเรื่องประหลาดอัศจรรย์เสียยิ่งกว่าการท่องดวงจันทร์หรือสร้างพันธมิตรกับมนุษย์ต่างดาวไม่ก็คงดูอันตรายพอ ๆ กับรัสเซียประกาศจับมือกับโสมแดงกระมัง

"การครองบัลลังก์ไม่ใช่เรื่องง่ายนัก ขอกงจู่ทรงพิจารณาอีกครั้งให้ถี่ถ้วน" เถียนลี่ปู้เองก็เอ่ยสำทับ

"..." มิสเฉินหรี่ตาลงเล็กน้อยด้วยความไม่พอใจเสียเท่าไหร่

คนพวกนี้กำลังดูแคลนเธออยู่ หากอยู่ในสภาพของมิสเฉินที่นำธุรกิจกว่าพันล้านดอลลาร์ฮ่องกงก็คงจะหัวร้อนไม่น้อยกับคำพูดนี้ แต่เธอก็ทำใจให้เย็นพอที่จะเข้าใจว่าทั้งสองคนนี้ไม่ได้มองเธอเป็น 'ควีน' อย่างที่เคยเป็นมาสำหรับพวกเขาแล้วเธอก็เป็นเพียง 'กงจู่น้อย ๆ ที่ยังไม่ถึงวัยเรียนรู้เท่านั้น'

...But I'm not that princess...

"ต้าซีเป็นเมืองกันชนของดินแดนใหญ่สองแห่ง แม้ว่าจะเป็นเมืองเล็ก ๆ แต่ก็ไม่สามารถจะปกครองแบบละเลยได้"

เถียนเจิ้งซื่อเอ่ยเตือนอีกครั้ง แม้ว่าสัญชาตญาณของเขาจะบอกว่าเด็กคนนี้ไม่ธรรมดาอย่างที่เห็นก็ตามแต่ไม่ว่าอย่างไรนางก็เป็นเพียงสตรีเท่านั้น แม้เด็กคนนี้อาจจะสังหารกบฏหรือคิดเล่นแง่กับคำพูดของเขาได้ ก็ไม่ได้หมายความว่านางจะสามารถปกครองได้ ตำราการปกครองตามหลักโบราณแล้วต้องเรียนตำรากว่าสี่กรุใช้เวลาศึกษาอย่างน้อยห้าปี อีกทั้งยังต้องมีประสบการณ์ในการจัดการบ้านเมืองอีกไม่น้อย

“ในช่วงที่ต้าซีอ่อนแอเช่นนี้ เห็นทีจะปล่อยให้กงจู่เล่นสนุกบนบัลลังก์ไม่ได้” ขุนนางหนุ่มแสดงความเห็นอย่างไม่เกรงอาญา

“กงจู่ ข้ารู้ดีว่าทรงห่วงเรื่องสายเลือดและวัฒนธรรมเดิม หากแต่ตอนนี้ต้าซีเราอ่อนแออย่างที่ท่านเถียนได้กล่าวไป ขอกงจู่ทรงพิจารณาอีกครั้ง” แม่ทัพซูเองก็ช่วยเอ่ยเช่นกัน

ภาพกงจู่ตัวน้อยที่มักจะร้องไห้เมื่อโดนขัดใจกลับเข้ามาในความทรงจำอีกครั้ง ทำให้เขาไม่กล้าจะใช้คำพูดรุนแรงกับนางมากนักด้วยกลัวว่านางอาจจะรู้สึกไม่ดีหรือร้องไห้ออกมา เขารู้ว่านางต้องแบกรับความเศร้ามากเพียงใดทั้งการสูญเสียเสด็จพ่อของนางทั้งการได้รับรู้การทรยศของคนใน

“ขอทรงพิจารณาอีกครั้งเถอะพ่ะย่ะค่ะ การกระทำด้วยพลังความโกรธนั้นไม่อาจอยู่ได้นาน ความกริ้วต่อพวกกบฏนั้นพระองค์ได้สังหารไปแล้วถือว่าทรงลงมือไปด้วยความโกรธกริ้ว แต่การปกครองต้าซีไม่อาจทำด้วยความโกรธได้”

การที่กงจู่ลุกขึ้นมาสังหารกบฏทั้งสามนั้นอาจจะเป็นเพราะว่านางสุดจะทนกับเรื่องทั้งหมดแล้ว ความเศร้าสุดขีด

อาจจะทำให้นางลงมือไปแล้วบังเอิญว่ามันสำเร็จ แต่น่ากลัวว่านางจะเข้าใจว่านางสามารถสังหารคนได้คงไม่มีอะไรยากไปกว่านั้นจึงทำให้นาง มาทวงบัลลังก์ของนางคืน และหากคิดเท่านั้นก็ถือว่ายังตื้นเขินอยู่มาก

"ดูท่าว่าพวกท่านจะไม่เชื่อข้าเลยสักนิดสินะ" เด็กหญิงเอ่ยปากอย่างเบื่อหน่าย

...คนพวกนี้ตัดสินเธอแค่เปลือกนอกเท่านั้น...

แต่สำหรับมิสเฉินมันไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอโดนอย่างนี้ ตอนเธอเดินเข้าตลาดหุ้นครั้งแรกก็เป็นอย่างนี้ คนมากมายดูถูกว่าเธอที่อายุสิบหกปีคงไม่อาจจะทำได้จนกระทั่งเขาเห็นผลกำไรของเธอ

พอมาถึงตอนที่เธอเริ่มดันธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ของตัวเองขึ้นเป็นบริษัทระดมทุนขนาดใหญ่ตอนอายุสิบแปดก็ไม่มีใครไว้ใจเธอเช่นกัน เห็นได้ชัดว่าไม่ว่ายุคสมัยจะเปลี่ยนไปเท่าไหร่ ทัศนคติของผู้ชายที่มีต่อผู้หญิงก็ยังเป็นเหมือนเดิม ทั้งที่หลายบ้านตอนเดินเข้าบ้านแทบจะก้มหัวให้ภรรยาด้วยซ้ำ แต่ก็ยังมีความมั่นใจแบบผิด ๆ ว่าตัวเองยิ่งใหญ่อยู่อย่างนั้นเอง

"ไม่ใช่ไม่เชื่อพ่ะย่ะค่ะ" ขุนนางหนุ่มแย้ง

"แค่ไม่วางใจ" เด็กหญิงสวนกลับทันที สายตาของเขากับคำพูดนั้นไม่เคยจะตรงกันแม้แต่คำเดียว...

ขุนนางฝ่ายซ้ายเงียบไปทันทีเมื่อเห็นสายตารู้ทันของเด็กหญิงที่นั่งอยู่ตรงหน้า แม้ว่าเรื่องการปกครองนั้นจะยังไม่อาจไว้ใจนางได้ แต่สายตารู้ทันของนางนั้นถือว่ามีความแม่นยำไม่น้อยเลยทีเดียวเชียวสำหรับเด็กในวัยนี้

“เพราะข้านับถือความกล้าของท่านทั้งสองที่เข้ามาตักเตือนข้า” เด็กหญิงเอ่ยวรรค “ข้าจะช่วยแก้ไขความเข้าใจผิดให้ก็แล้วกัน”

มือบางวางถ้วยชาลงก่อนจะเชิดหน้าขึ้น ไม่อาจจะโกหกตัวเองได้แต่ทั้งสองบุรุษที่กรำงานมานานนั้นเกิดรับรู้ถึงลางสังหรณ์บางอย่างในจิตใจขึ้นมา ลางสังหรณ์ที่พวกเขาพยายามจะปัดมันทิ้งไปด้วยไม่อยากจะเชื่อมันนัก แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ปัดออกไปยาก เพราะท่าทางของเด็กหญิงในตอนนี้รังสีที่แผ่ออกจากตัวนางนั้นบ่งบอกถึงอำนาจอย่างชัดเจน อำนาจที่แม้ไม่ต้องมีบัลลังก์ก็ยังมองเห็น

“ก่อนอื่นข้าไม่ได้คิดทำเพื่อสายเลือดแห่งราชสกุลหยาง” เด็กหญิงเอ่ยคำแรกออกมา เป็นสิ่งที่พวกเขาทั้งคู่ไม่อาจคาดคิดมาก่อน

“แมวสีไหนจับหนูได้ก็ถือว่าเป็นแมว ข้าไม่สนว่าจะมาจากตระกูลใหญ่หรือแม้กระทั่งยาจกไร้สกุลหากปกป้องต้าซีได้ ข้าย่อมพอใจที่จะได้คนพวกนั้นมาทำงาน”

คำพูดของเด็กหญิงที่ยกเอาปรัชญายุคใหม่มาเอ่ยนั้นแม้จะค้านกับความเชื่อเดิม หากแต่กลับสามารถซื้อใจคนที่นิยมคนเก่ง อย่างเถียนเจิ้งซื่อได้เป็นอย่างดี เขามองกงจู่อย่างพิจารณาอีกครั้ง คำพูดที่นางเอ่ยมานั้นแสดงถึงความฉลาดของเจ้าตัวได้ไม่น้อยไปกว่าการโยกโย้เอาผลประโยชน์ในท้องพระโรงเลย หากแต่สิ่งที่เพิ่มเติมมาคือเขาได้เห็นว่านางไม่ได้เอาแต่ยึดถือสกุลทั้งที่นางเป็นราชสกุลหยางนั้นถือว่าน่าสนใจไม่น้อยเลยทีเดียว...

“เราไม่ควรรับยาจากขอทาน...” แต่หากไม่สามารถซื้อใจแม่ทัพซูที่นับเอาองค์หยางจิ่นเฉ่าเป็นสรณะได้

“ข้าแค่ยกตัวอย่าง” เด็กหญิงกลอกตาอย่างเหนื่อยหน่าย

“แค่ยกตัวอย่างก็ถือเป็นการกดราชบัลลังก์ให้แปดเปื้อน ขอกงจู่ทรงระวัง”

ชายชาติทหารที่ได้รับการอุปการะอย่างดีจากเสด็จพ่อของหยางเยว่ซือนับว่าเป็นคนหัวดื้อไม่น้อย แต่ก็ดีที่อย่างน้อยเธอก็จะได้แจงเรื่องบัลลังก์เพิ่ม

“เรื่องบัลลังก์สำหรับข้ามันก็แค่เก้าอี้ ไอ้หินนี่ก็แค่หินสลักธรรมดา” เด็กหญิงแกว่งป้ายหยกอาญาสิทธิ์ไปมาด้วยท่าทีไม่ยี่หระนัก

“เสด็จพ่อทรงมีทั้งสองอย่าง แต่ก็ยังไม่วายถูกพวกคนชั่วคิดลิดรอนอำนาจ พอถึงคราวเกิดเรื่องก็ไม่เห็นว่าทั้งเก้าอี้ทั้งหินจะมีประโยชน์ตรงไหน... กลับกัน ถ้วยยาโง่ ๆ อันเดียวที่ข้าใช้จัดการกบฏพวกนั้นไป กลับเป็นเครื่องมือที่ดึงอำนาจที่เกือบจะถูกคนชั่วริบไปกลับคืนมา...”

คำพูดของเด็กหญิงตัวน้อยไม่ได้เกิดจากการดูถูกหรือเอ่ยด้วยอารมณ์แต่อย่างใด หยางเยว่ซือกงจู่ดูสงบในยามที่เอ่ยถ้อยคำเหล่านั้นออกมา ไม่มีความโกรธไม่มีความแค้นไม่มีแม้กระทั่งความเสียใจ นางกล่าวราวกับมันเป็นเพียงแค่เรื่องธรรมดาทั่วไปเท่านั้น

ถ้วยชาที่นางวางเอาไว้ถูกมือน้อยหมุนมันไปมา... ความกดดันที่นางทิ้งความเงียบเอาไว้ทำให้คนที่ฟังอยู่อดจะกลั้นหายใจตามไม่ได้...

“ต่อให้ข้าไม่ขึ้นครองบัลลังก์ข้าก็สร้างขั้วอำนาจข้าได้เองอยู่ดี”

เด็กหญิงเบ้ปากขึ้นในขณะที่มองเงาตัวเองในถ้วยชา เงาของเด็กหญิงวัยละอ่อนที่ไม่ว่าดูอย่างไรก็ไม่สามารถจะทำเรื่องอันตรายได้ที่มองสะท้อนกลับมาทำให้เธออดจะเจ็บใจไม่ได้

เธอเฝ้าสร้างอำนาจมาตั้งนานกว่าจะขึ้นเป็นมิสเฉินได้ แล้วทำไมเธอต้องมาเริ่มทุกอย่างใหม่หมดที่นี่กัน มันเสียเวลาไม่น้อยเลยนะให้ตายเถอะ แต่อย่างน้อยก็ไม่ต้องฝึกติดกระดุมเสื้อใหม่หรือฝึกใช้ตะเกียบตอนเด็กอีกรอบ อายุสิบสี่ก็คงถือว่าย่นย่อมาเยอะแล้ว

เพล้ง!!!

ถ้วยชาในมือถูกเหวี่ยงกระแทกโต๊ะจนแตกเป็นเสี่ยง เด็กหญิงเลือกหยิบเสี้ยวถ้วยชาที่ชิ้นพอจะใหญ่กว่าชิ้นอื่นขึ้นมาก่อนจะถือมันไว้ในมือ สายตาของนางเปลี่ยนจากแววตาเฉยเมยเป็นแววตาอาฆาตทันที แววตาที่ทำให้คนที่เห็นต้องกลั้นหายใจทันที รังสีสังหารที่แผ่ออกมาจากร่างกายนางนั้นทำให้คนที่นั่งอยู่เมื่อครู่ขยับตัวลุกขึ้นทันที

“...หากจะเข้ามายึดป้ายหยกจากข้าตอนนี้ก็ทำได้” เด็กหญิงเอ่ยเสียงเย็นขณะยันตัวขึ้น

โครม!!!

เสียงกระแทกม่านกั้นดังขึ้นจากทางขวามือของเด็กหญิง ชายชุดดำสามคนกระแทกตัวเข้ามาก่อนจะล้อมนางเอาไว้อย่างรวดเร็ว ซูหลวนคุนเจียงจวินชักดาบออกมาเตรียมกระโดดเข้าไปปกป้องกงจู่ของตนแต่กลับต้องถอยหลังเมื่อชายอีกแปดคนวิ่งเข้ามาล้อมเขากับเถียนเจิ้งซื่อเอาไว้...

...คนพวกนี้มาตั้งแต่เมื่อไหร่กัน...

ขุนนางฝ่ายซ้ายที่ไม่ค่อยจะสันทัดด้านการต่อสู้นักจำใจต้องชักกระบี่สั้นออกมา สายตาเขาประเมินคนที่บุกเข้ามาทันที ด้วยฝีมือของแม่ทัพซูคนเดียวคงจัดการคนพวกนี้ได้ไม่ยากนักแต่...

...รู้อยู่แล้วสินะ...

เด็กหญิงในชุดขาวที่อยู่กลางวงล้อมอีกวงนั่น นางคงรู้มาสักพักแล้วสินะถึงได้ใช้จังหวะนั้นในการจัดการกับถ้วยชาของตัวเอง... แต่ไม่ทันได้คิดอะไรมากไปกว่านั้น ร่างหนึ่งของผู้บุกรุกก็พุ่งตรงเข้ามาหาเขาเสียก่อนทำให้เขาต้องยกกระบี่สั้นของตัวเองรับในจังหวะเดียวกับที่ซูหลวนคุนเองก็ยกดาบรับอีกสองคนเช่นกัน

มิสเฉินหมุนเศษถ้วยชาในมือให้หลุบเข้าอย่างรวดเร็ว สายตาของเธอจับไปที่การเคลื่อนไหวที่เคลื่อนไปรอบเธอด้วยสายตาพิจารณา คนพวกนี้ยังไม่ชักอาวุธออกมาเหมือนคนอีกฝั่งหนึ่งนั่นแสดงว่าคนพวกนี้ไม่ได้ตั้งใจจะทำร้ายองค์หญิงคนนี้

แต่ไม่ว่าจะทำร้ายหรือลักพาตัวก็ไม่นับว่าเป็นเรื่องดีทั้งนั้น เสียงการปะทะกันทางด้านของบุรุษทั้งสองดังขึ้นแล้วและเธอก็คงไม่รอให้เขามาช่วยหรอก...

เด็กหญิงพุ่งตัวเข้าไปหาชายคนแรกที่ยืนอยู่ฝั่งขวาทันที นิ้วเรียวหมุนเศษแก้วในมือมาคีบเอาไว้ที่ปลายนิ้ว เพียงพุ่งเข้าใกล้เท่านั้นเศษแก้วชิ้นน้อยก็ปาดเข้าที่ลำคอของชายคนแรกเป็นแผลยาวทันที เลือดแดงสดสาดกระเซ็นมาโดนชุดสีขาวสวยของเธออีกครั้ง นิสัยรังเกียจความสกปรกของเธอทำให้เผลอทำหน้าเหยเกอีกครั้ง

“อี๋...” กงจู่ร้องสบถเบา ๆ ด้วยความขยะแขยง แต่มือของนางไม่ได้หยุดลง

ฉัวะ!

มือที่เพิ่งจะปาดคอชายคนแรกพุ่งตรงเข้าไปที่ลูกตาของอีกคนอย่างรวดเร็ว เสียงโหยหวนของชายคนที่สองดังขึ้นพร้อมกับการเอี้ยวกายหลบคมกระบี่ของเด็กหญิง เธอกระชากมือออกทำให้มีลูกตาเขาหลุดออกมาด้วย เธอโยนทั้งลูกตาและเศษถ้วยชาไปที่ชายอีกคนเพื่อถ่วงเวลาเขาไว้ก่อนจะใช้ทั้งสองมือคว้าเข้าที่ข้อมือของชายคนที่สองที่ยังไม่ตายพลิกสวนกระบี่เข้าแทงร่างของเจ้าของจนทะลุ

โดยไม่รอให้ได้จังหวะหายใจ ชายคนที่สามก็ทุ่มตัวเข้าหาเธอทันทีเด็กสาวเอี้ยวตัวหลบวิถีดาบอย่างรวดเร็ว แขนน้อยไร้เรี่ยวแรงของนางคว้าเอาที่แขนของชายคนนั้นก่อนจะใช้วิชาป้องกันตัวที่ตัวเองเรียนมาหักกระดูกแขนของชายที่คิดจะปองร้ายเธออย่างรวดเร็ว เสียงร้องของชายคนนั้นดังสนั่น

เด็กสาวผลักร่างนั้นออกไปให้พ้นกายหากแต่ชายคนนั้นไม่ยอม เขาใช้แขนข้างที่เหลือคว้ากระบี่มาจากพื้นก่อนจะพุ่งเข้าหาเด็กสาวที่ก้าวถอยทันที

พล็อก!

เคร้ง!!

เสียงการบิดหักของลำคอดังขึ้นพร้อมกับเสียงกระบี่ที่ร่วงลงพื้น ชายที่โถมร่างกายเข้ามาสิ้นใจคามือของเด็กหญิงตัวน้อยที่เพิ่งจะกระโดดขึ้นบิดกะโหลกเขาให้หมุนหลุดจากลำคอด้วยมือเปล่าเพียงสองข้าง เด็กหญิงทิ้งร่างของชายที่เธอเพิ่งสังหารลงกับพื้น ในขณะเดียวกันกับที่ทั้งสองบุรุษเพิ่งจะชักดาบออกจากร่างของศพสุดท้ายของพวกเขาพอดี

แม่ทัพซูหลวนคุนมองไปที่องค์หญิงของเขาที่พระวรกายเปรอะไปด้วยโลหิตด้วยสายตาบ่งบอกถึงความประหลาดใจอย่างไม่ปิดบัง ไม่ต่างจากขุนนางเถียนเจิ้งซื่อที่ได้ประจักษ์กับความสามารถของเด็กสาวกับตาของตัวเอง เขาไม่สงสัยอีกต่อไปว่าข่าวลือที่ว่านางสังหารทั้งสามคนนั้นจริงหรือไม่...

“กงจู่...” แม่ทัพซูหลวนคุนเอ่ยพลางขมวดคิ้ว

เขาไม่ได้ตาฝาดแต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังไม่รู้ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไรเช่นกัน ในขณะที่เถียนเจิ้งซื่อที่ไม่ได้รู้จักกับหยางเยว่ซือกงจู่เป็นการส่วนตัวมาก่อนนั้นกลับทำใจได้ง่ายกว่า

ขุนนางหนุ่มเก็บกระบี่สั้นเข้าฝักก่อนจะค้อมกายลงให้กับเด็กหญิงที่กำลังวุ่นวายกับการเช็ดเลือดที่เปรอะใบหน้าของตัวเอง ชายหนุ่มหันไปมองสหายร่วมงานของตัวเองที่ยังตกอยู่ในความงุนงงก่อนจะหัวเราะออกมาเบา ๆ เขารู้ดีว่านี่เป็นเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้ที่สุดแต่มันก็เป็นไปแล้ว...

“น่ากลัวว่ากงจู่จะทรงปกป้องราชบัลลังก์ได้ด้วยถ้วยชาจริง”

ตอนที่ ๘

หางเสือเรือแห่งต้าซี

"หมายความว่าท่านเถียนยอมรับนาง"

เสียงถามจากเหล่าเสนาอำมาตย์และขุนนางในท้องพระโรง ดังขึ้นทันทีที่เถียนเจิ้งซื่อแจ้งเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นที่ห้องอักษรเมื่อวานให้ได้ทราบโดยทั่วกัน ในความจริงแล้วก็ไม่ได้มีความจำเป็นอะไรที่เขาจะต้องแจ้งรายละเอียดมากขนาดนี้ด้วยซ้ำเพราะอย่างไรข่าวที่ว่ากงจู่ทรงสังหารกบฏอีกสามคนที่ห้องอักษรวังหลวงก็แพร่กระจายจนไม่อาจจะควบคุมได้แล้ว ไม่แน่ว่าป่านนี้คนนอกวังหลวง อาจเริ่มมีคนรู้เรื่องแล้วก็ได้

...พวกคนที่มาเก็บ 'ขยะ' ดันเป็นพวกปากเบาเสียด้วย...

กงจู่เองก็ทำราวกับไม่รู้ แต่เขามั่นใจว่านางรู้นางจงใจเรียกใช้พวกจวิ้นซื่อ[5]ของวังหลวง ที่เป็นคนของเสนาบดีกรมต่าง ๆ แทนที่จะเรียกใช้ขันทีคนในทำงานนี้ ดูก็รู้ว่านางจงใจให้

---

[5] จวิ้นซื่อ[5] (ภาษาจีน) นายทหารชั้นประทวน

ข่าวนี้รั่วไหลไปถึงเสนาบดีที่มีสิทธิ์มีเสียงในท้องพระโรง ไม่ว่านางจะทำไปเพื่อข่มขู่หรือหาตัวคนบงการก็ตาม แต่ก็ต้องยอมรับว่าการกระทำของนางนั้นฉลาดเกินตัวไปมาก

"กงจู่มีสิทธิ์ตามข้อบัญญัติ" เถียนเจิ้งซื่อเอ่ยเพียงเท่านั้นแม้ในใจเขาจะไม่เคยเชื่อเรื่องสิทธิ์ตามข้อบัญญัติเลยก็ตาม

"สตรีครองบัลลังก์จะทำให้เกิดอาเพศ" เสียงของขุนนางใหญ่คนหนึ่งเอ่ยขึ้น

เถียนลี่ปู้ได้แต่ชายตาไปมองผู้เอ่ยปากเท่านั้น ดีเท่าไหร่แล้วที่คนฟังเป็นเขา หากคนฟังเป็นหยางเยว่ซือกงจู่ก็ไม่แน่ว่าขุนนางใหญ่คนนี้อาจจะโดนปลดระวางกลางอากาศก็ได้ นางฆ่าคนโดยไม่แม้แต่จะกะพริบตาด้วยซ้ำ การที่นางจะปลดใครสักคนที่นางเห็นว่าไร้ประโยชน์จากตำแหน่งคงไม่ยาก ก็นางเคยสังหารคนใหญ่คนโตระดับเสนาบดีด้วยเหตุผลว่า 'ไร้ฝีมือขนาดที่ไม่สามารถสังหารเด็กผู้หญิงคนเดียวได้ข้าไม่นิยมเก็บไว้'

...แปลกเกินสตรี...

คงจะนิยามได้เท่านั้น เพราะเขาเองก็เพิ่งจะได้เห็นหน้าค่าตากงจู่หลังม่านลายเมฆองค์นี้เป็นครั้งแรก แต่เพียงแค่ครั้งแรกนาง ก็สร้างเรื่องให้เขาประหลาดใจซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนเขาไม่อาจจะโต้ตอบได้ทัน ไม่ต้องคิดถึงคนที่นั่งอยู่ในท้องพระโรงเลยไม่มีใครจะสามารถต่อกรนางได้แน่ แม้ว่าการให้สตรีขึ้นครองจะดูประหลาดก็ตามแต่การให้หยางเยว่ซือกงจู่ขึ้นครอง

นั้นคงไม่นับว่าแย่นัก เพราะเขารับรู้ได้ว่ากงจู่ผู้นี้มีบางอย่างซ่อนอยู่

...บางอย่างที่น่าจะเหมาะสมกับบัลลังก์แห่งต้าซี...

อย่างน้อยก็สิ่งที่นางเอ่ยออกมาที่สะท้อนแนวคิดที่ประหลาดเหลือใครของนางได้เป็นอย่างดี บัลลังก์ก็แค่เก้าอี้ ตราหยกก็แค่ก้อนหินไม่มีอะไรช่วยบิดานางจากกบฏได้ แต่ถ้วยยาของนางทำได้อย่างนั้นหรือ

หากเห็นการกระทำนางแล้วก็พอจะรู้อยู่ว่าไม่ใช่ถ้วยชาแต่เป็นตัวนางต่างหาก ในตอนนี้หากให้เขาบอกความสามารถและความเหมาะสมของนางนั้นเขาคงยังบอกไม่ได้ทั้งหมด แต่ว่าก็ปฏิเสธไม่ได้เลยว่านางนับเป็นคนที่น่าสนใจคนหนึ่ง

...ยังไม่ถึงกับยอมรับ แต่คิดว่าน่าสนใจ...

“ท่านเถียน” ขุนนางที่นั่งใกล้เขาที่สุดเอ่ยขึ้น “กงจู่สังหารคนพวกนั้นจริงรึ ไม่ใช่ฝีมือของท่านซูเจียงจวินจริงน่ะหรือ”

เป็นไปอย่างที่เขาคิดไว้ก่อนหน้านี้คงจะมีคนอีกมากที่ไม่เชื่อนางแน่หรือไม่ก็ต่อให้นางสามารถขึ้นครองได้ตามกฎมณเฑียรบาลก็ไม่แน่ว่าจะมีคนยอมรับหรือทำตามที่นางสั่งซึ่งนั่นก็อาจจะเป็นปัญหาต่อไป แต่นางได้ตรัสออกไปแล้วเสียด้วยว่านางไม่สน...

ท่ามกลางกองศพของกลุ่มคนปริศนา ผู้ที่ถูกเรียกว่าเป็นกงจู่หันไปเรียกนางกำนัลของตัวเองอย่างรวดเร็วเพื่อจะ

กลับไปล้างตัวที่เปรอะไปด้วยโลหิต หากแต่ไม่ได้ผลอย่างที่นางหวังเอาไว้เมื่อนางกำนัลของนางทั้งสองต่างก็กำลังสั่นกลัวกับภาพที่พวกนางเพิ่งจะเห็นไป น่ากลัวว่าทั้งชีวิตของนางกำนัลทั้งสองคนนั้นอาจจะไม่เคยเห็นคนฆ่ากันมาก่อนก็ได้... ซึ่งก็นับว่าธรรมดาแล้วสำหรับสตรีในวังหลวง คนที่ไม่ธรรมดาคือคนที่กำลังเดินไปหาที่เช็ดคราบเลือดต่างหาก

...กงจู่ทรงสังหารกบฏได้จริงเสียด้วย...

"น่าจะทรงไว้ชีวิตสักคนไว้เพื่อซักถาม" ขุนนางหนุ่มเอ่ยเชิงล้อเลียนเมื่อเห็นศพของชายทั้งสามคน

เมื่อครู่นี้... มือเปล่า ไร้อาวุธ ไร้เพลงดาบ ไร้ปราณ เพียงแค่มือเปล่ากับเศษถ้วยชาเท่านั้นจริง ๆ การเคลื่อนไหวของกงจู่นั้นไวและคล่องแคล่วจนบุรุษที่น่าจะชำนาญการต่อสู้ทั้งสามคนไม่อาจจะจับนางได้ทัน อีกทั้งยังความโหดเหี้ยมของนางอีก จนบัดนี้เขายังไม่เห็นแววสะเทือนใจในสายพระเนตรเลยสักนิด...

"คิดอย่างนั้นทำไมพวกท่านไม่ทำเสียเองเล่า"

กงจู่เพียงปรายสายพระเนตรมาที่อีกแปดศพที่เหลือที่เป็นฝีมือของพวกเขา ก่อนจะหันไปสนใจการเช็ดล้างมือของตัวเองต่อ

เด็กหญิงที่ไม่ได้ให้ความสนใจกับสิ่งที่นางเพิ่งทำไปนั้นสร้างความแปลกใจให้เขามาก อย่าว่าแต่เด็กน้อยแม้แต่สตรีก็ตามหากได้เห็นศพพวกนี้แล้วก็ย่อมใจเสียตกใจเป็นธรรมดา แต่กงจู่นอกจากจะเป็นคนลงมือสังหารเองแล้วยังทรงทำเหมือนไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรอีก

"กงจู่... ท่านสังหารคนพวกนี้" ซูหลวนคุนเจียงจวินเอ่ยออกมาเป็นครั้งแรก น่าจะหายจากอาการตกใจแล้วเสียกระมัง

เขาเคยได้ยินมาว่าซูหลวนคุนเจียงจวินคนนี้ได้รับการอุปการะจากองค์เหนือหัวมาตั้งแต่ยังเล็ก น่ากลัวว่าจะมีความผูกพันกับกงจู่มาช้านานจนไม่อาจจะเห็นว่ากงจู่ของเขาสังหารคนได้ ที่จริงมันน่าแปลกใจมากกว่าเพราะสิ่งที่กงจู่เพิ่งลงมือไปนั้นมันแสดงถึงความเคยชินที่เป็นทักษะ ไม่มีทางที่แม่ทัพที่โตมาด้วยกันคนนี้จะไม่รู้ว่ากงจู่สามารถสังหารคนได้กัน?

"ไม่..." เด็กหญิงเงยหน้ามาตอบหน้าตาย "คนพวกนี้เดินเข้ามาตายคามือข้าเอง"

ใบหน้าที่งดงามดุจเทพเซียนที่เกาะพราวไปด้วยหยดน้ำกระตุกยิ้มร้ายดุจพญามาร หยางเยว่ซือกงจู่ปรายตามองศพพวกนั้นเพียงวูบเดียว ก่อนจะถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่ายท่าทางราวกับระอานักหนาก่อนจะเงยหน้ามาหาพวกเขาสองคนที่ยืนอยู่

"จะพอมีใครช่วยเก็บขยะพวกนี้ออกไปได้หรือไม่ ข้าไม่ค่อยชอบกลิ่นคาวเลือด"

...ถ้าไม่ชอบก็อย่าสังหารใครแต่แรกสิ...

นั่นเป็นสิ่งแรกที่ปรากฏขึ้นในใจของเขา หากนางจะแสดงออกว่ารังเกียจศพเสียขนาดนี้นางก็ไม่ควรจะสังหารคนพวกนี้ตั้งแต่แรกไม่ใช่หรือไร เด็กหญิงทำหน้าตาเหยเกอย่างชัดเจนนางพยายามเดินเลี่ยงศพพวกนั้นอย่างเต็มที่

ท่าทางของนางแสดงถึงความรังเกียจอย่างชัดเจนซึ่งเขาหมายถึงมันชัดเจนเสียจนไม่เห็นแม้แต่แววตาตระหนกรู้สึกผิด หรือหวาดกลัวจากนางเลยแม้แต่น้อย

“...” บุรุษทั้งสองมองไปที่สตรีเพียงคนเดียวในห้องด้วยสายตาสนเท่ห์อย่างไม่ปิดบัง

“หมดธุระแล้วใช่หรือไม่ ข้าจะกลับไปเปลี่ยนผ้า” เด็กหญิงเลิกคิ้วขึ้นก่อนจะถามด้วยน้ำเสียงไม่สู้สบอารมณ์นัก

กงจู่ที่หัวเสียอย่างมากกับรอยเปื้อนตามร่างกาย ดูนางจะอารมณ์เสียกับเรื่องนี้ยิ่งกว่าเรื่องที่ควรจะใส่ใจหรือใส่อารมณ์กับมันในตอนนี้ อย่างเช่นเรื่องที่มาของกบฏพวกนี้หรือเรื่องของคนที่ยังไม่ยอมรับกงจู่ให้เป็นผู้ครองบัลลังก์

“คนพวกนี้คงเป็นคนที่ไม่อยากให้กงจู่ได้ครองบัลลังก์” เขาให้ความเห็น

“...”

กงจู่ตัวน้อยมองไปที่ศพพวกนั้นอย่างพิจารณาอีกครั้งฟันขาวขบริมฝีปากตัวเองอย่างใช้ความคิด ท่าทางที่ราวกับไม่ใช่เด็กหญิงอายุสิบสี่ชันษานั้นไม่ว่าดูอย่างไรก็ไม่ชินตาเสียทีใบหน้าเยาว์วัยฉายแววน่ากลัวเพียงวูบก่อนจะหายไปราวกับไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

“ข้าไม่สนว่าคนพวกนี้เป็นใคร” คำตอบของเด็กหญิงย่อมสร้างความงุนงงให้กับสองบุรุษอยู่แล้ว และก็เป็นซูหลวนคุนที่เลือกจะเอ่ยขึ้นก่อน

“ไม่สนไม่ได้พ่ะย่ะค่ะกงจู่ คนพวกนี้เป็นภัยต่อกงจู่และต้าซี”

ซูหลวนคุนเอ่ยในสิ่งที่แม้แต่เด็กที่เริ่มรู้ภาษายังมองออกขึ้นมาเพื่อเตือนให้กับคนที่ควรจะตระหนักเรื่องนี้มากกว่าใครอย่างหยางเยว่ซือกงจู่ได้รู้ แต่นางทำเพียงแค่เลิกคิ้วก่อนจะหัวเราะออกมาเบา ๆ เท่านั้น เขากล้าสาบานต่อหน้าเทพเซียนเลยว่านางกำลังหัวเราะอยู่จริง หัวเราะทั้งที่เพิ่งสังหารคนไปนั่นแหละ

“ถ้าเผื่อว่าท่านซูจะไม่เห็น ทั้งข้า ท่าน และท่านเถียนได้สังหารคนพวกนี้ไปหมดแล้ว” เด็กหญิงตอบ “ภัยหมดแล้วท่านทั้งสองไปพักผ่อนเถอะ”

ท่าทางราวกับไม่ยี่หระต่อสิ่งที่เกิดขึ้นของนางนั้นย่อมสร้างความประหลาดใจให้แก่พวกเขาอยู่แล้ว ตั้งแต่ที่กงจู่เอ่ยปากเจรจาที่ท้องพระโรงนั้น ก็ไม่มีส่วนใดเลยที่จะแสดงออกว่านางไร้สมองและเชื่อว่าเภทภัยสิ้นไปหมดแล้วจริงอย่างที่นางว่าแต่นางก็ยังเอ่ยปากเช่นนั้น

“กงจู่ กงจู่ก็รู้ว่า...” ซูเจียงจวินเอ่ยเพียงเท่านั้นก่อนจะถอนหายใจ

เขาเข้าใจจิตใจของซูเจียงจวินดีทีเดียวเชียว ท่าทางที่รู้อยู่ว่ามีเรื่องแต่ไม่ใส่ใจของหยางเยว่ซือกงจู่นั่นแหละ ที่เป็นสาเหตุหลักทำให้ซูหลวนคุนตัดใจที่จะเอ่ยเตือนนางอีก และตัวเขาเองก็เช่นกันเขาคงไม่ต้องเอ่ยเรื่องนั้นอีกแล้วเพราะต่อให้เอ่ยไปนางก็คงจะตีรวนออกไปเป็นเรื่องอื่นอยู่ดี

“กงจู่ แม้ว่าคราวนี้ข้ากระหม่อมทั้งสองจะยอมรับในตัวท่านแต่... กระหม่อมขอยืนยันให้กงจู่เข้าใจอีกครั้งว่าตาม

ธรรมเนียมแล้ว การที่สตรีจะขึ้นครองบัลลังก์นั้นไม่ใช่เรื่องที่คนทั่วไปจะยอม รับนัก”

เขาได้เตือนเด็กหญิงที่กำลังเช็ดคราบเลือดออกจากช่วงแขนอยู่ด้วยน้ำเสียงหนักใจ ไม่เพียงเขาเท่านั้น แม่ทัพซูหลวนคุนที่อยู่ข้างกันก็คงคิดเหมือนกัน แม้ว่านางจะแสดงออกมาอย่างชัดเจนแล้วก็ตามว่านางสามารถจัดการบัลลังก์ของนางได้ด้วยถ้วยชาอย่างที่กล่าวไว้ก็จริง แต่การยอมรับการแหวกม่านประเพณีนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ร่างเล็กกลอกตาขึ้นด้วยสีหน้าเหนื่อยหน่ายอย่างที่นางมักจะทำบ่อยครั้งในวันนี้

“ข้าขึ้นครองบัลลังก์ตามสิทธิ์ของข้า การที่คนพวกนั้นรับไม่ได้ก็เป็นปัญหาของเขาไม่ใช่ปัญหาของข้า”

...ไม่ใช่ปัญหาของข้า...

ช่างเป็นคำพูดตัดบทตัดรอนที่จริงใจเหลือเกิน แม้ว่าจะไร้ข้อกังขาเรื่องความสามารถของนางก็ตาม แต่เรื่องคุณธรรมการปกครองนั้นเขาไม่อาจจะวางใจนางได้เลย เด็กหญิงที่เพิ่งมีชันษาเท่านี้สามารถฆ่าคนได้โดยไม่รู้สึกผิดก้าวขึ้นบัลลังก์คานอำนาจกับบุรุษในห้องโถงโดยไม่เห็นหัวใคร ไม่ว่าอย่างไรก็ยังวางใจได้ยากเหลือเกิน

“กงจู่ทรงสังหารคนพวกนั้นด้วยองค์เองจริง ไม่ใช่ฝีมือข้า” ชายที่เพิ่งเดินเข้ามาเอ่ย

แม่ทัพซูหลวนคุนเดินเข้ามาพร้อมกับเหล่าทหารติดตามทั้งแปดคนดูน่าเกรงขาม เพียงแค่เหล่าฝ่ายปกป้องดินแดนกลุ่มใหญ่เดินเข้ามาเท่านั้น บรรยากาศภายในท้องพระโรง

ก็ตึงเครียดขึ้นทันที หลายคนจากฝ่ายปกครองภายในต่างก็พากันหลบตาคนกลุ่มนี้กันหมด แม่ทัพผู้เก่งกาจแห่งต้าซีแม้อายุยังน้อยแต่กรำศึกมามาก สำหรับเหล่าขุนนางที่ถนัดแต่ศึกบนกระดานหมากแล้วย่อมเกิดความหวั่นเกรงเป็นธรรมดา

“...ด้วยเศษถ้วยชาน่ะหรือ” ขุนนางคนเดิมกลั้นใจถามอีกครั้งแม้ว่าจะยังเกรงใจอยู่ก็ตาม

“ด้วยมือเปล่า” แม่ทัพหนุ่มตอบเพียงเท่านั้นก่อนจะนั่งลงประจำที่ของตน

ความเงียบเข้าปกคลุมทั่วทั้งท้องพระโรงทันที การประกาศออกมาว่ากงจู่เป็นผู้สังหารกบฏนั้นย่อมสร้างความหวาดหวั่นให้กับคนที่ได้ยินอยู่แล้ว กบฏพวกนั้นอย่างน้อยก็ต้องเป็นกลุ่มคนมีฝีมือไม่ใช่น้อยที่จะสามารถบุกเข้ามาถึงวังหลวงส่วนในได้ การที่กงจู่สามารถสังหารได้ด้วยมือเปล่าอย่างน้อยก็คงจะทำให้คนที่คิดจะเหิมเกริมต่อนางฉุกคิดขึ้นบ้าง...

“แล้ว... ท่านแม่ทัพเล่า ท่านมีความเห็นว่าอย่างไร” บัณฑิตผู้หนึ่งรวบรวมความกล้าถามขึ้น

นับเป็นคำถามที่แทบจะหยุดทุกความเคลื่อนไหวในท้องพระโรงเลยทีเดียว ไม่ว่าใครในท้องพระโรงก็ต่างรู้ดีว่าหากเป็นเรื่องของฝ่ายกลาโหมแล้วความเห็นของแม่ทัพซูหลวนคุนถือว่ามีผลต่อความเห็นของกองทัพมากทีเดียว หากว่าเขาไม่เห็นด้วยแน่นอนว่ากองทัพจะต้องลุกฮือขึ้นต่อต้านแน่นอน แต่หากเขาเห็นด้วยแล้วฝ่ายกลาโหมย่อมสนับสนุนกงจู่แน่

“พวกเราเป็นกองทหารของต้าซี มีหน้าที่ปกป้องเมืองต้าซีและราชสกุลหยาง” ซูหลวนคุนเอ่ยเพียงเท่านั้น

สำหรับทหารทุกคนในต้าซีแล้ว เรื่องความจงรักภักดีต่อราชสกุลหยางถือเป็นเรื่องที่ปฏิบัติต่อกันมาอย่างช้านาน กองทัพทหารแห่งต้าซีทุกคนล้วนได้รับการฝึกมาจากองค์เหนือหัวและองค์ชายที่ล่วงลับไป เพราะอย่างนั้นเมื่อเขาเอ่ยว่าตัวเขาจะปกป้องกงจู่และราชสกุลหยาง ทุกคนในกองทัพก็พร้อมใจกันตอบรับทันทีโดยไม่มีขัดข้อง

"ซูหลวนคุนเจียงจวิน ท่านไม่รู้สึกหรือว่ากงจู่แปลกไป" เสนาบดีกรมขุนนางเอ่ยขึ้น

ถือเป็นคำเอ่ยที่ตรงใจทุกคนในที่นั้น ไม่ใช่เฉพาะทุกคนที่รู้จักกับกงจู่เป็นการส่วนตัวแต่เป็นทุกคนในที่นั้นต่างหาก ทั้งพฤติกรรมของพระองค์ที่ประหลาดเกินสตรีทั่วไป ทั้งตัวตนของนางที่ต่างไปจากข่าวลือที่เคยได้ยินมาทั้งหมดอีก แต่สำหรับคนที่เห็นนางมาตั้งแต่ยังเล็กอย่างแม่ทัพซูหลวนคุนแล้ว คำว่า 'แปลก' ที่กล่าวมานั้นเป็นความหมายที่กัดกร่อนใจเขามากกว่านั้น

...ทรงแปลกไปจริง ๆ...

"เยว่ซือกงจู่"

เขารอจนกระทั่งขุนนางฝ่ายซ้ายเดินลับออกไปจากส่วนในของตำหนักแล้วจึงเรียกเด็กหญิงที่ทำให้เขารู้สึกว่านางไม่ใช่กงจู่คนเดิมเพื่อสนทนากับนางอีกครั้ง ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ไม่สามารถปล่อยให้ความคาใจนี้ผ่านไปได้เลย

จากกงจู่ที่ไม่มีแม้แต่แรงจะก้าวเดินได้เกินสามตำหนัก กงจู่คนที่ไม่เคยสนใจสิ่งใดนอกไปจากเพลงพิณกับขลุ่ยผิว

กลับสังหารคนได้ด้วยเศษถ้วยชาแตก ท่าทางที่ราวกับเป็นมือสังหารมืออาชีพนั้นไม่ว่าอย่างไรก็...

"มีเรื่องอะไรหรือซูเจียงจวิน" เด็กหญิงที่เนื้อตัวเปรอะไปด้วยโลหิตถามด้วยสีหน้านิ่งเฉย

น้ำเสียงของนางทั้งนิ่งเย็นทั้งสงบ อีกทั้งคำเรียกที่นางเรียกเขานั้นยังแสดงถึงความห่างเหินอย่างเห็นได้ชัด ทั้งที่เมื่อตอนยังเล็กเขาขอร้องให้นางเรียกแค่ 'ซูจวินซื่อ' นางก็ยังดื้อรั้นจะเรียกเขาด้วยชื่อจริงอยู่อย่างนั้นจนกระทั่งเขาต้องยอม แต่ในครั้งนี้ตั้งแต่ได้พบหน้ากันนางกลับใช้คำเรียกโดยตำแหน่งและแซ่มาตลอด...

"...."

ชายหนุ่มไม่มั่นใจว่าว่าควรจะเอ่ยวาจาอย่างไรออกไปดี เรื่องคาใจที่มากมายเหลือเกินจนไม่สามารถกลั่นออกมาเป็นคำพูดได้ เด็กที่ไม่กล้าแม้แต่จะสบตาคนคนนั้นกลับกลายเป็นคนที่กำลังจ้องหน้าเขาอยู่ด้วยสายตากดดัน วรกายน้อยที่เคยประชวรเพียงเพราะต้องลมแรง ในตอนนี้กลับเต็มไปด้วยโลหิตของคนที่นางเพิ่งสังหารไป...

"จะพูดอะไรก็รีบพูดเถอะ" ผู้ที่สูงศักดิ์กว่าเอ่ยอีกครั้ง น้ำเสียงของนางฟังดูเหนื่อยล้าเต็มที

"เกิดอะไรขึ้น..." แม่ทัพหนุ่มรู้สึกว่ายากเหลือเกินกว่าจะเอ่ยแต่ละคำออกไปได้ มันยากกว่าสั่งการรบเสียอีก... "ทำไมถึงทรงเปลี่ยนไปเช่นนี้"

กงจู่ยืดวรกายตรงในขณะที่มองมาที่เขาแขนทั้งสองข้างของนางกอดอกอยู่ ไม่อาจจะปฏิเสธได้เลยสักครั้งว่าทุก

ครั้งที่นางทอดสายตามานั้นเขารู้สึกว่านางไม่ใช่กงจู่คนเดิมเลยสักนิดแม้ว่ารูปลักษณ์นางยังคงเหมือนเดิมก็ตาม สายตาของนางมีอำนาจไร้ความเมตตา ทุกอย่างที่นางทำไม่ว่าจะเป็นการขยับพระวรกายหรือยามเปล่งวาจาก็ตามนางดูทรงอำนาจเสียยิ่งกว่าสตรีใด ไม่สิ... นางดูทรงพลังมากกว่าองค์เหนือหัวเสียอีก

"ข้าไม่เคยเปลี่ยน" เด็กหญิงเอ่ยด้วยสีหน้านิ่งสนิท "เจียง จวินแค่ไม่รู้จักข้าเท่านั้น"

สายตาของกงจู่ตัวน้อยที่ทอดมานั้นมีความจริงใจอยู่ในสายตานั้นไม่น้อย ริมฝีปากอิ่มเม้มเข้าหากันเพียงครู่ก่อนจะคลายออก องค์หญิงเคลื่อนวรกายเข้ามาหาเขา พระหัตถ์น้อยที่เพิ่งสังหารคนไปกอบกุมมือของเขาเอาไว้ทั้งสองข้างสายตาของนางมองเขาด้วยสายตาที่สะกดร่างของเขาให้นิ่งงัน

"ซูเจียงจวิน" น้ำเสียงของนางกดลึก

"ข้าก็คือข้าในตอนนี้ ไม่ว่าท่านจะรู้จักใครมาก่อนหน้านี้ก็ตาม เรียนรู้ข้าเสียใหม่ตั้งแต่นี้ง่ายกว่าหาเหตุผลความเปลี่ยนแปลง"

เพียงเท่านั้นนางก็ปล่อยมือเขาไป ในช่วงเวลาที่นางละมือออกปล่อยให้ความเย็นของอากาศไหลเข้ามาแทนความอุ่นของมือนั้น ในทุกก้าวที่นางเสด็จห่างออกไปเขาก็รู้ได้ทันทีว่านางไม่ใช่หยางเยว่ซือคนเดิมที่เขาเคยรู้จักอีกต่อไป

"กงจู่คือกงจู่ข้าไม่มีความเห็นใด ๆ" แม่ทัพหนุ่มเอ่ยเพียงเท่านั้นก่อนจะยกจอกชาขึ้นจิบเพื่อตัดบทสนทนา

คนฉลาดอย่างเถียนเจิ้งซื่อมีหรือจะมองไม่ออกว่าแม่ทัพหนุ่มกำลังคิดอะไรอยู่ หลังจากแยกกันที่ตำหนักเขาก็ไปหาข่าวเรื่องความสัมพันธ์ของแม่ทัพซูกับกงจู่มาอย่างเต็มที่ ทั้งคู่เติบโตมาด้วยกันแม้จะไม่ได้สนิทสนมกันมากนัก แต่ก็ถือว่าเป็นบุรุษเพียงไม่กี่คนที่ได้เข้านอกออกในตำหนักของกงจู่ การที่ต้องมาเห็นกงจู่ตัวน้อยขี้กลัวกลายร่างเป็นสตรีที่สังหารคนอื่นอย่างเลือดเย็นนั้น แน่นอนว่าต้องสร้างความลำบากใจให้กับแม่ทัพอยู่แล้ว...

...แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังสนับสนุนนางสินะ...

คำตอบของแม่ทัพซูนั้นชัดเจนแล้วว่าพวกทหารและกองทัพจะปกป้องบัลลังก์ต้าซีและราชสกุลหยาง นั่นก็เท่ากับว่าไม่ว่ากงจู่จะทรงทำอะไรก็ตามเหล่าทหารจะพร้อมสนับสนุนนางเสมอ ฝ่ายทหารถือเป็นอำนาจกว่าห้าส่วนในท้องพระโรงแห่งนี้ ถ้าลองทั้งฝ่ายกรมขุนนางที่เขาอยู่กับฝ่ายกลาโหมที่แม่ทัพซูอยู่เกิดออกปากเห็นด้วยกับกงจู่แล้วก็คงจะไม่ยากอีกต่อไปหากนางจะขึ้นครองต้าซี...

“กงจู่เสด็จ”

ตอนที่ ๙
เงื่อนไขของกงจู่

“กงจู่เสด็จ”

สิ้นเสียงประกาศ สตรีร่างเล็กในชุดสีขาวสะอาดก็ย่างเท้าเข้าสู่ท้องพระโรงทันที ที่จริงหากสังเกตให้ดีจะเห็นว่านางเดินเข้ามาก่อนจะสิ้นคำประกาศด้วยซ้ำ แม้จะไม่อยากยอมรับก็ตาม แต่ทุกย่างก้าวที่นางก้าวผ่านนั้นแม้ว่าฝีเท้าของนางจะเบายิ่งกว่าการวางเท้าของมดก็ตามแต่ถึงอย่างนั้นนางก็คือคนที่มีป้ายหยกอยู่ในมือ รวมถึงนางเพิ่งจะเป็นคนที่พ่วงข้อหาสังหารชายฉกรรจ์ฝีมือดีไปกว่าหกคนในสองวัน เพราะฉะนั้นหากจะเอ่ยว่านางไม่น่าเกรงขามก็คงจะโกหกเกินไปหน่อย

มิสเฉินไม่ได้สนใจทั้งสายตาและเสียงกระซิบกระซาบที่แสดงถึงความหวั่นเกรงหรือความรังเกียจเธอแต่อย่างไร ที่จริงเธอไม่สนด้วยซ้ำว่าคนพวกนี้จะคิดอะไรหรือพูดถึงเธออย่างไร เด็กหญิงย่างเท้าไปจนถึงหน้าบัลลังก์หรือสิ่งที่เธอเรียก

ว่า ‘เก้าอี้ดนตรีที่ถือเป็นตลกร้ายที่สุดในโลก’ ก่อนจะหยุดฝีเท้าลง

เด็กหญิงหมุนตัวกลับหลังไปมองเหล่าขุนนางและข้าราชบริพารที่กำลังเข้าเฝ้าอยู่ด้วยสายตาของผู้มีอำนาจอย่างแท้จริง นางมองกวาดตาจากขุนนางแถวหน้าไล่ไปจนถึงแถวหลังสุดอย่างรวดเร็ว ขุนนางทุกผู้ที่เคยคิดว่าตัวเองกล้าแกร่งไม่แพ้ใครเมื่อเห็นสายตาของนางกวาดผ่านตนก็ต่างพากันลนลานก้มหัวลงอย่างรวดเร็ว

...ก็อยากจะสู้สายตาอยู่หรอก แต่...

แทบทุกคนในท้องพระโรงคิดไม่ต่างกันนัก หากแต่สิ่งที่ทำได้นั้นกลับต่างไปโดยสิ้นเชิง แม้ว่าภาพลักษณ์ของนางจะเป็นเด็กผู้หญิงอายุน้อยชันษาไม่น่าทันโลกก็ตาม แต่มีบางสิ่งในตัวนาง บางสิ่งที่พวกขุนนางก็ไม่อาจจะอธิบายได้ว่าคืออะไรเช่นกัน แต่มันคือบางอย่างที่ทำให้พวกเขาไม่กล้าแม้แต่จะสบตานางด้วยซ้ำ

“ทุกท่าน...”

เสียงของกงจู่กังวานใสน่าฟัง แต่ในเวลานี้ทุกคนในท้องพระโรงนั้นแทบกลั้นหายใจที่ได้ยินสุรเสียงของพระองค์กงจู่ผู้สร้างภาพลักษณ์ว่าเป็นเด็กบ้าใบ้มาตลอดจนถึงเมื่อวันก่อน พอได้รู้ว่านางไม่ได้เป็นใบ้จริงแล้วก็ตระหนักได้เลยว่าทุกคำพูดที่ออกมาจากปาก นางนั้นก็ฟังแล้วทั้งโหดร้ายและไร้เหตุผลสิ้นดีมาตลอดเสียด้วย การที่นางเปิดปากพูดหนึ่งครั้งย่อมส่งผลต่อใจคนฟังทั้งท้องพระโรงแน่นอนอยู่แล้ว

"ขอบคุณที่ทำงานหนักเพื่อต้าซีมาโดยตลอด..." คำเอ่ยขอบคุณที่คาดไม่ถึงดังขึ้น

เหล่าขุนนางเสนาอำมาตย์ที่นั่งอยู่ต่างพากันเงยหน้าขึ้นมองหน้ากันอย่างตกใจสุดขีด อย่างน้อยนี่ก็ไม่ใช่สิ่งที่พวกเขาคาดว่าจะได้ยินในวันนี้ หลายคนคิดว่ากงจู่ของพวกเขาจะวิ่งขึ้นบัลลังก์ไปเลยเช่นเมื่อวาน และอีกหลายคนก็ต่างคิดว่านางคงจะเข้ามาสละราชบัลลังก์แต่นางกลับเอ่ยขอบคุณเนี่ยนะ...

เด็กหญิงกวาดตามองไปจนทั่วท้องพระโรงอีกครั้ง เมื่อมั่นใจแล้วว่าการสร้างความแตกตื่นของตัวเองให้กับเหล่าขุนนางได้ผล มิสเฉินก็ใช้สายตาทรงอำนาจของนางที่ทำให้ทุกคนที่ตั้งท่าจะหันไปซุบซิบกันหยุดการกระทำลงเสียก่อนเพื่อฟังในสิ่งที่นางพูดต่อไป ความยากของการปกครองคนคือการวางสมดุลระหว่างความเข้าใจผู้อยู่ใต้ความปกครองกับการวางกำแพงไม่ให้อีกฝ่ายเข้ามาใกล้เกินไปนี่แหละ แต่สำหรับมิสเฉินแล้วเรื่องพวกนี้ง่ายเสียยิ่งกว่าง่ายอีก

"ข้ารู้ว่าคงเป็นการยากสำหรับพวกท่านที่จะยอมรับให้สตรีที่ยังเด็กอย่างข้าขึ้นครองบัลลังก์" เด็กหญิงเอ่ยอย่างตรงจุด

คำพูดนั้นราวกับก้าวเข้าไปนั่งอยู่ในใจของขุนนางของทุกคนทันที คำพูดที่ฟังดูแล้วก็ราวกับว่านางกำลังจะสละราชบัลลังก์อย่างไรอย่างนั้น

แต่เขารู้ดีว่าไม่ใช่การสละราชบัลลังก์แน่ สตรีที่สามารถสังหารคนที่เข้ามาขวางตัวเองได้อย่างไม่ลังเล คนที่

กล้าเอ่ยปากว่ามีแค่ถ้วยชาก็สร้างขั้วอำนาจได้อย่างนางไม่มีทางสละบัลลังก์แน่...

เถียนเจิ้งซื่อมองเด็กหญิงตัวน้อยด้วยสายตาประหลาดใจเพียงครู่แต่ก็แปรเปลี่ยนกลับมาเป็นสายตาที่แสดงออกถึงความร้อนแรงขึ้น เมื่อเริ่มคิดได้ว่าแม่กงจู่ตัวแสบกำลังจะทำอะไร

“ศพพวกนั้นก็คงยากสำหรับวิญญาณของตนที่จะยอมรับกับตัวเองเมื่อถูกสตรีอย่างข้าสังหารเช่นกัน...”

เด็กหญิงเอ่ยสิ่งที่น่ากลัวออกมาด้วยสีหน้านิ่งเฉยราวกับกำลังเอ่ยเรื่องสภาพอากาศอย่างไรอย่างนั้น การย้ำเรื่องศพขึ้นมานั้นเป็นข้อได้เปรียบของเธอที่เอาไว้ใช้ย้ำให้กับคนที่คิดว่าเธอจะอ่อนข้อลงให้กลับไปสำนึกอีกครั้งว่าสตรีที่เพิ่งจะเอ่ยว่าเข้าใจที่ทุกคนไม่สนับสนุนนางขึ้นบัลลังก์นั้น คือสตรีคนเดียวกับที่เพิ่งสังหารบุรุษที่ทำงานเป็นมือสังหารมา

“เสด็จพ่อข้าองค์เหนือหัวองค์ก่อน...”

มิสเฉินจงใจวรรคคำพูดตัวเองไปครู่หนึ่งเพื่อให้เหล่าขุนนางได้นึกถึงกษัตริย์องค์ก่อนของตัวเอง เมื่อเห็นสีหน้าที่เปลี่ยนไปแล้วนางจึงเริ่มกล่าวต่อ

“เสด็จพ่อก็คงยากสำหรับพระองค์ที่จะต้องยอมรับว่าตนเองถูกพวกเกลือเป็นหนอนทรยศ...” เด็กหญิงหยุดหายใจ “ข้าเองก็ยากที่จะยอมรับว่าข้ากับเสด็จพ่อนั้นนับจากนี้คงต้องห่างกันไกลแสนไกล...”

คำพูดของนางเนิบช้าราวกับพยายามกัดกินแทรกไปในใจของคนฟังทุกคน ความขมขื่นจากเหตุการณ์ไม่คาดฝันว่า

จะเกิดกำลังแทรกเข้าไปในจิตใจของทุกคนอย่างไม่ยากนัก มิสเฉินมองสีหน้าของเหล่าขุนนางด้วยความพึงใจแม้ว่าสีหน้าของนางจะเป็นเพียงสีหน้าที่นิ่งสงบเท่านั้น

“ไม่ว่าเรื่องจะยากเพียงใด แต่เราทุกคนต่างก็ต้องทำใจยอมรับกับสิ่งที่เกิดขึ้นด้วยกันทั้งนั้น” เด็กหญิงเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลง

ในตอนนี้เธอกล้าบอกได้เลยจากสายตาของเหล่าขุนนางในท้องพระโรงว่าเธอสามารถซื้อใจคนพวกนี้ได้มากกว่า 75 เปอร์เซ็นต์แล้ว อย่างน้อยคนพวกนี้บางคนที่กำลังรู้สึกว่าต้าซีอันเป็นที่รักของพวกเขาทั้งหลายกำลังจะเสียความมั่นคงไป ในตอนนี้ก็ได้ตระหนักว่าคนที่เคยนั่งบัลลังก์แห่งนี้เองก็เคยสูญเสียเช่นกัน....

...เป็นพวกเดียวกัน...

กลอุบายการปกครองง่าย ๆ ที่ใช้เมื่อไหร่ก็ได้ผลเสมอนั้นได้พิสูจน์ตัวเองแล้ว ไม่ว่าจะยุคไหนการสร้างเงื่อนไขชี้ให้เห็นจุดร่วมย่อมรวมคนได้เร็วกว่า ที่จริงแล้วหากวันนี้เธอดื้อแพ่งวิ่งขึ้นบัลลังก์ไปเหมือนเดิมก็คงไม่มีใครกล้าห้ามเธอแน่ แต่สิ่งที่เธอต้องการนั้นไม่ใช่เก้าอี้ดนตรีโง่ ๆ ตัวนั้น หากแต่เป็นอำนาจต่างหาก การที่เธอชี้ให้เหล่าขุนนางพวกนี้เห็นสิ่งที่ตัวเองทำใจได้ยากและชี้ให้พวกเขาเห็นว่าเธอเองก็มีเรื่องที่ทำใจได้ยากนั้น ทำให้เธอและขุนนางพวกนี้กลายเป็น ‘พวกเดียวกัน’ ได้ไม่ยาก

...ที่เหลือก็แค่สร้างโจทย์และดราม่าเล็กน้อย...

“วันนี้หากข้าจะดื้อแพ่งขึ้นไปนั่งบนเก้าอี้พยัคฆ์เลย นั้นก็ไม่ถือว่าผิดกฎมณเฑียรบาลของต้าซีแต่อย่างใด หากแต่ข้าหยางเยว่ซือคนนี้เห็นแก่พวกท่านที่ทำงานหนักเพื่อต้าซีมาช้านาน ครั้นจะทำการข้ามหัวพวกท่านอย่างนั้นก็คงไม่เหมาะ...”

...ไม่เหมาะอย่างนั้นหรือ...

ให้ตายเถอะ นางช่างเป็นสตรีที่ทั้งน่าสนใจและน่ากลัวในเวลาเดียวกันเสียจริง เถียนเจิ้งซื่อที่มั่นใจว่าตัวเองอ่านการวางเกมของกงจู่ตัวแสบออกนั้นหรี่ตาลงอย่างพิจารณาอีกครั้ง นางใช้คำพูดราวกับว่าการที่นางเลือกจะไม่ดื้อแพ่งขึ้นบัลลังก์ทั้งที่มีสิทธิ์นั้นเป็นเรื่องที่นางทำเพื่อให้การเคารพแก่เหล่าขุนนาง...

มันเป็นการพูดเอาดีเข้าตัวเอาชั่วปัดใส่คนอื่นชัด ๆ แถมทำได้อย่างแนบเนียนเสียด้วยเพราะเพียงเท่านี้หากพวกขุนนางแห่งต้าซีเกิดเชื่อและหลงไปตามคำพูดนางก็จะเชื่อทันทีว่าตัวเอง ‘ทำงานหนักเพื่อต้าซีมาช้านาน’ และหากเชื่อวลีนั้นแล้วก็คงไม่ยากที่จะเชื่อว่า ‘การที่สตรีขึ้นเก้าอี้พยัคฆ์นั้นไม่ผิดต่อกฎมณเฑียรบาล’ ต้องยอม รับว่านางนั้นฉลาด ฉลาดจนเรียกว่าน่ากลัวก็ไม่ผิดนัก

“เพราะเช่นนั้นข้าจึงต้องการจะสร้างข้อตกลงระหว่างข้ากับพวกท่านขึ้นมา...” กงจู่เอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงที่ยังคงนิ่งสงบคงเส้นคงวา

“ข้อตกลงอะไรหรือพ่ะย่ะค่ะ” เสนาบดีกรมพระคลังเอ่ยขึ้นก่อนด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลงไปกว่าห้าส่วน

“ขอบคุณท่านเสนาบดีอวี้ที่รับฟังข้า”

การเอ่ยขอบคุณทันทีก็เหมือนการให้รางวัลแก่การทำความดี เงื่อนไขเดียวกันคือต้องให้ทันทีเพื่อให้ฝ่ายที่ได้รับนั้นรับรู้ถึงความสุขทันทีที่ทำความดี ในกรณีนี้เมื่อท่านเสนาบดีกรมพระคลังอวี้เลี่ยงจินได้รับคำขอบคุณทันทีที่เขาให้ความสำคัญต่อคำพูดของเธอ ต่อไปไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นเสนาบดีคนนี้จะรับฟังเธอเสมอ

“เพราะเป็นเรื่องยากที่จะยอมรับ... ข้าเองหากไม่ได้เห็นพระศพของเสด็จพ่อก็คงจะไม่เชื่อว่าสูญเสียท่านไป พวกท่านหากไม่ได้เห็นการปกครองของข้าก็คงไม่เชื่อเช่นกันว่าตัวข้านั้นทำได้”

คำกล่าวของเด็กหญิงนั้นแสดงออกว่านางได้เตรียมการมาเป็นอย่างดีแล้ว เถียนเจิ้งซื่อมองสตรีเพียงผู้เดียวในท้องพระโรง ด้วยสีหน้าและสายตาสนใจเป็นอย่างยิ่ง นางกำลังจะยื่นเงื่อนไขการขึ้นครองบัลลังก์ของตัวเองอย่างนั้นหรือ...

ไม่หรอก ต้องเรียกว่านางกำลังยื่นคำลวงว่านางนั้นมีสิทธิ์ชอบธรรมในบัลลังก์นี้ แต่สิ่งที่นางทำนั้นถือเป็นบุญคุณต่อเหล่าขุนนางแล้วที่นางเห็นแก่ความเหนื่อยยากของเขา จนต้องสร้างเงื่อนไขการขึ้นบัลลังก์มาเพื่อให้พวกขุนนางทั้งหลายสบายใจต่างหาก

“เพราะฉะนั้นข้าจะขอเวลาเพียงสิบวันเพื่อพิสูจน์ว่าตัวข้าหยางเยว่ซือกงจู่ที่สี่แห่งต้าซีนั้นสามารถปกครองต้าซีได้ดีไม่แพ้ใคร” กงจู่ตรัสด้วยสุรเสียงมั่นใจ

ความฮึกเหิมในประโยครวมถึงจำนวนวันที่น้อยนั้น ช่างเป็นเรื่องที่กระตุ้นสัญชาตญาณ อารมณ์ดิบและต่อมความท้าทายของคนฟังได้เป็นอย่างดี สังเกตได้ง่ายจากเสียงพูดคุยกันทันทีหลังจากที่ได้ยินประโยคนั้น เหล่าขุนนางน้อยใหญ่ต่างหันไปมาพูดถึงจำนวนวันที่นางเอ่ย เสียงคุยนั้นดังกระหึ่มราวกับว่าเป็นข่าวที่มีคนคนเดียวรู้แล้วมาพูดขยายต่อทั่วท้องพระโรงทั้งที่จริง ๆ แล้วคนพวกนี้ก็ได้ยินที่เธอประกาศพร้อมกัน

“สิบวัน” เสียงฮือฮาดังขึ้นทันที

“สิบเท่านั้นหรือ”

“ไม่จริงน่า เวลาเพียงเท่านั้นน่ะหรือ”

“มันน้อยเกินไป ไม่น่าเชื่อ...”

ทั้งคำวิจารณ์และคำพูดต่าง ๆ ของผู้คนในที่ประชุมทำให้คนที่กำลังจะได้เก้าอี้พยัคฆ์มาอย่างชอบธรรมอดจะอ่อนใจไม่ได้ ตามหลักการเบื้องต้นแล้วสมองคนเราไม่มีความสามารถจะประเมินความสำเร็จจากความสามารถของคนอื่นได้มากนัก

โดยพื้นฐานสมองจะคิดจากสิ่งที่เป็นประสบการณ์ของตนเองแล้วประมวลผลลัพธ์ออกมา เพราะฉะนั้นการที่คนพวกนี้พูดว่าทำไม่ได้นั้นไม่ได้เท่ากับว่าเธอทำไม่ได้หรอก แต่มันเท่ากับว่าคนพวกนี้ทำไม่ได้ต่างหาก...

“ฟังกงจู่ให้จบก่อนเถอะทุกท่าน” เสนาบดีกรมพระคลังอวี้เอ่ยขัดทันที

เป็นไปอย่างที่เธอคิดไม่มีผิด ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นแล้ว เสนาบดีอวี้จะนึกถึงความคิดเห็นของเธอเสมอ มันเป็นไปตามเงื่อนไขการให้คำชมของเธอไปแต่แรกอย่างไรเล่า สมองมนุษย์จะว่าซับซ้อนก็ใช่ จะว่าง่ายก็ไม่ผิดนักหรอก เด็กหญิงหันไปค้อมกายเป็นการขอบคุณท่านเสนาบดีกรมพระคลังทันทีอีกครั้งเพื่อย้ำเงื่อนไขเดิม

"ขอบคุณท่านเสนาบดีกรมพระคลังอวี้ ท่านทั้งหลายฟังก่อนเถิด หากข้าหยางเยว่ซือคนนี้ว่าราชการให้กับต้าซีในสิบวันแล้วระบบขุนนางของต้าซีดีขึ้นรวมถึงประชากรมีความเป็นอยู่ที่เป็นสุขขึ้นแล้ว ข้าจึงจะขึ้นนั่งบัลลังก์แห่งนี้ตามบัญญัติมณเฑียรบาล"

...เก่ง เก่งมาก ฉลาดเกินตัว...

เถียนเจิ้งซื่อมองสตรีในชุดขาวที่กำลังเอ่ยเจรจาอยู่หน้าบัลลังก์ด้วยสายตาที่แฝงทั้งความชื่นชมและความตื่นเต้นท้าทายเอาไว้อย่างปิดไม่มิด

ให้เทพเซียนเป็นพยานเถอะ! จากการขึ้นครองของสตรีที่เคยไม่ชอบธรรมก่อนหน้านี้ บัดนี้กลายเป็น 'สตรีขึ้นนั่งบัลลังก์ตามกฎมณเฑียรบาล' เสียแล้ว หากไม่กล่าวว่านางเก่งก็ไม่รู้จะใช้คำไหนเพราะในตอนนี้ไม่ต้องรอให้ถึงสิบวัน บัลลังก์แห่งต้าซีก็เป็นของนางแล้วในตอนนี้เวลานี้

"แล้วหาก..." ขุนนางคนหนึ่งเอ่ยขึ้นด้วยความไม่แน่ใจนัก

“หากข้าทำไม่ได้ ข้าจะจัดตั้งผู้แทนพระองค์ทั้งหกขึ้นมาทำงานแทน อันได้แก่เสนาบดีทั้งหกแห่งราชสำนักเพื่อการปกครองต้าซีสืบต่อไป”

เงื่อนไขง่าย ๆ อย่างนี้ต่อให้เป็นคนที่ไม่รู้หนังสือก็ยังเข้าใจได้ไม่ยาก หากเธอไม่สามารถทำได้นั้นเค้กทั้งก้อนจะถูกตัดแบ่งเป็นหกชิ้นทันที แต่ถึงอย่างนั้นทุกคนก็ยังดีใจที่กำลังจะได้อำนาจไปครอบครอง

แม้จะเป็นเพียงเสี้ยวชิ้นเค้กก็นับว่าดีกว่าไม่ได้อะไรเลยหากปล่อยให้เธอขึ้นครองเปล่า ๆ เงื่อนไขการพนันอย่างนี้คนพวกนี้ย่อมตอบรับอยู่แล้ว เพราะคนพวกนี้คิดว่าอย่างไรก็ตามพวกเขาจะต้องชนะในการพนันครั้งนี้และเป็นคนได้ส่วนแบ่งชิ้นเค้กไปแน่นอน แต่พวกเขาประมาทไปมากอยู่...

...ก็นักธุรกิจอย่างเธอไม่พนันหรอก จะลงแข่งก็ต่อเมื่อเธอรู้ผลอยู่แล้วว่าจะชนะก็เท่านั้น...

ตอนที่ ๑๐

ฎีกา ๑๐๖ ฉบับ

“เรื่องจัดสอบรับเข้าจอหงวนสี่สิบตำแหน่งงั้นหรือ”

หลังจากบรรดาขุนนางตกปากรับคำตกลงตามเงื่อนไขของกงจู่แล้ว พระองค์ก็ได้จัดการให้ขุนนางที่เป็นคนจากกรมยุติธรรมมาร่าง ‘สัญญา’ ทันที

แม้ว่าจะถือเป็นเรื่องแปลกแต่ก็นับว่าเป็นเรื่องดีที่กงจู่ทรงทำให้ข้อตกลงทั้งหมดนั้นชัดเจนเป็นลายลักษณ์อักษร หากว่าพ้นกำหนดสิบวันแล้วก็คงไม่แปลกที่ต้าซีจะได้เถลิงราชย์เหนือหัวองค์ใหม่เป็นแน่

...ฉลาด...

จนถึงตอนนี้คงไม่มีอะไรจะนิยามความเป็น ‘หยางเยว่ซือกงจู่’ ไปได้มากกว่าความฉลาดแล้ว กงจู่ตั้งโต๊ะส่วนพระองค์มานั่งหน้าบัลลังก์เพื่อว่าฎีกาอย่างรวดเร็วโดยใช้คำว่า ‘ทุกข์ของประชาชนรอให้ข้าขึ้นแท่นบัลลังก์ไม่ได้’

อย่างน้อยในตอนนี้นับไปอีกสิบวัน บัลลังก์นี้จะขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของพระองค์ทั้งหมด ทั้งที่ทรงบอกให้รอพิสูจน์ แต่วิธีพิสูจน์นั้นก็ต้องแลกกับให้พระองค์ได้จัดการว่าฎีกาที่มีอยู่ถึงสิบวัน เพียงเท่านั้นก็คงพอแล้วสำหรับนางที่จะขยายอำนาจทิ้งไว้

อีกทั้งท่าทางสุขุมดูเป็นผู้ใหญ่เกินตัวของกงจู่นั้นทำให้เหล่าขุนนางต่างคล้อยตามได้โดยง่าย และยิ่งไปกว่านั้นนางก็ว่าฎีกาได้ดีจริงเสียด้วย... เพียงเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วยามกองฎีกากว่าร้อยฉบับก็ผ่านการอนุมัติและขอข้อมูลเพิ่มเติมไปว่าหกส่วนแล้ว...

“ทรงว่าฎีกาไวเกินไปแล้ว...”

บัณฑิตหลายคนที่ไม่สามารถบันทึกตามทันโอดครวญกันยกใหญ่ แต่เรื่องนั้นไม่น่าห่วงเพราะยังมีคนจดไวทันอยู่อย่างน้อยก็ตัวพระองค์เอง...

ใช่แล้วพระองค์ทรงบันทึกฎีกาด้วยตัวเองไปด้วยในขณะที่ว่าฎีกาไปเรื่อย ๆ ถึงอย่างนั้นกงจู่ก็ไม่ได้ลดความเร็วในการว่าฎีกาลงเลยแม้แต่น้อย หากมีส่วนไหนไม่เข้าใจพระองค์จะเอ่ยถามทันที หากมีส่วนไหนคลุมเครือกงจู่จะขอข้อมูลเพิ่ม

หากส่วนไหนพระนางมีความเห็นที่ดีกว่านางจะเสนอทันที ความคล่องแคล่วของกงจู่หลังม่านเมฆนั้นย่อมสร้างความประหลาดใจให้กับเหล่าขุนนางอยู่แล้ว แม้กระทั่งเขาที่พอจะประเมินฝีมือของนางได้ยังอดที่จะทึ่งไม่ได้เช่นกัน

“หากจะให้ข้าอนุมัติเรื่องการจัดสอบครั้งใหม่ ท่านเสนาบดีจางต้องระบุตำแหน่งงานที่ชัดเจนก่อนว่าตำแหน่ง

ขุนนางจอหงวนที่จะรับเข้าใหม่เหล่านั้นกำลังขาดแคลนจริง และมีความต้องการคนมาทำงานด่วน หากว่าเรารับเข้ามาทุกปีตามธรรมเนียมเดิมแล้วอีกไม่นานท้องพระโรงคงจะบรรจุขุนนางไม่พอ จะลำบากท่านเสนาบดีกรมโยธาอย่างท่านเติ้งมาขยายท้องพระโรงอีก”

ถ้อยคำการว่าฎีกาของนางนั้นไม่ได้เป็นไปในทางตัดรอนอย่างชัดเจน หากแต่เป็นไปในเชิงการเสนอผลที่จะเกิดขึ้นในภายภาคหน้ามากกว่า อีกทั้งทุกครั้งที่นางปฏิเสธนั้นนางจะไม่ออกปากว่าตัวนางเป็นผู้ปฏิเสธเอง หากแต่นางจะเอ่ยอ้างถึงผลกระทบต่ออีก กรมเพื่อเป็นการคานอำนาจกันเองในการปกครอง ความฉลาดของนางตรงนี้เขาไม่อาจดูเบาได้เลยแม้แต่น้อย

“พ่ะย่ะค่ะ...”

เสนาบดีจางมีแววไม่ค่อยพอใจเล็กน้อยที่งานของตนถูกลดบทบาทลง เพราะนั่นก็เท่ากับว่ากรมธรรมการของเขาจะต้องโดนลดบทบาทลงด้วย

เด็กหญิงตัวน้อยมองไปที่ผู้สูงวัยกว่าเพียงอึดใจ ด้วยน้ำเสียงเช่นนั้นนางเข้าใจดีว่าชายคนนั้นกำลังคิดอะไรอยู่ เสนาบดีกรมธรรมการรับผิดชอบการสอบรับขุนนางเข้ามาทำงานในแต่ละปี เรียกในภาษาของเธอก็คือ HR ของวังหลวง แต่ด้วยวิธีการรับคนเข้าทำงานของต้าซีนั้นเป็นการรับในอัตราเดิมทุกปีเหมือนลอกโครงการเดิมมาตลอด ต่อไปก็จะเกิดปัญหาขุนนางล้นวังเพราะขุนนางคนเก่านั้นไม่ได้เกษียณตัว

หรือออกไปตามอายุราชการเพราะฉะนั้นหากรับมาเพิ่มก็รังแต่จะกลายเป็นคนล้นเท่านั้น...

อีกอย่างการรับคนเข้าทำงานนั้นเป็นเรื่องละเอียดอ่อนและจำเป็นต้องเข้มงวดไม่น้อยไปกว่าหน้าที่อื่น เพราะทรัพยากรมนุษย์ถือเป็นทรัพยากรทรงคุณค่าและยากที่จะหามาทดแทนมากกว่าการให้ค่าเพียงแค่หากไม่ถูกใจก็หาคนใหม่ การทำอย่างนั้นนอกจากจะไม่ได้คนที่จริงใจต่อองค์กรแล้วยังเป็นการสิ้นเปลืองทั้งเวลาและทรัพยากรในการฝึกฝนคนที่เข้ามาใหม่อีก แต่คนในยุคนี้นิยมรับแบบระบบอุปถัมภ์มากกว่าเสียด้วย... และก็ระบบอุปถัมภ์นี่แหละที่เป็นปัญหา

“จอหงวนฝึกหัดที่รับมาเมื่อปีก่อนหน้าและจอหงวนฝึกหัดระดับสองนั้นก็ยังมีจำนวนมากอยู่เสียด้วย...”

กงจู่เปิดไปที่กองรายชื่อที่วางค้างไว้ทางขวาพระหัตถ์ของตน พระโอษฐ์อิ่มเม้มเข้าหากันครู่หนึ่ง น่าลุ้นว่ากงจู่กำลังดำริอะไรอยู่เพราะแต่ละอย่างที่พระองค์เสนอความคิดกับฎีกาแต่ละฉบับนั้น ล้วนแล้วแต่เป็นทางออกที่ดีและน่าสนใจทั้งนั้น แม้ว่ามันจะผิดไปจากธรรมเนียมเดิมแต่ก็ต้องยอมรับว่าสิ่งที่พระองค์เสนอนั้นเป็นความคิดที่ดี เหมาะสม และไม่เสียผลประโยชน์แต่อย่างใด

“ท่านเสนาบดีกรมธรรมการจาง ข้าใคร่ขอจะเสนอบางอย่าง” เด็กหญิงเงยหน้าขึ้นมองเสนาบดีกรมธรรมการทันที

“พ่ะย่ะค่ะกงจู่” เสนาบดีที่กำลังจะหมดบทบาทเอ่ยรับด้วยน้ำเสียงไม่สู้ดีนัก

“จากที่เห็นยังมีจอหงวนฝึกหัดที่มีฝีมืออยู่ในกรมไม่น้อย” กงจู่ตัวน้อยเริ่มตรัสเกริ่นด้วยคำชม

“คนพวกนี้เป็นคนที่ท่านอุตส่าห์คัดเลือกมาอย่างยากลำบากในปีก่อน ๆ ซึ่งเท่าที่ดูก็ล้วนแล้วแต่เป็นคนมีฝีมือทั้งนั้น”

คำชมของเด็กหญิงนั้นราวกับเป็นน้ำหวานชโลมจิตใจคนทำงานหนัก แต่สำหรับเขาแล้วย่อมรู้ดีว่านางไม่ได้เพียงจะชื่นชมคนเปล่าแน่นอน ตั้งแต่เช้าแล้วที่นางใช้วิธีนี้ชื่นชมผลงานที่ผ่านมาก่อนจะสั่งงานต่อไปโดยใช้เพียงวาทศิลป์เท่านั้น... เขารู้ดีว่านางไม่ได้จริงจังกับถ้อยคำเหล่านั้นเสียเท่าไหร่นัก การนั่งเก้าอี้หน้าบัลลังก์ของนางก็ถือเป็นปาหี่อย่างหนึ่งเช่นกัน ปาหี่ที่ทำให้คิดว่ากงจู่กำลังตั้งพระทัยพิสูจน์ตัวเอง ทั้งที่จริงพระองค์ได้ยึดอำนาจไปแล้วถึงสิบวัน

“หากว่าท่านเสนาบดีจะช่วยหาวิธีทดสอบจอหงวนที่ฝึกแล้วเหล่านั้นให้เข้ามาทำงานในตำแหน่งขุนนางที่ยังขาดอยู่น่าจะดีกว่าการเปิดสอบคนใหม่มาเข้าตำแหน่ง”

หยางเยว่ซือกงจู่ตรัสเสนอสิ่งที่น่าสนใจออกมาอีกครั้งสีหน้าของเสนาบดีจางที่คิดว่าตัวเองกำลังจะหมดบทบาทนั้นดีขึ้นทันตาเห็น รวมถึงเหล่าบรรดาเสนาบดีกรมอื่น ๆ ที่ให้ความสนใจกับข้อเสนอนี้พอตัว

“ตอนนี้ข้าเห็นว่าหลายกรมก็กำลังขาดขุนนางและบัณฑิตไปช่วยกิจภายใน อย่างกรมพระคลังก็ยังขาดคนตรวจรับเบี้ยส่วยจากทางน้ำ กรมยุติธรรมเองก็ยังขาดผู้ตรวจการอีก

หลายเขตใช่หรือไม่” หยางกงจู่หันไปถามเอาความจากสองกรมที่นางเอ่ยยกขึ้น

“ใช่แล้วพ่ะย่ะค่ะ” เสนาบดีกรมพระคลังเอ่ยรับ

“กงจู่ทรงมีสายพระเนตรกว้างไกลไม่ผิดจากที่ตรัสสักนิด กรมยุติธรรมของเรายังขาดผู้ตรวจการอีกมาก” เสนาบดีกรมยุติธรรมเองก็เอ่ยรับเช่นกัน

“พอดีเลยสินะ” กงจู่พยักหน้ารับ

“ถ้าเช่นนั้นนอกจากสองกรมนี้แล้ว หากกรมขุนนางกรมธรรมการ กรมกลาโหม หรือกรมโยธาต้องการบัณฑิตหรือขุนนางเพิ่ม ก็ขอให้พวกท่านจดแจ้งตำแหน่งที่ต้องการแล้วส่งให้กับกรมธรรมการเพื่อจัดสอบรับคนเข้ามาดีหรือไม่...”

ข้อเสนอของหยางเยว่ซือกงจู่นั้นถือว่าน่าสนใจไม่ใช่น้อยเพราะทุกปีแต่ละกรมจะต้องทำการจัดสอบกันเองทุกครั้งและบางครั้งในบางกรมอย่างกรมยุติธรรมหรือกรมกลาโหมก็ไม่ค่อยจะมีบัณฑิตมาสอบเข้าเสียเท่าไหร่ ด้วยกลัวว่าหากเข้ากรมนี้แล้วจะลำบากอีกทั้งข่าวลือที่ว่ากรมเหล่านี้ได้เบี้ยหวัดน้อยก็เป็นส่วนหนึ่งด้วย...

“เห็นด้วยพ่ะย่ะค่ะ” เสนาบดีกรมยุติธรรมเอ่ยขึ้นก่อน

“ทรงปรีชายิ่ง” เสนาบดีกรมกลาโหมก็เช่นกัน

“ถ้าหากจะให้ท่านจางลีปู้[6]ช่วยจัดการสอบเพื่อทุกกรมจะเป็นหน้าที่ที่หนักเกินไปหรือไม่”

---

[6] ลีปู้ (ภาษาจีน) เสนาบดีกรมธรรมการ

กงจู่แสร้งถามทั้งที่นางรู้อยู่แล้วว่าการจัดสอบพวกนี้ก็เท่ากับการเพิ่มอำนาจให้กับกรมธรรมการมากกว่าจะเป็นงานโยนขี้

“ไม่เลยพ่ะย่ะค่ะ เกล้ากระหม่อมและเหล่าขุนนางทุกคนในกรมธรรมการพร้อมช่วยเหลือจัดหาคนอยู่แล้วพ่ะย่ะค่ะ” เสนาบดีจางตบปากรับคำด้วยสีหน้าเบิกบานทันทีเมื่อได้รับหน้าที่ใหญ่มาครอง

มนุษย์เราก็เท่านี้ ต้องการให้คนเห็นคุณค่าความสำคัญ ดีหน่อยที่ค่าของคนในวังหลวงแห่งต้าซีนี้คือการทำงานถวายการรับใช้แผ่นดินเพราะฉะนั้นยิ่งเสนองานให้เท่าไหร่คนพวกนี้ก็พร้อมจะตอบรับทำงานทันที คงจะเป็นหนึ่งเรื่องโชคดีในพันเรื่องโชคร้ายที่เธอต้องเจอเสียล่ะมั้ง เพราะอย่างน้อยได้ปกครองคนที่พร้อมทำงาน ก็ย่อมดีกว่าการต้องไปปกครองคนขี้เกียจเป็นไหน ๆ

“หากท่านเห็นเช่นนั้นข้าก็ยินดีมาก เพราะคงไม่มีกรมใดในต้าซีที่จะเชี่ยวชาญด้านการสอบรับเข้าไปมากกว่ากรมธรรมการอีกแล้ว...”

คำเยินยอนั้นไม่เกินจริงแต่อย่างไร... ก็จะให้กรมโยธามาเก่ง การจัดสอบไปมากกว่ากรมธรรมการจัดสอบได้อย่างไร กรมนั้นมีแต่บัณฑิตที่เก่งด้านตึกอาคารจะมารู้เรื่องการสอบวัดคนได้อย่างไรกันเล่า

ระบบทำงานที่ทำกันแบบสุ่มแยกงานกันและสอบเข้ารับทำงานกันแบบไม่สอดประสานกันของต้าซีนั้นทำให้เกิดปัญหามีนอกมีในมีส่วยมีแป๊ะเจี๊ยะกันอยู่เรื่อยมา เพราะฉะนั้น

เธอจะเริ่มเปลี่ยนตั้งแต่ตอนนี้ หากทุกฝ่ายทำงานประสานกันแล้วการจะคดโกงก็คงยากขึ้นแน่...

"กงจู่ทรงชื่นชมเกินไปแล้ว" เสนาบดีจางโค้งรับหากแต่ยกยิ้มเสียจนเห็นไปถึงปลายแถว

"ถ้าเช่นนั้นคงต้องขอให้ทุกกรมจดแจ้งตำแหน่งที่ต้องการ รวมถึงคุณสมบัติให้แก่ท่านเสนาบดีจางด้วยแล้วกัน..." กงจู่ออกคำสั่งต่อ

"แล้วก็ข้าต้องการให้ท่านรับจากพวกจอหงวนฝึกหัดก่อนเพราะคนพวกนี้ทำงานให้กับวังหลวงมานานย่อมมีความซื่อสัตย์และดีพร้อมอยู่มากกว่าคนที่จะรับเข้ามาใหม่"

"รับด้วยเกล้าพ่ะย่ะค่ะ" เสนาบดีทุกกรมเอ่ยตอบรับพร้อมกัน

"ว่ากันต่อ" กงจู่คว้าฎีกาฉบับต่อไปขึ้นมาอย่างรวดเร็ว

แม่ทัพซูหลวนคุนมองการทำงานของสตรีตัวน้อยด้วยความสนเท่ห์ นางไม่เคยจะฉายแววว่าจะมีความสามารถในการจัดการเรื่องต่าง ๆ ได้มากขนาดนี้มาก่อน

ไม่ต้องคิดถึงเรื่องการสอบจอหงวนที่นางเพิ่งจะสั่งการไปเลย แต่ตั้งแต่ความสามารถในการอ่านฎีกาแล้ว กองฎีกาที่สูงสะสมมาตั้งแต่ตอนที่องค์เหนือหัวองค์ก่อนทรงพระประชวรบัดนี้ลดลงจนเหลือเพียงแค่สี่ส่วนเท่านั้นในเวลาเพียงไม่ถึงชั่วยาม จากปริมาณงานที่ดูเหมือนทั้งชาติก็จะไม่เสร็จกลายเป็นกำลังจะเสร็จครบในไม่กี่ก้านธูป...

“ทรงปรีชายิ่งแล้ว” เหอเจียงจวินเอ่ยขึ้นในขณะที่ทุกคนกำลังทึ่งกับฝีมือของกงจู่

“นั่นสิท่านแม่ทัพ ไม่ยักจะเคยได้รู้ว่ากงจู่จะมีความสามารถอื่นนอกจากดีดพิณ”

หลันต้าตูตู[7]เองก็เอ่ยรับเช่นกัน การว่าฎีกาของ กงจู่นั้นเป็นไปอย่างเป็นธรรมชาติไร้ความกดดันใด ๆ

“ไม่ต้องรอให้ถึงสิบวัน ข้าว่ากงจู่ทรงเหมาะสมกับราชบัลลังก์ต้าซี” เหอเจียงจวินแห่งเขตเหนือเอ่ยอีกครั้ง

“นี่แค่งานในวังหลวงกงจู่อาจจะจดจำมาจากพระบิดา...” เตี่ยนต้าตูตูเอ่ยค้าน

“ปัญหาในต้าซียังมีอีกมากทั้งพวกพรรคช่างลี่และพวกสำนักหลงเจียงต่างก็นับเป็นเรื่องหนักทั้งนั้น”

“นั่นสินะ ท่านเตี่ยนเอ่ยถูกแล้ว...”

เป็นอย่างที่ทุกคนว่ามายังมีอีกหลายเรื่องที่กงจู่หลังม่านเมฆอย่างพระองค์ยังไม่รู้ ทั้งเขตดินแดนทั้งการแบ่งแยกชนเผ่าก็นับเป็นปัญหาใหญ่ที่เรื้อรังมานานตั้งแต่สมัยก่อนองค์เหนือหัวหยางจิ่นเฉ่าเสียอีก ทั้งพวกชนเผ่าทางเหนือที่นับถือลัทธิสำนักหลงเจียงที่พร้อมจะแบ่งแยกดินแดนตลอดเวลา อีกทั้งเรื่องทางใต้ของต้าซีที่พรรคช่างลี่เป็นผู้ปกครองอีกปัญหาเหล่านี้กงจู่ยังไม่ทรงทราบด้วยซ้ำ...

“วันนี้มีฎีกามากเหลือเกิน แต่ก็สามารถจัดการได้โดยไวเพราะการช่วยเหลือของท่านเสนาบดีและขุนนางทุกท่านข้า

---

[7] ต้าตูตู (ภาษาจีน) หัวหน้าแม่ทัพภาค

ขอขอบใจ” กงจู่ตรัสพร้อมรอยยิ้มคล้ายไม่ยิ้มในขณะที่วางฎีกาฉบับสุดท้ายลง

“มิบังอาจ...” เหล่าเสนาบดีและขุนนางต่างก็เอ่ยพร้อมกันทันที

“สายพระเนตรของกงจู่ช่างถี่ถ้วนนัก” เสนาบดีกรมโยธาเอ่ยขึ้นก่อน

“เป็นอย่างที่ท่านเสนาบดีกล่าว กงจู่ทรงปรีชายิ่งแล้ว...” คำเอ่ยชมจากเหล่าขุนนางดังขึ้นขรม

สำหรับเหล่าขุนนางที่เมื่อชั่วยามก่อนยังไม่ใคร่เชื่อในความสามารถของกงจู่แม้แต่ครึ่งส่วนด้วยซ้ำ ในตอนนี้ทุกคนต่างก็ทำตัวราวกับว่าการวางใจกงจู่นั้นเป็นเรื่องที่ถูกต้องแล้ว ก็ไม่นับว่าแปลกอะไรนางเล่นใช้เวลาเพียงชั่วยามเดียวในการสะสางฎีกาคงค้างสามวันได้อย่างครบถ้วนบริบูรณ์ขนาดนี้ หากไม่ยอมรับนางก็ไม่รู้ว่าจะหาเทพเซียนจากไหนมาทำงานนี้อีกแล้ว

สำหรับมิสเฉินที่ต้องจัดการกับเอกสารและปัญหาในที่ดินในครอบครองรวมถึงพนักงานในสังกัดแล้ว เรื่องฎีกาเพียงเท่านี้ถือว่าเป็นเรื่องเล็กสำหรับเธอมาก ยิ่งปัญหาในต้าซีนั้นไม่มีอะไรมากไปกว่าพวกการจัดการที่ไม่เป็นระบบกับระบบอุปถัมภ์ที่มีมาอย่างฝังรากด้วยแล้วยิ่งไม่ถือว่าเป็นปัญหาสำหรับคนระดับมิสเฉินอยู่แล้ว

“กล่าวชื่นชมกันยามนี้คงจะเร็วไปเสียหน่อย” กงจู่รับสั่งในขณะที่หยัดตัวลุกขึ้น “ยังเหลือเวลาอีกสิบวัน ขอพวกท่านทั้งหลายจงพิจารณาอย่างถี่ถ้วนด้วย”

คำกล่าวของนางนั้นหาใช่การตักเตือนไม่ หากฟังให้ดีแล้วอาจจะคล้ายกับคำท้าทายด้วยซ้ำ 'นี่แค่วันแรก อีกสิบวันพวกท่านจะได้ตกใจมากกว่านี้'

เถียนเจิ้งซื่อหรี่ตาลงในขณะที่มองเด็กหญิงร่างเล็กที่เก่งเกินตัวคนนั้นกำลังรวบรวมบันทึกของตัวเองเข้าสู่อ้อมแขนน้อย ๆ ของตนด้วยท่าทีทุลักทุเลเล็กน้อย ท่าทางเช่นนั้นของนางทำให้เขาคิดบางอย่างออกมาได้...

"กราบทูลกงจู่" เถียนเจิ้งซื่อเอ่ยขึ้น

"ว่าอย่างไรเถียนลี่ปู้" เด็กหญิงตัวน้อยตอบรับทันทีก่อนจะหันไปในทิศที่ขุนนางหนุ่มยืนอยู่

"กงจู่ควรจะมีกงกงดูแลเรื่องจดบันทึกฎีกาและพระราชกิจพ่ะย่ะค่ะ"

คำทูลเสนอนั้นถือว่าน่าสนใจทีเดียวแต่ไม่ใช่ความน่าสนใจที่เขากำลังจะเสนอเลขาให้เธอหรอก แต่เป็นการที่เขาตั้งใจเสนอต่อหน้าทุกคนต่างหาก ตามที่เธอพอจะรู้มากงกงนั้นถือเป็นผู้ติดตามและรับใช้องค์เหนือหัวแต่เพียงผู้เดียวเท่านั้นคนอื่นนั้นไม่อาจจะได้ขันทีชั้นผู้ใหญ่อย่างกงกงมาติดตามได้

การที่ขุนนางฝ่ายซ้ายจอมเจ้าเล่ห์เสนอมานั้นก็เท่ากับว่าเขากำลังโยนหินถามทางในท้องพระโรงอยู่ต่างหากว่าเห็นด้วยแค่ไหนกับการที่เธอจะได้ขึ้นนั่งบัลลังก์ในครั้งนี้ หากว่ามีคนคัดค้านย่อมแสดงว่าผลงานหนึ่งร้อยหกฎีกาในหนึ่งชั่วยามนั้นอาจจะยังไม่เรียกได้ว่าดีพอ

"นั่นสิ... เกล้ากระหม่อมไม่ทันได้นึกถึง เถียนลี่ปู้กล่าวถูกแล้วพ่ะย่ะค่ะ งานบันทึกและจดเตรียมราชกิจนั้นหา

ใช่งานของกงจู่ไม่ กงจู่สมควรมีกงกงมาดูแลงานส่วนนี้พ่ะย่ะค่ะ” รองเสนาบดีกรมขุนนางเองก็เอ่ยสนับสนุนขึ้นทันที

“จริงด้วยพ่ะย่ะค่ะ กงจู่ยังทรงมีเรื่องไม่เข้าพระทัยอีกมาก หากทรงมีกงกงอยู่คอยช่วยเหลือแล้ว น่าจะทรงงานได้สะดวกขึ้น พ่ะย่ะค่ะ”

เสียงสนับสนุนจากเหล่าขุนนางเสนาอำมาตย์นั้นเป็นเครื่องชี้ชัดว่าบัดนี้อำนาจแห่งต้าซีตกอยู่ในมือเธอแล้ว ไม่ได้มาแค่ตำแหน่งของกงจู่ที่ได้ว่าฎีกาอย่างเมื่อเช้า หากแต่เป็นจิตใจของเหล่าผู้คนที่ทำงานรับใช้ราชบัลลังก์ด้วย ก็อย่างที่บอก เธอบริหารปากท้องนับพันคนที่นับแสนไร่มาก่อนกับแค่เรื่องซื้อใจบริวารคนโบราณ EGO สูงพวกนี้ไม่ใช่เรื่องยากนัก... มิสเฉินปรายตาไปมองที่คนจุดประเด็นเรื่องกงกงเพียงวูบเดียวด้วยสายตารู้ทันก่อนจะผินสายตากลับมาที่ท้องพระโรงโดยรวมอีกครั้ง

“ขอบคุณท่านทั้งหลายที่อุตส่าห์กรุณาเด็กอย่างข้า” เด็กหญิงเอ่ยพร้อมรอยยิ้มน้อย ๆ

“ถ้าอย่างไรเรื่องจัดหาคนนั้นคงจะต้องรบกวนท่านเสนาบดีกรมธรรมการกับท่านเสนาบดีกรมขุนนางช่วยจัดการให้แล้ว”

“รับด้วยเกล้าพ่ะย่ะค่ะ” ทั้งสองเสนาบดีก้มหัวลงทันที

“ท่านเถียนลี่ปู้” องค์หญิงรับสั่งเรียกชื่อของชายที่เริ่มจุดประเด็นขึ้นมาอีกครั้ง

ชายคนนี้นับเป็นคนฉลาดเท่าทันเธอไม่น้อย อย่างน้อยเขาก็ต้องสังเกตได้แล้วว่าเธอได้พยายามคานอำนาจแต่ละกรมให้เท่ากันไว้อยู่แล้วจากการว่าฎีกากว่าสี่สิบแปดฉบับที่สั่งแล้ววันนี้ เพราะมีเนื้อหาที่ยังไม่เป็นธรรมและเป็นกลางต่อทุกกรม ไม่มีทางที่คนอย่างเถียนเจิ้งซือจะไม่เห็นวิถีของเธอ เพราะฉะนั้นอย่างไรก็ต้องเป็นเขาเท่านั้นที่จะจัดการเรื่องนี้ให้กับเธอ

"พ่ะย่ะค่ะกงจู่"

"ข้าคิดว่าคงจะดีกว่าถ้ากงกงที่มาดูแลข้าจะเป็นผู้มีความสามารถจากทุกกรมเพื่อช่วยดูแลเรื่องราชกิจให้ดีในทุกด้าน ท่านคิดว่าอย่างไร..." กงจู่ตรัสถาม ไม่สิต้องเรียกว่ารับสั่งต่างหาก

"ทรงปรีชายิ่งแล้วพ่ะย่ะค่ะ เกล้ากระหม่อมและท่านเสนาบดีจะจัดหาให้ตามพระประสงค์"

ทรงพระปรีชายิ่งไม่ผิดจากที่กล่าวเลยสักนิด นางตั้งใจให้มีกงกงที่มาจากขุนนางทั้งหกกรมแทนที่จะรับจากกรมขุนนางเพียงกรมเดียว 'เพื่อคานอำนาจ' วิธีการว่าฎีกาของกงจู่ตั้งแต่ว่าฎีกาจนถึงตอนนี้บ่งบอกได้ถึงความฉลาดของพระองค์เป็นอย่างยิ่ง

เพราะหากมีเพียงนางคนเดียวคงไม่สามารถจัดการระบบอุปถัมภ์ได้ทั้งหมด นางเลยใช้วิธีให้ทุกฝ่ายทำงานร่วมกันเพื่อให้แต่ละฝ่ายคัดค้านและคานอำนาจกันเอง แทนที่จะไปเสียเวลาจัดการกับปัญหาที่ฝังรากในต้าซีมานานอย่างการ

อุปถัมภ์เล่นพรรคเล่นพวกด้วยตัวเองก็ปล่อยให้ระบบจัดการกันเองเสีย...

"ขอบใจท่านมาก" กงจู่ตรัสรับ"ท่านซูเจียงจวิน"

"พ่ะย่ะค่ะ" แม่ทัพใหญ่เอ่ยรับทันที

"ข้าอยากไปดูพื้นที่ท้ายหมู่บ้านต้าหยางที่มีคำร้องมาว่าถูกก่อกวนเสียหน่อย..." มิสเฉินเอ่ยสั่งทันที

"ต้าหยาง..."

เมื่อได้ยินดังนั้นเหล่าทหารที่นั่งอยู่ต่างพากันส่งเสียงอึงอื้อก่อนจะหันมองกันเลิ่กลั่กทันที จะไม่ให้ตกใจได้อย่างไรในเมื่อบริเวณนั้นถือเป็นพื้นที่ที่มีการรุกไล่ของสำนักหลงเจียงมาเนิ่นนาน อีกทั้งยังเป็นพื้นที่ที่มีทั้งโจรโพกผ้าแดง โจรเด็ดดอกไม้และชาวยุทธ์ชุกชุมเป็นอย่างมากเสียด้วย

"กราบทูลกงจู่พื้นที่นั้นอันตรายมากพ่ะย่ะค่ะ อีกทั้งเกี้ยวก็ไม่สามารถเข้าถึงได้..." แม่ทัพซูเอ่ยตัดบท

ตรงนั้นไม่ใช่ที่ที่สตรีจะไปเดินเล่นอยู่แล้วหากจะบอกว่าเป็นพื้นที่เสี่ยงก็ว่าได้ มีทั้งชาวยุทธ์ กับดักสัตว์ กับดักทัพทหาร กองโจรคนที่เชื่อในลัทธิประหลาดแห่งสำนักหลงเจียงนั้นเป็นพวกคนที่อันตรายกว่าที่กงจู่หลังม่านเมฆจะคาดถึงแน่แม้ว่านางจะสังหารกบฏได้ก็เถอะแต่พื้นที่ตรงนั้นอันตรายกว่านั้นมีทั้งกับดักทั้งสัตว์ร้าย...

"เกี้ยวไปไม่ถึง..." เด็กหญิงพยักหน้ารับ **"ถ้าอย่างนั้นก็เตรียมม้าแล้วกัน"**